

K
MILLIÓK
KÖNYVE

10.750

344.
SZÁM

AZ ŐSZI
REJTVÉNY-
OLIMPIÁSZ
ÉS A III.
BETŰ-
PÁLYÁZAT
RED-
JÉNYE

III. KÖTET

FOTO METRO

20
MILLÉR

ORCZY EMMA bárónő

A vörös Pimpernel

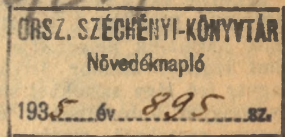
ORCZY EMMA BÁRÓNŐ
A VÖRÖS PIMPERNEL

REGÉNY

FORDITOTTA
GINEVERNÉ GYÖRY ILONA

MÁSODIK KÖTET

10.750/344

BUDAPEST
SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET R.-T.
KIADÁSA

- 340—41. FRIEDE BIRKNER: HARC A BOLDOGSÁGÉRT (KÉT KÖTETBEN).** Ennek a bájos, csupa izgalom regénynek hőse a fiatal, rokonszenves „Borzás Peti”. Tőle függ, hogy mindent «rendbeszedjen» ebben a bonyolult históriában, a szerelmeseket egymás karjába vezesse, az akadályokat elhárítsa s közben a maga boldogságát is megtalálja. Friede Birkner derüs humorral, sok ötlettel diszitette fel ezt a fordulatos történetet.
- 342. ARTHUR APPLIN: A BOLDOGSÁG KIKÖTŐJE.** Ton Mainwaring, öt esztendő után tér haza ősei házába. Amit talál: pusztulás és szomorúság. Apjából kártyás és iszákos ember lett — és Tony az első éjszakán véletlenül megöli apját. Hosszu, kálváriás ut kezdődik most, amig Patricia Brandt és Tony Mainwaring hajója befuthat a boldogság kikötőjébe.
- 343—344. ORCZY EMMA BÁRÓNŐ: A VÖRÖS PIMPERNEL.** Orczy Emma bárónő hosszú évtizedek óta él Angliában s angolul is írja könyveit. Leghíresebb, legnépszerűbb műve A VÖRÖS PIMPERNEL most a Milliók Könyve nagy nyilvánossága révén kerül a magyar olvasók kezébe. Különösen érdekes ez a regény, hiszen megjelenésével egyidőben kerül a vászonra a belőle készült nagyszabású film is, amelyet az angol színjátás legjobbjai tettek kitünővé. A VÖRÖS PIMPERNEL, amelyet két kötetben közöl a Milliók Könyve, negyven fillérért annyi izgalmat, tiszta irodalmat és érdekes történelmet ad, hogy a százszorosát is megéri.
- 345. KOMOR ISTVÁN: FEKETE TÜKÖR. (PÁLYADIJ-NYERTES REGÉNY.) A MILLIÓK KÖNYVE** pályázatának harmadik helyezettje ez a kitünő, finom szerelmi regény. Komor István, a nagytehetségű fiatal magyar író lágy színekkel, sok eseménnyel rajzolta meg egy magyar katonatiszt s egy olasz arisztokrata kisasszony szerelmét, amely — természetesen — békítő happyenddel fejeződik be. Ezt a regényt különös szeretettel ajánljuk olvasóink figyelmébe.

Téli rejtvényolympiász.

Uj betűpályázat.

Ára 20 fillér.

Kapható mindenütt.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Richmond.

Néhány perc mulva Marguerite ott ült meleg, puha prémekbe burkolózva sir Percy mellett a pompás kocsi bakján s a telivér pejlovak sebesen röpitették őket a csendes utcákon végig.

Az éj enyhe volt és meleg, noha valami üde légáramlat jóltevően legyezte Marguerite égő arcát. A londoni házak nemsokára elmaradtak mögöttük és sir Percy a Hammersmith-hidon keresztül hajtvá sebesen tartott a richmondi ut felé.

A folyó ezüstkigyó gyanánt tekergett előttük, míg az országotat itt-ott a fák sötét árnyéka feküdte meg. A lovak száguldva haladtak sir Percy rendületlen biztosságu kormányzó keze alatt.

Az ilyen éjszakai kocsizások Margueritenek is nagy gyönyörűségére voltak és örült, hogy férje különcödése is inkább azt választja, hogy ily módon minden bál után hazamenjenek a folyóparton levő szép richmondi otthonukba, ahelyett, hogy valami füledt londoni házban maradtak volna.

Ma mintha még a szokottnál is tüzesebben nyargaltak volna a lovak.

Szokás szerint ma is hallgatagon ült sir Percy a bakon s a gyeplő mintha csak lazán pihent volna finom fehér kezében. Marguerite egyszer-kétszer rápillantott férje arcára; látta a holdvilág fényében

szép, nemes arcélét, lassu mozdulásu félszemét, finom-
rajzu szemöldökével és nehéz szemhéjával.

Amint sir Percy szóttlanul, mereven nézett maga
elé, arca oly sajátságosan komolynak tetszett, hogy
Marguerite szinte fájó szivvel idézte vissza emlékébe
mátkaságuk idejét, amikor férje még nem volt az az
üres, felületes divatbáb, aki most, készen arra, hogy
életét a kártya- és vacsoraasztalok mellett fecsér-
relje el.

De most, a hold bágyadt fényénél Marguerite nem
láthatta a szem jellegzetes kifejezését, csak a szilárd
körvonalu állat látta, a száj erősmetszésü sarkát és a
homlok boltozatos hajlását. Bizony, a természet maga
sok jóakaratot tanusított sir Percy iránt, ami benne
gyarlóság volt, azért leginkább azt a szegény félőrült
anyát lehetett okozni, vagy a boldogtalan, megtört-
szivü apát, akik közül egyik sem törődött kellőkép
azzal a fiatal étellel s akik talán már meggondolatlan-
ságuk révén is megkezdték a munkát annak romlá-
sára.

Marguerite szivét egyszerre élénk részvét töltötte el
férje iránt. Az a nagy lelki válság, amelyen éppen
most ment keresztül, elnézőbbé tette mások gyarlósá-
gai iránt, mint eddig volt.

Tisztán állott előtte, hogy dobálja a sors az embe-
reket kénye-kedve szerint! Ha valaki csak egy héttel
ezelőtt is még azt mondja neki, hogy barátaira fog
leskelődni és átszolgáltat egy derék, hőslelkü embert
az ellenségének, megvető nevetéssel tagadta volna en-
nek pusztá lehetőségét is.

És mégis megtette!

Ki tudja, rövid idő mulva nem súlyosul-e majd a
lelkiismeretére annak az embernek a halála, csakugy,
mint ahogy harmadéve St. Cyr gróf is az ő meggon-
dolatlan szava folytán halt meg. Igen, csakhogy ak-
kor nem volt szándékos az a tett, egyszerűen a sors

lépett közbe, de most, amit most tett, az alacsonyság volt tagadhatatlanul; indító oka pedig olyan, amit magas színvonalu erkölcsbirálattal talán helyeselni sem lehetett.

És amint látta férjét ott maga mellett, kormányozni tudó, erős karjával, egyszerre az jutott eszébe, mennyire megvetné az, ha tudna a mai éj eseményeiről, Lám, ő kicsinyelte a férjét ürességéért, hóbortjaiért, de hát az viszont mennyire lenézhetné őt most azért, hogy nem volt képes a jót, a helyeset tenni magáért a jó tettért és feláldozni bátyját a lelkiismeretadta parancsnak.

Gondolatai úgy elfoglalták, hogy szinte tulságos rövidnek látszott előtte az ut; valóságos lehangoltsággal látta, hogy megérkeztek gyönyörű otthonuk kapuja elé.

Sir Percy könnyedén ugrott le a bakról, azután Marguerite-ot is lesegítette. Marguerite nem ment be azonnal a házba, hanem mialatt sir Percy valami rendeletet adott az egyik inasnak, lady Blakeney oda lépett a nagy gyepszőnyeg szélére és álmodozva nézte az ezüstös csillogásu képet.

Nem vehette észre feleségét, mert lehajtott fejjel közeledett, azután hirtelen megfordult és fölsietett a bejáráthoz.

Már ott állt a küszöbön, amikor egyszerre egy hang hallatszott a homályból:

— Sir Percyl

Erre hirtelen visszanezett. A holdvilágnál azután meglátta Marguerite-ot, amire szokott, tökéletes udvariasságával felelte:

— Parancsoljon, asszonyom.

De azért a küszöbről nem lépett vissza és egész magatartásában volt valami, ami azt árulta el, hogy távozni akar és nincs kedve valami éjjeli beszélgetésre.

— A levegő olyan kellemes, a holdvilágban a kert olyan gyönyörűnek látszik; nem maradna itt egy rövid ideig? Még nincs olyan nagyon késő. Vagy annyira kellemetlen önnek az én társaságom, hogy mindenáron szabadulni akar tőle?

— Nem, asszonyom, — felelte sir Percy nyugodtan; — ellenkezőleg áll a dolog és meg vagyok győződve, hogy ön sokkal költőibbnek fogja találni a holdas éjszakát nélkülem.

Ezzel befelé indult.

— Biztosítom, hogy téved, — felelte Marguerite gyorsan, közelebb lépve hozzá; — emlékezzék vissza rá, az az elhidegülés, ami, fájdalom, támadt közöttünk, nem az én hibám... emlékszik-e?

— Erre nézve bocsánatát kell kérnem, asszonyom, — tiltakozott sir Percy hidegen — de azt tudja, hogy az én emlékezésem mindig nagyon rövid volt.

— Rövid az emlékezése, sir Percy? Szavamra, akkor nagyon meg kellett annak változnia. Három vagy négy éve most annak, hogy Párisban egyszer egy órára látott engem, mielőtt a keleti útjára indult volna. És amikor két év múlva visszatért, még akkor sem felejtett el.

Lady Blakeney csodaszép volt most, amint ott állt előtte. Sötét prémes köpenye félig lecsuszott gyönyörű válláról; ruhájának aranyhimzése titokzatosan csillogott, fölvetett kék szemében pedig oly gyermekded és tiszta volt a kifejezés!

Sir Percy azonban mereven és mozdulatlanul állt ott, csak a keze volt keményen ökölbe szoritva, amint a terrasz kőpárkányán nyugodott.

— Az ímént a jelenléteket kívánta, asszonyom, — mondotta fagyosan; — azt bizonyosra vehetem, nem azért tette, hogy gyöngéd emlékeken merengjünk, Kinyujtotta a kezét.

— És miért ne emlékeznénk a multra, sir Percy?

A jelen nem olyan tökéletes, hogy jól ne esnék egy kicsit visszatérni a multba?

Férje meghajolt előtte és szertartásos udvariassággal csókolta meg az odanyujtott kezét.

— Mentsen ki, asszonyom, ha az én lassumozdulásu elmém oda nem tudja követni.

Ismét menni akart, de az a szelid, gyermeteg hang megint csak visszatartotta:

— Sir Percy.

— Szolgálatára, asszonyom!

— Lehetséges-e az, hogy a szerelem meghaljon? — szólalt meg Marguerite hirtelen támadt heveséssel. Azt hittem, hogy az a szenvedély, amit ön érzett irántam, tartani fog az egész életen át... Hát igazán nem maradt abból a szerelemből semmi, Percy?... Semmi, ami segitené önt abban... hogy áthidalja ezt a szomorú elhidegülést?

Ugy tetszett, mintha sir Percy hatalmas alakja e szavak alatt még merevebben egyenesednék ki; szája körül kemény vonás jelent meg s amig máskor oly közömbös kék szemébe is valami hajthatatlan makacsság kifejezése lopózott.

— Mi célra asszonyom, ha kérdezmem szabad?

— Nem értem önt.

— Pedig nagyon érthető, amit mondok, — felelt hirtelen támadt keserőséggel, amit nem birt elfojtani minden igyekezete ellenére sem. — Csak azért bátorodtam azt a kérdést tenni, mert nem értettem meg a maga lassu eszével, hogy mi indítja önt erre a magatartásra, mylady? Talán a tavaly végigjátszott ördögi mulatságot akarja újra kezdeni és azt óhajtja, hogy ott lásson ismét a lábai előtt, mint könyörgő, epedő szerelme s azután meglehessen az öröme, hogy elrugjon maga elől, mintha az alkalmatlankodó ölebe volnék?

Margueritenak sikerült tehát fölráznia a közönyé-

ből egy pillanatra. Meglepetve nézett rá, mert hirtelen arra emlékezett, hogy egy évvel ezelőtt ilyennek látta szintén.

— Percy! kérem, — suttogta, — nem temethetnénk el a multat?

— Bocsánat, asszonyom, de az imént még úgy értettem, hogy inkább föl akarta keresni a multak világát.

— Nem, nem arról a mulról beszéltem, Percy, — szólott Marguerite, mialatt akaratlanul is gyöngédség lopózott a hangjába. — Arról az időről beszéltem, amikor ön még szeretett! Én pedig ... óh ... én pedig hiu voltam és könnyelmű ... csábitott az ön rangja és vagyona ... nőül mentem önhöz, mert azt reméltem, hogy az ön nagy szerelme bennem is viszontszerelmet ébreszt majd ... de fájdalom ...

Ezalatt a hold egészen letűnt egy felhő mögött, kelet felől pedig már szürkés világosság kezdett derengeni. Sir Percy ebben a bágyadt világításban csak homályosan látta az asszony gyönyörű alakját, királynői tartású kis fejét az aranyvörös hajkoronával és azzal a jelképes vörös virágdiadémel!

— Huszonnégy órával az esküvőnk után az történt asszonyom, hogy St. Cyr gróf és egész családja a vérpadon halt meg és a hir minden oldalról azt tudatta velem, hogy sir Blakeney Percy felesége volt az, aki őket odajuttatta.

— Nem mások tudatták önnel. Magam mondtam el azt a gyűlöletes történetet.

— De csak azután, amikor előbb idegenektől már végig kellett hallanom minden borzalms részletével együtt.

— Ön pedig elhitt nekik mindent. El tudta hinni azt, amit azok az idegenek beszéltek; el, arról, akit, mint állította, az imádásig szeretett. Ön azt hitte, rá akartam szedni azzal, hogy hallgattam; azt gondolja,

beszélmem kellett volna, még az esküvőnk előtt, de ha kihallgatott volna, elmondhattam volna önnek, hogy az utolsó percig, még azon a reggelen is, amikor a kivégzés végbement, minden követ megmozgattam arra, hogy megmentsem őket. De a büszkeség lezárta az ajkamat, nem tudtam ezt elmondani, amikor észrevettem, hogy az ön szerelme egyszerre úgy elenyészett, mintha a guillotine annak is kioltotta volna az életét. Pedig elmondhattam volna önnek, hogyan történt mindez! Hogyan csaltak törbe engem, akit olyan éleseszűnek tartottak sokan. Csellel vettek rá, hogy megtegyem; olyanok tették, akik tudják jól, hogyan használják ki céljaikra bátyámhoz való nagy ragaszkodásomat. Őt bántották meg, csoda volt-e, ha ekkor fölébredt bennem a bosszuállás?

Marguerite most már erősen küzdött a könnyekkel és meg-megállott egy percre, hogy erőt vehessen magán, de sir Percy sem félbe nem szakította, sem segítségére nem jött egy szóval sem; csak állt ott mozdulatlanul és mereven. Szálas alakja a szürkület félhomályában, mintha még jobban megnőtt volna. A jólelkű, kissé együgyű, nevető arc sajtóságon meg volt változva. A félig lezárt szemhéjak alól lobogó szenvedélyességű tekintet villant elő s a keményen összezárt ajkak kifejezése olyan volt, mintha csak a legnagyobb akaraterő tartaná meg azokat némaságukban.

Mrguerita mindenkifölött nő volt, a nő minden vonzó gyöngeségével és szeretetreméltó hibájával. Most egy pillanat alatt tisztán állott előtte az, hogy a legutóbb elmúlt hónapok alatt nagy tévedésben volt. Most már látta, hogy ez az ember, aki itt áll előtte, jéghidegen, mereven, mint valami szobor, szereti; szereti most is csak úgy, mint egy évvel ezelőtt; tudta, hogy az a szenvedély, ha szunnyadt is, azért ott volt a szívében ugyanolyan erőben, ugyan-

olyan hatalommal, mint amikor ajkuk először találkozt az első hosszú, örületes csókban.

A büszkeség tartotta a férfit tőle távol; de Marguerite sokkal inkább asszony volt, semhogy ne követelte, kívánta volna lelke egész erejével azt, aki egyszer az övé volt. Most egyszerre, váratlanul úgy tetszett neki, hogy az egyetlen boldogság, amit az élet nyújthatna neki, az volna, ha ennek az embernek a csókja érintené az ajkát, úgy, mint egykor régen.

— Hallgasson meg, sir Percy, — kezdte újra s hangja ekkor már nyugodt, halk volt s végtelenül gyengéd és édes. — Armand bátyám mindenem volt leánykoromban. Szüleink nem éltek már, jóformán egymást neveltük föl. Ugy mondtuk mindig, ő volt az én kis apám, én meg az ő kis mamája. Egy napon azután az történt, hogy St. Cyr gróf kegyetlenül megbotoztatta az én jó bátyámat ... igen, a lakájaival. És miért? Mert polgárember létére rá merte emelni szemét a gróf leányára. Megverték, mint valami ebet... Alig hogy életben maradt... Óh, mit szenvedtem! A megaláztatás beleette magát a lelkembe, nem lehetett kitörülni onnan; amikor azután módom volt rá, hogy bosszút álljak, nem utasítottam vissza az alkalmat. De az én tervem csak az volt, hogy én is megalázzam azt a büszke gróft és hogy zavarba hozzam. Ausztriával akart szövetkezni a hazája ellen. A véletlen ezt tudomásomra juttatta ... beszéltem róla, de azt nem tudtam; — hiszen hogy is találhatam volna ki? — hogy készakarva csaltak bele abba, hogy beszéljek. Amikor ezt megtudtam, már késő volt.

— Amint mondtam, asszonyom, az én emlékezésem rövidebb, semhogy bátran követhetné önt a multba, de nekem úgy tetszik, mintha St. Cyr gróf halála idejében én könyörögve kértem volna önt, világosítson föl, van-e valami igazság azokban a kósza

hírekben. Ön azonban megtagadott minden fölvilágosítást és szerelmemtől olyan vak rabszolgaságot követelt, amit az nem volt hajlandó megadni.

— Próbára akartam tenni azt a szerelmet, de az nem állotta ki.

— Mert azt kívánta, hogy a becsületesemet adjam árul, — felelte amaz, mialatt a merevség egyre jobban teret engedett a természetes hangnak; — azt kívánta, hogy némán és zugolódás nélkül türjem ur-nőm minden tettét, mint valami rabszolga. Az én szívem tele volt szenvedélyes szerelemmel és én nem kértem fölvilágosítást, de vártam, hogy magától megjön. Reméltem. Ha csak egy szót szólt volna, beértem volna bármilyen fölvilágosítással. De minden szó nélkül hagyott, mindössze magát a pusztát, iszonyu tényt tudtam; ön azután büszkén visszatért bátyja házába és engem magamra hagyott ... hetekig ... és én azt sem tudtam már, kiből higgyek, mióta a bálvány, amely felé minden ábrándom szárnyalt azelőtt, ott hevert a lábaim előtt porrá zúzva.

Marguerite most már nem panaszkodhatott többé, hogy sir Percy hideg volt és közömbös; szavának minden hangja remegett az iszonyu felindulástól.

— Igaz! Az én esztelen büszkeségem, — szólott Marguerite szomorúan. — Alig hagytam azonban el az ön házát, megbántam nagyon. De mire visszatértem, óh, milyen teljesen megváltozottnak találtam önt. Már akkor azt az álarcot, azt a lélektelen, közömbös külszint viselte, amit azóta sem tett le...

Oly közel állott sir Percyhez, hogy lágy aranyhaját a szél az arcába fujta annak; az asszony könnytől csillogó szeme jóformán minden önuralmától megfosztotta és hangja átjárta minden csöpp vérére. De nem akart meghajolni az előtt az asszony előtt, akit oly örülten szeretett s aki mégis oly mélységes sebet ejtett önére. Behunyta szemét, hogy ne lássa

azt a gyönyörű alakot, azt a hófehér nyakat, amelyet most már a hajnal rózsás fénye kezdett megvilágitani.

— Nem álarc ez, asszonyom — felelte jéghidegen. — Egyszer azt esküdtem önnek, hogy egész életem az öné... Hónapokon át azonban ön csak játékszernek tekintette...

Marguerite azonban tudta már jól, hogy ez hidegség csak színlelés s ha most már eszébe jutott is az éjjel kiállott zenvedés, nem keserőséggel gondolt vissza arra többé, hanem azzal a reménnyel, hogy ez az ember, aki még mindig szereti, bizonyára segítségére lesz a válság e nehéz idejében.

— Sir Percy, — szólalt meg egész közvetlenségével; — csak az ég tudja, mennyire megnehezítette ön számomra azt, amit mondani kívántam s azt a földatot, amelyet teljesítenem kell. Azért akartam önnel beszélni; — noha ön egész közeledésemben szélsélyt lát csak, amint mondja; — azért, mert... nagy aggodalmam van... és olyan nagy szükségét érzem... az ön rokonszenvének.

— Parancsára áll, asszonyom.

— Milyen hidegen mondja ezt! Ha elgondolom, hogy néhány hónappal ezelőtt csaknem önkivületbe hozta önt, ha egy könnyet látott a szememben... Most... összetört szívvel jövök önhöz... és...

— Kérem, asszonyom, — vágott közbe a férfi és az ő hangja is majdnem annyira remegett, mint Margueriteé; — miben lehetnék szolgálatára?

— Percy! Armand élete van veszedelemben. Egy levele, amelyet a maga hirtelen meggondolatlan módja szerint Sir Andrewnak irt, a kezébe került egy elvakult embernek. Armandnak vége... holnap talán már elfogják... aztán... aztán... csak egy ut van előtte, amelyik vérpadra visz, Oh, irtózatos!... És ön... nem érti meg... nem akarja megérteni...

Kihez forduljak hát... ha nem is segítségért, legalább együttérzésért ebben az iszonyu órában?

Most már ellenállhatatlan erővel tört ki kebléből a zokogás és Marguerite megtántorodva borult oda a terrasznak könyöklőjére.

Sir Percy Armand nevének hallatára először még határozottabb kifejezést öltött, de egyszersmind el is sápadt kissé. De azért csak nézte figyelmesen a zokogástól megremegő szép alakot s arca lassankint ellágyult láttára, szemében pedig sajátságos fény jelent meg, ami nagyon hasonlított a könnyek nedves csillogásához.

— Ugy, tehát a forradalom gyilkos vérebe most már egyenesen az ellen támad, akinek keze táplálta... Kérem, asszonyom, törölje le a könnyeit... nem bírtam elviselni soha, hogy egy szép asszonyt sirni lássak...

Akaratlanul is feléje nyujtotta karját s egy pillanat múlva már odakapta volna a szívére, hogy megvédelmezze egy világ ellen, ha kell, a szíve vérével is... de a büszkeség újra győzött és sir Percy lebirva magában minden fölindulást, így szólalt meg még mindig hidegen, bár sokkal gyöngédebben:

— Nem volna szives akkor hozzám fordulni, asszonyom? Hogy elmondja, miben lehetek szolgálátára?

Marguerite letörölte a könnyeit s odanyujtotta a kezét sir Percynek, amelyet ez most is az előbbi szer-tartásos udvariassággal csókolt meg, csak hogy most Marguerite keze néhány pillanattal tovább nyugodott az övében, amint éppen szükséges lett volna, még pedig azért, mert Marguerite észrevette, hogy sir Percy keze is csaknem úgy remeg, mint az övé és hogy szinte lázasan forró, amíg ajka hideg volt, mint a jég.

— Segíthetne Armandon? — kérdezte egyszerűen

és édes szelidséggel. — Önnek oly nagy befolyása... és annyi barátja van az udvarnál.

— Talán jobb volna, asszonyom, ha Chauvelin ur közbenjárását kérné. Az ő összeköttetései a forradalmi kormányig terjednek.

— Tőle nem kérhetek semmit, Percy... Óh, ha meg mernék önnek mondani mindent... De... de Chauvelin árát szabta annak, ha bátyámat megmenti...

Óh, mit nem adott volna Marguerite azért, ha mindent elmondhat... ami történt, amit szenvedett... és amire rákényszerítették. De nem merte. Nem. Éppen most tegye, amikor érezni kezdte, hogy férje még mindig szereti; most rontson-e le ismét mindent?

Amaz talán megsejtette, mi megy végbe az asszony lelkében. Egész magatartása szenvedélyes vágyakozás volt az után a bizalom után, amelyet amaz nem tudott neki megadni. Amikor látta, hogy Marguerite néma marad, fölsóhajtott és szembeszökő hidegséggel mondotta:

— Nos, asszonyom, mivel a dolog szenvedést okoz önnek, ne beszéljünk róla... Ami Armand-t illeti, kérem, ne aggódjék... Szavamat adom önnek, hogy nem lesz bántódása... És most megengedi, hogy távozzam?

— De a köszönetemet csak elfogadja? — kérdezte Marguerite közelebb lépve hozzá s igazi, szívből jövő gyöngédséggel tekintve föl reá.

Sir Percy gyors, szinte legyőzhetetlen ösztönszerű fölindulással már csaknem a karjaiba kapta, hogy lecsókolja a szemében csillogó könnyeket; — igen, csak hogy Marguerite egyszer ugyanilyen módon csalogatta s akkor azután eltaszította magától. Szeszélyt sejtett ebben a közeledésben is s még egyszer nem akarta magát odadobni játékszer gyanánt.

— Arra még korán van, asszonyom, — felelte nyugodtan. — Még semmit sem tettem, hogy azt kérde-

meljem. Késő van és ön bizonyára fáradt. A cselédei várják ott fönn.

Ezzel félreállott az ajtóból, hogy utal engedjen neki.

Marguerite érezte, hogy szemét ismét előnti a könny és mivel nem akarta, hogy amaz meglássa, hirtelen belépett a házba.

Ha onnan belülről mégegyszer kitekintett volna a rózsás hajnali tájra, az, amit ott lát, a saját szenvedését, vergődését is csekélynek tüntette volna föl. Egy erős, komoly férfi, aki fölött urrá lett a szenvedés és a szenvedély. Most már eltűnt lelkéből a büszkeség, a makacsság és sir Percy nem volt más, mint egy szerelmes ember, rabja a maga határtalan nagy, nagy szerelmének és amint az asszony könnyü lépése elhangzott, sir Percy letérdelt a terrasz lépcsőjére és szerelmének örültségében megcsókolta a követ, amelyet az a kis láb érintett meg és azt a korlátot, amely annak a parány kéznek nyújtott támaszt egy pillanattal ezelőtt.

TIZENHATODIK FEJEZET.

Bucsu.

Mikor Marguerite fölért a szobájába, komornája nagy aggodalomban várakozott reá.

— A báróné nagyon fáradt lesz, — mondta a szegény komorna, aki maga is már csak alig tudta a szemét nyitva tartani az álmoságtól, — már öt óra is elmúlt.

— Igaz, Lujza, meg lehet, hogy nagyon fáradt leszek nemsokára, de maga meg *most* fáradt, ebben a percben, azért csak feküdjék le rögtön. Majd egyedül vetkőzöm le.

— De báróné . . .

— Ne ellenkezzék, Lujza, — felelt Marguerite nyájasan. — Adjon ide egy pongyolát, aztán hagyjon magamra.

Lujza kész örömmel engedelmeskedett. Lesegitette urnőjéről a fényes báli ruhát, azután egy hullámozó, haboscsipkéjű pongyolát adott reá.

Különös, kuszált gondolatok kergetőztek Marguerite elméjében. Ugy elmerült, hogy észre sem vette az idő mulását. Szemét lehunyta s ugye lehet el is szenderült egy kissé, könnyü, féléber álomra; — mikor egyszerre csak léptek neszét hallotta a szobája ajtaján kívül.

Meglepetve szökött fel helyéből.

Hallgatódzott.

A ház csendes volt egészen; a lépések is elhangzottak. Az órára tekintett. Félhét! Sokkal korább volt még, semhogy a háznép közül bárki is munkához akart volna látni!

Bizonyos, hogy az imént elszunnyadhatott egy időre. Most ismét hallotta a halk lépteket, s ezuttal suttogás is hangzott fel.

Mit jelentsen ez?

Lábujjhegyen odament az ajtóhoz és kinyitotta. Hallgatódzott. Semmi hang. Az egész házon a kora reggeli órák sajátságos nagy némasága pihent. De az imént hallott nesz felizgatta . . . és mikor most, letérintve a szőnyegre, lába előtt egyszerre egy levelet látott heverni, úgy érezte, hogy megérinteni is alig meri. Szinte kísértetiesnek látszott az egész. Hiszen lám, akkor még nem volt itt ez a levél, mikor feljött a szobába; a komorna sem ejthette el: valami ingerkedő szellem üz hát vele játékot?

Végre mégis fölemelte a boritékot s meglepetve látta, hogy az neki magának van címezve; még pedig férjének nagy, határozott, kiírt betűivel. Ugyan mi

mondanivalója lehet neki olyan, amit nem halaszthat el reggelig, mikor majd amugy is találkoznak?

Feltépte a boritékot s ezt olvasta a levélből:

— Valami egészen váratlanul közbejött esemény arra kényszerít, hogy északi Angliába utazzam, azért arra kérem a bárónét, kegyeskedjék kimenteni azért, hogy nem személyesen veszek bucsut. Dolgaim egy héttig is távol tarthatnak, így nem leszek olyan szerencsés, hogy jelen lehessenek a báróné vízi-ünnepélyén. Maradtam méltóságodnak

engedelmes és alázatos szolgája

Blakeney Percy.

Mi történhetett a szikrázó elmésségű Marguerittel, hogy olyan elképedve meredt arra a rövid kis levélre, s újra meg újra el kellett olvasnia, hogy megértse, miről van szó benne.

Miért izgatta fel e z a levél az egész idegrendszerét és miért tetszett neki úgy, mintha valami sajátságos előérzet ébredne a lelkében?

Hiszen Sir Percynek csakugyan nagy birtoka volt északi Angliában és az is igaz, hogy gyakran szólitotta oda a kötelesség egy-egy egész hétre, de azért mégis csak sajátságos volt nagyon, hogy hiába igyekezett azon, hogy leküzdje azt az ideges félelmet, amely egyre jobban és jobban erőt vett rajta, lassankint érezte, hogy minden izében remegni kezd. Valami erős, legyőzhetetlen vágy ragadta meg, hogy férjét gég megláthassa, mielőtt az elindulna.

Megfeledkezve arról, hogy csak könnyű pongyolája van rajta és hogy haja ziláltan hull a vállára, sietett, szinte repült le a lépcsőn, s az előcsarnokon áthaladva, egyenesen a kijárási felé tartott.

Marguerite idegesen remegő kézzel nyitotta ki a závárokat egymásután, miközben kezét megkarcolta,

körmét letörte, mert a vaspántok kemény ellenállást tanusítottak. De mit bánta ő azt most! Egész lelkén csak egy eszme vált urrá, hogy valamikép késő ne legyen még.

Végre fordult a kulcs a zárban és Marguerite ki léphetett a szabadba.

Sir Percy maga most jelent meg a ház sarkánál. Fényes báli ruháját már utiöltözettel cserélte föl, de szokása szerint most is gazdagon és kifogástalan eleganciával volt öltözve, csipkefodrosan, magascsizmában.

Marguerite előbbre lépett. Sir Percy ekkor tekintett föl éppen és meglátta. Mintha erre hirtelen egy redő jelent volna meg a két szemöldöke között.

— Ön elmegy? — kérdezte lázas idegességgel a férjétől. — Hova?

— Mint ahogy írásban már volt szerencsém tudatni méltóságoddal, sürgős és halaszthatatlan ügy északi Angliába szőlit, — felelte a báró a maga szokott hideg, vontatott modorában.

— De ... bizonyára várhatott volna ez az elutazás egy kicsit ... Hiszen ... eddig semmit sem mondott róla ...

— Bátor vagyok ismételni, hogy a dolog éppen olyan váratlan, mint amilyen sürgős. Szabad azért alázatosan engedelmet kérnem arra, hogy távozhassam? Tehetnék talán visszatérőben a városban a bárónénak valami szolgálatot?

— Nem ... nem ... köszönöm, semmit ... De ... de ugy-e visszajön hamar?

— Nagyon hamar.

— A hét vége előtt?

— Azt nem ígérhetem.

— Percy, — szólt hozzá újra; — miért nem akarja megmondani nekem, hova megy, hiszen, mint feleségének, talán csak van jogom ahhoz, hogy

tudjam. Percy, önt nem hívta senki északi Angliába. Tudom. Sem levél, sem lovas küldött nem érkezett egészen addig, míg este az Operába mentünk; mikor pedig hazatértünk a bálból, nem találtunk levelet, ami önre várakozott volna... Meg vagyok győződve, hogy ön nem megy oda, ahova mondja. Itt valami titok lappang ... és...

— Nem, asszonyom, szó sincs semmiféle titokról, — felelt a báró némi türelmetlenséggel... Armandra vonatkozik az, amiért el kell mennem... Megengedi tehát, hogy most bucsut vegyek?

— Armandra?... De ... de önt nem érheti veszedelem?

— Veszedelem? Engem? Nem, asszonyom; érdeklődése rendkívül megtisztel. Mint tudja, van egy kevés befolyásom és azt használni szeretném, mielőtt késő lenne.

— Megengedi legalább, hogy köszönetet mondjak önnek?

— Asszonyom, önnek nincs mit köszönnie. Egész életem az ön szolgálatára áll s máris gazdagon meg vagyok jutalmazva.

— Az én életem pedig az ön szolgálatára áll, ha elfogadja, Sir Percy. cserébe azért, amit Armandért tesz, — felelt Marguerite őszinte melegséggel, mialatt két kezét hálásan nyújtotta férje elé. — Így.. most nem tartóztatom tovább ... de gondolatban én is ott leszek ön mellett... Isten önnel...

Sir Percy mélyen meghajolva csókolta meg a kezét; Marguerite megérezte az égető melegséget ebben a csókban és szívéen hirtelen átcikázott az öröm és a reménység.

— Ugy-e visszajön? — kérdezte gyengéden.

— Hamar, — felelte a férfi és epedő tekintettel nézett a gyönyörű kék szempárba.

— És..., gondolni fog arra, hogy... — kezdte

Marguerite olyan pillantással viszonzozva a tekintetet, amelyben az ígéretnek egy világa rejlett.

— Mindig hálával fogok gondolni arra, mennyire megtisztelt azzal, hogy igénybe vette a szolgálatomat.

Ez újra meghajolt előtte, majd fölpattant Szultán hátára és elvágtatott.

A lovász alig bírta utolérni.

Marguerite ott állott egészen addig, míg az ut fordulója el nem rejtette sir Percy-t, azután olyan sóhaj-tással, amely csak egy boldog szívből fakadhat, viz-szatért a házba. Saját szobáját kereste föl, mert mint valami elfáradt gyermek, hirtelen elálmosodott.

Szive egyszerre valami végtelen békével telt meg és noha fájt egy kissé valami ködös, határozatlan vá-gyakozástól, az ébredő remény viszont édes enyhítő érzést adott bele.

Most már nem remegett többé Armandért. Az az ember, aki most vágtatott el innen, hogy megmentse, teljes bizalmat keltett Margueriteban a maga ereje és hatalma iránt. Elképedve kérdezte önmagától, lehet-séges-e, hogy ő valaha is úgy nézett erre az emberre, mint gyöngetehetségü, hóbortos férfira; hiszen most már világos, hogy az csak álarc volt; a mögé akarta rejteni azt a keserűséget, amelyet a Marguerite-től elszenvedett csapás miatt érzett. Szenvedélye más-különben urrá lett volna fölötte és sir Percy nem akarta elárulni, mennyire szerette feleségét még min-dig és mennyire szenvedett.

Minél többet gondolt a lemúlt báli éj eseményeire, annál kevesebb félelmet keltett benne Chauvelin és annak minden ármánykodása. Afelől Marguerite bizonyos volt egészen, hogy Chauvelinnek nem siker-ült a Vörös Pimpernel kilétét megtudnia.

Hiszen csakugyan senki más nem volt ott az ebéd-lőben, mint Chauvelin és ... nos és Percy! Igen,

Percy. Lám, hiszen tőle megkérdezhetette volna Marguerite, ha véletlenül éppen gondolt volna rá. Attól az egytől legalább nem kellett félnie, hogy az ismeretlen, derék hős Chauvelin hatalmába kerül; a hős haláláért Margueritenek sohasem kell magát vádolnia.

Az bizonyos, hogy Armand most veszedelemben volt még, de Percy a szavát kötötte le arra, hogy meg fogja menteni és mióta ma reggel látta elindulni munkára készen, még csak árnya sem támadt a lelkében annak a gondolatnak, hogy sir Percy vállalkozása sikertelenül is végződhessek. Ha egyszer Armand átjut ide Angliába, soha meg nem engedi többé, hogy a Franciaországba való visszatéréstől gondolkozzék.

Marguerite most már csaknem boldognak érezte magát; szorosán összevonta az ablak függönyeit, kizárva a nap éles fényét a szobából, azután lefeküdt, fejét lehajtotta a vánkosára és mint egy kifáradt gyermek, békés, mély álomba merült.

TIZENHETEDIK FEJEZET.

A titkos jelvény.

A nap nagyon magasan járt már, amikor Marguerite felébredt hosszú álmából, teljesen felüdvülve. Komornája friss tejet és egy tányér gyümölcsöt hozott neki és Marguerite ezt az egyszerű reggelit jó étvágyal fogyasztotta el.

Első kérdése is az volt a komornához, hogy visszatért-e már a lovász. A válasz az volt, hogy igenis, a lovász visszatért és Szultánt is visszahozta, sir Percy pedig Londonban maradt. A lovász azt is hoztatta, hogy ura eddig már bizonyosan fel is szállt a hajóra, amely éppen a londoni hid alatt horgony-

zott. Sir Percy lovon ment a hidig, ott már várt reá Briggs, a Sellő kormányosa. Onnan aztán visszaküldte a lovászt Szultánnal Richmondba.

Ez a hír újra gondolkozóba ejtette Marguerite-ot.
- Hová mehet sir Percy a Sellőn?

Marguerite-ra hosszú, tétlen nap várakozott. A kis Suzannet várta. Azzal a tréfás hamissággal, ami ugy benne volt a természetében, Marguerite úgy rendezte, hogy De Torunay grófnét a walesi herceg jelenlétében kérje meg arra, engedné meg, hogy Suzanne eljőjön hozzá. A fenség maga nagyon helyeselte ezt a kedves tervet s azt mondta, mindenesetre megszerzi azt az örömet saját magának, hogy a hölgyeket aznap délután meglátogassa, amikor együtt lesznek. A grófné persze a trónörökös hallatára nem mert ellentmondani és így Marguerite megnyerte azt, hogy kedves volt iskolatársával egy hosszú, boldog napot tölthessenek együtt Richmondban.

Őszinte örömmel várta a melegsivű, kedves leánykát és elgondolta, milyen jó lesz együtt bolyongni kettőjüknek a park gyönyörű nagy, fái alatt vagy a folyó partján.

De Suzanne még nem volt itt és Marguerite az öltözködést befejezve, lefelé indult a lépcsőn.

Ma reggel igazán maga is olyan volt teljesen, mint valami fiatal leányka. Egyszerű, fehér muszlinruhát viselt széles kék övszalaggal és fehér csipkefichüvel, amelynek redői közé néhány biborrózsát tűzött.

Kilépve a saját lakosztályából, egy ideig gondolkozva állt meg a széles tölgyfalépcső felső fokán, amely az alsó emeletre vezetett le. A Marguerite szobáival szemben nyílt a férje lakosztályába vezető ajtó, amelynek küszöbét lady Blakency, jóformán soha, de soha nem lépte át.

Ez a szoba régi meghitt komornyikjára, Frankra

volt bizva. Senkinek sem volt engedélye arra, hogy oda valaha is beléphessen.

Marguerite maga sem tudta miért, de egyszerre valami legyőzhetetlen kíváncsiság fogta el, hogy meglássa azt a szobát. Az ajtók mind nyitva állottak, mert az inas takarított. Természetesen, ha Frank észrevette volna is, hogy urnője belép, a viláért sem mert volna ellentmondani neki, de Marguerite azért mégis jobban szeretett volna észrevétlenül suhanni be abba a dolgozószobába, hogy tanuk nélkül vehessen rá egy pillantást.

Lábujjhegyen közeledett tehát a dolgozószoba felé s mint a kékszakállu herceg felesége, valósággal remegve, dobogó szívvel állt meg a küszöbön.

Mikor a félig nyílt ajtón látta, hogy az inas nincs ott, hirtelen belépett.

Már az első szempillantás alatt is látott valami olyant, ami egészen meglepte. Ez pedig nem volt más, mint az egész szoba szigorú, végtelen egyszerűsége.

Azután meg az tűnt fel Margueritenak, hogy ebben a szobában nyoma se volt annak, mintha valaki hirtelen, nagy sietségben utazott volna el az imént. Minden tökéletes rendben volt a helyén, a padlón nem hevert egy árva szelet papiros sem; szekrényajtó, fiók, nem állott nitva sehol.

Mégegyszer körülnézett.

Ekkor meg az tűnt szemébe, hogy kép egyetlen egy sem volt a falakon az egy nagy arcképet kivéve; hanem néhány térkép; egyik az északi francia partot ábrázolta, a másik Páris környékét.

Távozni kívánt ebből a környezetből, amelyet nem tudott megérteni. Nem akarta, hogy Frank itt találja s azért sietve indult az ajtó felé. Ekkor lábahegye valami kicsi tárgyba ütődött bele, amely ott leverhetett a szőnyegen az íróasztal közvetlen közelében és amely most végiggurult csaknem az egész szobán.

Marguerite lehajolt, hogy fölvegye. Tömör aranygyűrű volt az, amit megpillantott; rajta egy lapos cimerpajzs s ebbe pedig egy kis jelvény volt bevésve.

Marguerite forgatta, nézegette a gyűrűt, majd a jelvényt kezdte vizsgálni. Ez nem volt más, mint egy kis csillagalaku virág, amilyennek a rajzát oly világosan látta maga előtt tegnap kétszer is, egyszer az operában, egyszer pedig lord Grenville bálján.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET.

A Vörös Pimpernel.

Marguerite meg nem tudta volna mondani a viláért sem, hogy a gyanunak első árnyéka hogyan és mikor férközött a szívébe. Az aranygyűrűt egyszer csak görcsösen kezébe szoritotta, azután sietett, jóformán futott ki a szobából, ki a házból, a kertbe, ahol egyedül volt, egyedül egészen a virágokkal, a madarakkal és az éggel. Ott leült egy lehajló águ fa alá egy padra s csak ott vette ismét elő a gyűrűt, hogy a jelvényre még egy pillantást vethessen.

Nézte és gondolkozott!

Neveltséges! Képtelenség! Vagy álmodik, vagy az idegei vannak úgy tulfeszítve, hogy most már titokzatos jeleket, összetalálkozást lát mindenben! Vagy talán nem kapta fel a fővárosban jóformán mindenki azt a divatot, hogy a Vörös Pimpernel jelvényét viselje.

Lám, ő maga nem viselte-e a ruháira himezve, meg drágakövekből kirakva ékszer gyanánt a hajában? Hát sir Percy ugyan miért ne választhatta volna, jelvény gyanánt, hogy gyűrűbe vésve viselje. Hogynel... Aztán meg, ugyan mi más összefüggés is lehetett volna hát az ő piperészkedő, divatos világhi

férje meg a vakmerő hős között, aki a francia elitélteket jóformán a halál torkából menti meg.

Marguerite agyában ezer meg ezer gondolat kavargott a legszédületesebb összevisszaságban.

Éppen, mikor föl akart menni terrasz lépcsőin, a ház felől egy lovász jött futvást a kertbe, egyenesen lady Blakeney felé tartva. Pecsétes levelet tartva a kezében és ezt oda akarta vinni urnőjéhez,

— Kitől van a levél? — kérdezte Marguerite a lovasztól.

— Egy futár hozta, mylady.

— De ki küldte?

— A futár azt mondja, mylady, neki csak arra van parancsa, hogy átadja és hogy a levélből minden kiderül.

Marguerite feltépte a boritékot. Ösztöne már megsugta, hogy mit talál abban, úgy, hogy szeme csak gépiesen siklott végig a papiroson, amint azt kibontotta.

Armand levele volt az, amit sir Andrewnak írt; az a levél, amit Chauvelin kémei elloptak és amit Chauvelin pallos gyanánt tartott a kezében Marguerite feje fölött.

Most aztán szavának állt, vasszaküldte St. Just levelét ... mert immár nyomában van a Vörös Pimpernelnek.

Marguerite megtántorodott. — De azért emberfölötti erővel mégis leküzdötte ezt a gyöngeséget; hiszen annyi tennivaló volt még előtte.

— Hivja ide azt a futárt, — parancsolta nyugodt hangon. — Nem ment még el?

— Nem, mylady.

— Ki adta önnek ezt a csomagot? — kérdezte Marguerite a futártól.

— Egy ur, mylady, — felelte az. — A „Rózsa és

bogács fogadó előtt, Charing Crossal szemben. Azt mondta, mylady már érteni fog mindent.

Érezte, hogy akaratlanul valami irtózatosat köve-

— Mit csinált az az ur a fogadó előtt?

— A megrendelt kocsira várt.

— Kocsira?

— Arra, mylady. Külön postakocsit rendelt. A le-
gényétől úgy hallottam, hogy ura Doverbe készül.

— Jól van, Mehet. — Majd a lovászhoz fordult:

— A kocsim azonnal álljon elő a négy leggyorsabb
lóval.

A két szolga sietve távozott.

Marguerite egyedül maradt. Gyönyörű alakja szo-
bormerevséggel egyenesedett ki, szeme rémülten te-
kintett a semmiségbe, míg ajka gépiesen sutto-gtá:

— Mit tegyek? Mit tegyek? Hol találom meg? Óh,
Isten, adj a lelkembe világosságot!

De ez nem volt a tétlen önvádra való perc.

Érezte, hogy karatlanul valami irtózatosat köve-
tett el; a legborzasztóbb vétket, úgy tetszett neki,
amit nő valaha elkövethetett. Most már az a vakság
is halálos vétek gyanánt tűnt föl előtte, hogy nem
tudta férje titkát mindeddig kitalálni.

Tudnia kellett volna! Óh, tudnia kellett volna!

Hogyan is tudta elképzelni, hogy egy olyan em-
ber, aki oly odaadással tudott szeretni, mint ahogy
sir Percy őt szerette eleinte, valami üreslelkű báb
legyen? Neki legalább tudnia kellett volna, hogy ez
az ember csak álarcot visel és hogyha azt kitalálta,
kényszerítenie kellett volna, hogy az levesse ezt az
álarcot valahányszor egyedül vannak.

Lám, az a szerelem, amit ő nyújtott ennek az
embernek, gyarló volt és gyenge, mert hiszen a saját
büszkesége is el tudta tiporni és ime, ő maga is
álarcot viselt tehát, azt szinlelve, mintha keveselné,

kicsinyelné a férjét, pedig hiszen a valóság az, hogy nem értette, félreismerte tökéletesen.

De ha vakságában vétkezett, most azt nem tétlen bánkódással kell jóvá tenni, hanem gyors és hasznos cselekvéssel.

Percy elindult tehát Calaisba; mit sem sejtve arról, hogy kérlelhetetlen ellensége a sarkában van mindenütt.

Ma reggel indult a londoni hid mellől. Kedvező szélben huszonnégy óra alatt a francia parton lehet; bizonyos, hogy számított a jó szélre és azért választotta ezt az utat.

Chauvelin ellenkezőleg postakocsin megy Doverbe, ott hajót bérel és így körülbelül ugyanolyan időtájban ér oda. Ha azután Percy egyszer Calaisban van, ott bizonyára találkozik azokkal, akik szivszakadva várnak a nemes, derék szabadítóra.

Ha azonban most Chauvelin szeme reá van szögezve, akkor Percy nemcsak a maga életét kockáztatja, hanem De Tournay grófét is és mindazokét, akik olyan bizva, reménykedve várják. Ott volt Armand is, aki azért ment oda, hogy találkozzék a gróffal, biztosnak érezve magát abban a tudatban, hogy a Vörös Pimpernel örökös fölötte.

Mindezek élete és ezenfelül a férjéé is az ő kezében van most, ezt Marguerite tisztán érezte; ezeket meg kell mentenie, ha emberi elmével és bátorsággal ezt a feladatot teljesítenie lehet.

Szerencsétlenségére azonban mindezt egyedül nem hajthatta végre, azt érezte. Ha elérkezik is Calaisba, ott már nem tudja aztán, hol keresse a férjét, míg ellenkezőleg Chauvelin, aki Doverben a terv összes iratait ellopta, természetesen tudja minden mozdulatukat.

Mindenekfölött figyelmeztetnie kellett Percyt.

Arra most már eléggé ismerte, hogy megértse, mily

kevéssé fogja sir Percy valaha is elhagyni azokat, akik biztak benne; sem a veszély elől nem fog meghátrálni és nem engedi, hogy De Tournay gróf a vérszomjas ellenség kezébe kerüljön. De ha valaki figyelmeztetné, mindenesetre óvatosabban járna el.

És ha a legrosszabb következnek be, ha sir Percy csakugyan belekerülne Chauvelin törébe; nos, legalább Marguerite akkor is ott lehetne mellette, hogy szerelmével, vigasztalásával oldalánál álljon. Még a halál is szép lenne így, ha egymást átkarolva halhatnának meg abban a boldog tudatban, hogy egyikük szenvedélye méltó visszhangja volt a másikénak és hogy utoljára legalább el volt háritva közöttük minden félreértés.

Alakjának minden izma merev lett, kemény, mint az acél és bájos, máskor oly gyermekded arc hideg, elszánt kifejezéssel tekintett maga elé. Egyenes, sugár szemöldöke között egy olyan redő jelent meg, ami nagy elhatározásról beszélt. Most már tudta, mit fog tenni. Először is sir Andrewt keresi föl, hisz az volt sir Percy legjobb barátja és Marguerite megindultan gondolt arra, milyen rajongással beszélt a fiatalember a liga titokzatos vezérééről.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET.

A barát.

Félóra sem telt bele s Marguerite-ot a kocsi gyorsan vitte London felé.

Először is a Korona-fogadóba hajtatott, ott megparancsolta a kocsisnak, hogy a lovakat etesse meg és pihentesse ki, azután gyaloghintót rendelt s odavitette magát Pall Mall-re, ahol sir Andrew Ffoulkes lakott.

Érezte, hogy leginkább hozzá szeretne fordulni férjének valamennyi barátja közül. Ragaszkodásán kívül most még az is közelebb hozta őket, hogy sir Andrew a kis Suzannet szerette. Marguerite végig-gondolta magában, hogy ha nem volna itthon, akkor talán lord Hastings vagy lord Antonyt keresi föl.

De sir Andrew szerencsére otthon volt és inasa azonnal bevezette a látogatót a kényelmes legénylakásba. Nem nagy, de fényesen butorozott ebédlőbe lépett be Marguerite s néhány pillanat múlva sir Andrew is megjelent a küszöbön.

Nagyon meglephette annak a hirtelensége, hogy a látogatója kicsoda, mert mialatt a kor divatjától megkövetelt szertartásos bókkal meghajolt Marguerite előtt, aggodalmasan, csaknem gyanakodva pillantott rá.

Marguerite félretett minden kicsinyes idegeskedést; nyugodt volt teljesen s miközben hasonló szertartásos módon viszonzta a fiatalember meghajlását, így szólalt meg végtelen nyugalommal:

— Sir Andrew, az idő sokkal drágább, semhogy egy pillanatot is szabadna veszítenem hiábavaló beszéddel. Bizonyos dolgokat, amelyeket mondani fogok, tekintsen bevégzett tények gyanánt. Azok nem fontosak. Ami fontos, az az, hogy az ön vezére és bajtársa, a Vörös Pimpernel ... az én férjem ... Blakeney Percy ... halálos veszedelemben van.

Ha csak valami kétsége is lett volna még a titokzatos hős kiléte felől, az a kétség rögtön eloszlott volna most, mikor sir Andrew olyan végtelen meglepetéssel meredt rá e szavak hallatára, hogy még a lélekzete is elállt. Képtelen volt rá, hogy védekezzen a hirtelen jött támadás ellen.

— Ne törődjék most azzal, sir Andrew, hogyan tudom mindezt. Szerencse, hogy tudom és hogy talán még nincs késő Percy megmentésére. A baj csak az,

hogy egymagam nem vagyok rá képes; ezért jöttem önhöz segítséget kérni.

A fiatalember szólni akart, de Marguerite megelőzte:

— Így áll a dolog: mikor a francia kormány megbízottja ellopta Doverben az önök iratait, azok között talált egy olyan tervet is, amelyet önök, vagy a vezetőjük, De Tournay gróf megmentése céljából kívántak végrehajtani. A férjem maga indult ma utra. Chauvelin tudja, hogy a Vörös Pimpernel és Blakeney Percy egy és ugyanaz a személy. Most nyomon követi Calaisba és ott azután ráteszi a kezét. Hogy a forradalmi kormány részéről azután mi sors várhat reá, azt ön éppen olyan jól tudja, mint én. Anglia közbelépése, még magáé György királyé se használna. Robespierrenek és a cinkostársainak majd lenne rá gondja, hogy a közbelépés elkésve történjék. És nemcsak erre kell gondolnunk, hanem arra is, hogy a vezér akaratlanul fel fogja fedezni a francia kormány előtt De Tournay gróf rejtekhelyét is és mindazokét, akiknek egész bizalma benne van egyedül.

— De én igazán nem értem ... — kezdte a fiatalember, aki időt akart nyerni.

— Én pedig meg vagyok győződve, hogy érti. Nézze, Percy Calaisba ment s valószínűleg a francia partnak valami félreeső helyén fog kikötni. Chauvelin a nyomában. Nos, mit gondol, mi történhetik?

Az ifju hallgatott.

— Percy majd célhoz ér; fogalma sem lesz arról, hogy ellensége a nyomában van; azonnal fölkeresi majd De Tournay grófot és társait, akik között ott van a testvérbátyám is. St. Just Armand; mikor azután egyenként mind maga köré gyűjtötte már őket és ide akarnak jönni, akkor azután a csapda bezá-

rul és annak a nemes életnek ott kell elvégződnie a vérpadon.

— Uristen! Ön nem bizik bennem! De hát nem látja, milyen komolyan beszélek, — kiáltott Marguerite, mialatt két kis kezével hirtelen megragadta a fiatalember vállát, kényszerítve azt mintegy arra, hogy a szemébe nézzen. — Hát, hát olyan asszony-nak látszom én, aki el tudná árulni a saját férjét? A legaljasabb teremtésnek látszom hát?

— Isten őrizzen, hogy ilyen gondolat csak meg is fordulhasson az eszemben, — de...

— De mit? Beszéljen.

— Meg tudná nekem mondani, — kérdezte most sir Andrew, kutatólag tekintve rá, — kinek a keze volt az, ami Chauveřint bartokába juttatta annak, amit tud?

— Az enyém, — felelte lady Blakeney nyugodtan, — megvallom, hogy az; nem akarok hazudni, mert azt szeretném, hogy bizék bennem, De amikor fogalmam sem volt, hogy is lehetett volna, a hős kilétéről? ... Jutalmul pedig bátyám megmentését ígérte Chauvelin.

— Azért, ha rávezeti a vezér nyomára?

— Azért.

Sir Andrew alig birt gondolkozni. Vezérének titoktartást és engedelmességet fogadott; ez szinte lekötötte a kezét, de az előtte könyörgő gyönyörű asszony jogos kérését is oly nehéz volt megtagadni.

— Lady Blakeney, — kezdte rövid szünet mulva, — nehéz tisztán látnom abban, hogy a kötelesség voltakép melyik irányba szólít. De parancsoljon velem. Tizenkilencen vagyunk olyanok, akik a vezérért minden pillanatban készek volnánk életünket adni.

— Szerencsére most senkinek az életére sincs szükségünk, barátom, négy jó ló, meg az én furfangom megteszik azt, ami szükséges, De azt meg kell

tudnom, hol talállok rá. Lássa, — folytatta, mialatt szeme könnybe borult, — ha már megaláztam magamat ön előtt, ha bevallottam a hibát, amit elkövettem, legjobb, ha azt a gyengeségemet is bevallom, hogy férjem és én egy idő óta jóformán egészen eltávolódtunk egymástól, mert Percy nem bizott bennem, én pedig vak voltam és nem bírtam őt megérteni. De ön maga is bevallhatja, hogy az a kötés, ami a szememen volt, sűrű volt nagyon, nem láthatam volna rajta keresztül. Tegnap este azonban hirtelen leesett a szememről ez a fátyol. Ha nem segít rajtam, lehet, hogy minden késő lesz csakhamar; s akkor az ön számára nem marad más, mint az önvád, számomra pedig — a kétségbeesés.

— De lady Blakeney, meggondolta-e ön, hogy amit ön tervez, az férfinak való munka? Először is, hogy juthatna el veszély nélkül Calaisba egyedül? A legnagyobb bajba kerülhetne. Azután meg az, hogy a férjére rátalálhasson, rendkívül bizonytalan, ha még oly pontos utmutatásokat adnék is önnek.

— Ó, annál jobb volna, ha baj, veszedelem is fenyegetne ezen uton, hiszen olyan sokért kell verekednem. De attól félek, hogy téved. Chauvelinnek minden figyelme önökre irányul, úgyhogy engem jóformán észre sem vesz talán. Siessen! A kocsi vár! Hát nem érti; Uristen, hát nem érti, ember! Hogy nekem a férjem mellett kell lennem...

— Parancsoljon velem, asszonyom. Várom parancsait!

— Akkor hallgasson rám. Kocsim készen van, hogy Doverbe vigyen. Ön kövessen olyan gyorsan, ahogyan a lovak csak bírják. Ott a Halásztanyán találkozunk.

— Az lesz a legjobb hely önnek, mert Chauvelin kerülni fogja, minthogy ott már ismerik. Nagy örömmel fogadom az ön kíséretét Calaisig; mert igaza van, könnyen nyomát veszhetném sir Percynek, ha ön

még oly pontos utasításokat adna is. Ha beleegyezik, talán legjobb lenne, ha álruhában követne, mint lakájom. Így legjobban kikerülhetnénk azt, hogy fölfedezzenek. Doverben hajót bérelünk és átkelünk azonnal.

— Rendelkezésére állok mindenben. Bizom Istenben, hogy ön megláthatja a Sellőt, még mielőtt Calaisban kikötnének. Mert ha Chauvelin ott van a nyomában, akkor francia földön a vezérnek minden lépése veszedelemmel jár.

— Isten önnel. Ma este Doverben találkozunk! Vállalkozásunk jutalma a Vörös Pimpernel menekülése legyen!

HUSZADIK FEJEZET.

Nehéz percek.

Marguerite utja nyolc órát sem vett igénybe, amit persze csak a gyakori lóváltásnak lehetett köszönni, meg talán annak is, hogy a kocsisnak gazdag jutalom volt ígérve már induláskor.

Azért így is késő este érkezett a Halásztanyára.

Chauvelinnek az uton nyomát sem látták.

Vajjon hol rejtőzhetik? Vagy talán már sikerült is hajót szereznie s most már utban van Franciaország felé?

Margueritének egészen elszorult a szive! Hát csak ugyan, minden késő lenne már?

Milyen nyomasztó, milyen irtózatossá csend is volt ebben a házban. Bizonyosan mindenki aludt már rajta kívül! De lassanként úgy tetszett neki, mintha a szelet hallaná emelkedni ott kinn. A szép, derült, októberi napot hideg, szeles éjszaka követte és Marguerite fázva huzódott közelebb a tüzhöz.

Egy félóra mulva a szél már erővel bömbölt oda-

künn és a hullámok mennydörgő zajjal verődtek a parthoz.

Marguerite első gondolata is az volt, vajjon kedvező, vagy hátráltató lehet-e ez a szél az útjára. Mit törődött most a maga kedvéért a viharral: csak egyszer már mehessen.

Egyszerre aztán nesz hangzott fel a csendes utcán, egyre közeledve. Igen, most már nem volt benne két-ség, sir Andrew érkezett meg. Jellyband gazda álmos, de azért szolgálatkész hangja is hallatszott nemsokára, aki azután bevezette az érkezőt.

És Margueritenak ebben a pillanatban jutott elő-ször eszébe az egész helyzetnek végtelenül ferde volta. Hogy ő egymaga ideérkezik késő éjjel, azután rövid idő múlva egy ismert, előkelő fiatal gavallér csat-lakozik hozzá, álruhában, hogy együtt folytassák az utjokat tovább.

Legjobbnek gondolta még, ha elfogulatlan neve-téssel üdvözli az érkezőt:

— Nos, mondhatom, hogy a lakajom fölszerelésé-vel nagyon meg vagyok elégedve.

Jellyband gazda elkomolyodott arccal huzta ki a dugót a borosüvegből. Hej, sehogyan sem akart neki tetszeni a dolog.

Marguerite éppen el akarta bocsátani azzal az uta-sítással, hogy most már semmire sem lesz szükségük, mert hiszen nemsokára majd indulnak is, de ekkor sir Andrew így szólt közbe:

— Bocsánat, lady Blakeney, attól tartok, hogy Jelly barátom vendéglátását más irányban is igénybe kell vennünk. Sajnálatomra, azt kell jelentenem, hogy ma éjjel lehetetlen átkelnünk.

— Lehetetlen! Sir Andrew! De mikor tudja jól, hogy át kell kelnünk, bármi történjék is. És bármibe kerüljön is.

De a fiatalember komolyan csóválta a fejét.

— Ez nem költség kérdése, lady Blakeney. A francia partok felől irtózatossá erejű vihar dühöng; egyeseken nekifeszülne a hajónk, ha indulnánk!

Marguerite halálsápadtra vált arccal hallgatta. O, milyen irtózatossá kegyetlenséggel fordult ellene még a természet is!

Sir Andrew e néma, de végtelen kétségbeesés látára így szólalt meg:

— Már lenn voltam a parton és beszéltem néhány kormányossal. Valamennyi hajós mind azt mondja, hogy az átkelésre igazán gondolni sem lehet... Senki, — folytatta jelentősen tekintve Margueritára — senki sem kelhet ma át Doverből.

Marguerite most egyszerre megértette, hogy sir Andrew Chauvelinre is céloz, csakugy, mint saját magukra. Erre aztán megkönnyebbült lélekkel, nyájasan intett a gazdának.

— Akkor hát bele kell nyugodnom. Adhat nekem szobát?

— Hogyne, mylady. Van egy szép, barátságos, jól szellőztetett szobám. Rögtön utánanézek... És sir Andrew számára is adhatok egyet. Rendszerben van mind a kettő.

— Nagyon helyes, Jelly barátom. Maga csak menjen és nyissa ki azokat a szobákat, a gyertyáinkat pedig hagyja itt a pohárszéken, mert a bárónőnek előbb okvetlenül szüksége lesz egy kis vacsorára, mielőtt lenyugodnék. Maga pedig, tudom, fáradt már. Sose féljen, barátom, ha a báróné látogatása szokatlan órában történik is, csak olyan nagy megtiszteltetés a maga házára most is, mint máskor és sir Percy bizonyosan duplán megjutalmazza majd azért, ha jól gondot visel a báróné kényelmére.

Sir Andrew igazi uri tapintattal megérezte, hogy erre az odavetett célzásra itt szükség van és csakugyan, Jellyband gazda kerek, holdvilág arca azon-

nal kiderült, legalább valamennyire, amint sir Percy nevét hallotta.

Amint kiment, lady Blakeney izgatottan fordult sir Andrewhoz:

— Mondjon el mindent gyorsan!

— Nem sok mondani valóm van, lady Blakeney. De, ami első pillanatra szerencsétlenségnek látszott, ugyanis az, hogy nem lehet Doverből Calaisba átkelni az voltaképp áldás, mert ha mi nem mehetünk is, viszont Chauvelin sem mehet.

— De vajjon nem indult-e el még a vihar kiövrése előtt?

— Bár elindult volna, mert hisz akkor bizonyosak lehetnénk afelől, hogy a vihar kitérítette az utjából, de sőt mi több, hulva is feketik már eddig a tenger fenekén. De azt hiszem, Chauvelin sokkal ravaszabb ördög, semhogy ilyen vakmerő reményekkel áltathatnánk magunkat. A hajósok mind azt mondják, hogy már órákon át senki sem indult tengerre a doveri kikötőből; viszont azt is megtudtam azonban, hogy egy idegen kocsin érkezett ide és hogy az is nagyon kérdészködött az átkelés felől.

— Akkor Chauvelin tehát még Doverben van?

— Kétségtelenül. Nem legjobb lenne, ha törbe csalnám és átdöfném a kardommal? Az bizonyos, hogy ez lenne a legegyszerűbb.

— Ne tréfáljon, sir Andrew. Nem tagadom, hogy tegnap óta magamat is többször rajta kaptam azon, hogy annak a démonnak a halálát kívánom. De ebben az országban nem engedik meg a gyilkolást. Csak az én szép francia hazámban járja az nagyban a szabadság és testvéri szeretet tiszteletére.

Éjfél is régen elmúlt már, amikor Marguerite végre nyugodni tért. Nem hiába félt már előre az éjszakától, az álom csakugyan kerülte szemét és gondolatait a lehető legborusabbak voltak,

HUSZONEGYEDIK FEJEZET.

Calais.

De végre még a legkinzóbb, leghosszabb éjszakának is véget kell érnie.

Marguerite tegnap óta már tizenöt órát töltött olyan lelki gyötrelmek és olyan feszültség között, amí majdnem megőrjítette. Álmatlanul töltött éjszakája után korán fölkelte s azt hitte, hogy talán az egész házban ő az első, de mire lement a reggelizőszobába, sir Andrew-t már ott találta. A fiatalember már visszajött a partról, ahol megtudta, hogy mindeddig még egy hajó sem hagyhatta el a kikötőt, sem francia málbáshajó, sem magánbárka. A vihar most dühöngött legjobban; a tengerár pedig fordulóban volt éppen, úgyhogy ha a szél nem hagy alább, mondták a hajósok, úgy lehet, még tiz-tizenkét óráig is várakozhatnak.

Marguerite kétségbeesve hallotta ezeket a rossz híreket. Uralkodott magán, mert nem akarta növelni sir Andrew izgatottságát, akiről látta, hogy bár titkolja, de csak olyan felindult, akár ő maga, úgyhogy a rájuk kényszerített tétlenség egyaránt borzasztó volt mindkettőjükre.

Marguerite később sohasem tudott volna számoí adni arról, hogyan töltötte el ezt a napot. Az utcán mutatkozni nem mert, nehogy Chauvelin kémei esetleg meglássák, azért hát egy kis külön nappali szobát nyitattott s abban ültek sir Andrew meg ő, óraszámsra, a leggyötrőbb várakozásban.

A vihar éppen akkor kezdett csak csendesülni, amikor a tengerárt illetőleg már késő volt. Az ár úgy visszahuzódott már ekkor, hogy nem volt hajó, amely ki tudott volna jutni a kikötőből.

De a szél legalább egyre csendesült s most már

kedvező, északnyugati szellővé szelidült, amely való-
ságos Isten adománya volt azokra nézve, akik a fran-
cia partra akartak átkelni. Ekkorában történt a hosz-
szu, kínzó nap egyetlen kedvezőbb eseménye, ugyanis
az, amikor sir Andrew hírül hozta, hogy sikerült egy-
gyorsjáratu vitorlás-bárkát bérelnie és hogy a kor-
mányos kész az indulásra, amint az ár kedvezően
fordul.

Ettől kezdve még a várakozás sem látszott olyan
reménytelennek s végre öt órakor lemehtek a ten-
gerpartra; lady Blakeney sűrűn lefátyolozva, sir And-
rew pedig, mint lakáj, szolgálatkészen hordva le a
hajóhoz a szükségeseket.

A friss tengeri levegő felüdítette Marguerite-ot és
bárkájuk, a Hullámtaréj, vigan haladt a kedvező
szellőben.

A naplemente csodaszép volt most a vihar után és
Marguerite boldogan látta, hogy maradnak el mögötte
a doveri fehér sziklák.

Sir Andrew kifogyhatatlan volt a figyelmes szol-
gálatban és Marguerite lépten-nyomon érezte, milyen
jó volt, hogy mellette tudott lenni ezen a nehéz uton.

Végre megérkeztek.

Ugylátszott, sir Andrew jól ismerte az utat, mert
az egész uton senkitől sem kérdezősködött. Ahova sir
Andrew vezetni kívánta Marguerite-ot, az a Cirros-
macskához címzett kocsmá volt, mert abban bizott,
hogy Percy-t esetleg itt találják. Az utcán sokkal söté-
tebb volt, semhogy Marguerite a ház külsejét szem-
fügyre vehette volna, csak arra tudott következtetni,
hogy már jó darabon maguk mögött hagyhatták a
tengerpartot, mert a hullámok moraja távolról hal-
latszott. A kocsmá Calais városában volt, a Gris Nez
felé vezető uton.

Kopogásukra jó ideig egyéb sem hangzott belül-
ről, mint kelletlen morgás és szitkozódás; de mikor

sir Andrew még egyszer megkopogtatta az ajtót a botja végével, még pedig most már jóval erősebben, akkor mégis csak mozogni kezdett valaki ott benn. Lomha, csoszogó léptekkel jött az ajtóhoz s mikor azt kinyitotta, Marguerite ott állt a legnyomoroságosabb szoba közepén, amilyent csak valaha látott.

A falak papiroskárpitja, már amennyi volt belőle, rongyokban lógott le.

A mondhatatlanul piszkos falakra itt-ott ez volt felírva krétával: «Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!».

Az egész szobát egy nehézszagu olajlámpa világította meg, amely a szüette gerendáról függött. Marguerite alig mert belépni, de sir Andrew minden habozás nélkül tartott befelé és hangosan szólt be franciául:

— Angol utasok vagyunk, polgártárs!

A gazda tagbaszakadt, vállas francia paraszt volt, szinehagyott, szennyes kék zubbonyba, kék nadrágba öltözve. Lábán nehéz facipőt viselt, amiből szalmaszálak álltak ki minden oldalon a bokája körül, mutatva, hogy szalmával tömte meg az ormótlan nagy cipőt, hogy le ne essék. Vörös sapkáján ennek is ott volt a nemzetiszínű kokárda.

Amint a jövevényeket meglátta, kivette ugyan a szájából a pipát, de csak azért, hogy köpjön egyet, aztán pedig azt dörögje: «Sacrés Anglais!» Hanem azért annyi esze mégis volt neki, hogy bebocsássa őket, mert hiába, azt jól tudta, hogy azok a sacrés Anglaisnak szidott jövevények rendesen tömött ereszényt hoznak magukkal.

Marguerite akaratlanul is odaszoritotta illatos zsebkendőjét finom kis orrához, mialatt sir Andrew szolgálatkészen porolt le a számára egy széket a maga csipkeszegélyű kendőjével.

A Cirros-macska gazdája többé nem fordított a vendégeire semmi figyelmet. Tudta, hogy valószínű-

leg vacsorát fognak majd rendelni, addig azonban Franciaország szabad polgárához nem lett volna méltó az, hogy sokat törődjék bárkivel is azért, mert az illető gazdagon van öltözve.

A tűzhely mellett egy összezsugorodott alak ült, ugylátszott, hogy jóformán rongyokba burkolva. Nőalaknak látszott, ámbár egész bizonyossággal még ezt sem lehetett volna megmondani, mindössze a fejkötőről gondolhatta az ember, meg valami alsószoknyának látszó rongyról, ami a derekáról lógott. Ott ült, magában morogva, miközben néha-néha megkeverte a fazékban a levest.

— Hallja-e barátom, — kezdte sir Andrew, — vacsorát szeretnék... A polgártársnő amott a tűzhelynél bizonyosan valami pompás levest főz, az én uranőm pedig már bizony elég régen nem evett.

Brogardnak idő kellett hozzá, míg végre felelt. Egy szabad polgár csak nem siethet tulságosan azzal, hogy valakinek a szolgálatára legyen.

Aztán újra azt dörmögve, hogy: «Sacrés aristost!» odament a pohárszékhez, levett róla egy ón leveses tálat és odanyújtotta élete párjának, aki lassan megtöltötte azt a fazékból.

Szegény Marguerite valóságos borzalommal nézte ezt a készülődést.

— Szeretném, bár másféle helyre vihettem volna és másféle vacsorával kínálhatnám meg, — mondotta sir Andrew, — de azt hiszem, hogy a levest ehetőnek és a bort ihatónak fogja találni, mert ezek az emberek ugyan nem adnak a tisztaságra semmit, de azért rendszeren jól élnek.

— Ne törődjék velem, sir Andrew; nem vagyok olyan kedvben, mintha az evésre csak gondolni is bírnék.

Brogard ezalatt odatett egy-két tányért meg kanalat az asztalra; sir Andrewnak pedig volt rá gondja,

hogy tüstént alaposan megtörölgesse. Lady Blakeneynek erőfeszítésébe került, hogy úgy tegyen, mintha hozzá készülődnék az evéshez; sir Andrew pedig, mint lakáji minőségéhez illett, urnője háta mögött foglalt állást.

Rábeszélésére Marguerite végre csakugyan megízlelte a levest s az bizonyos, hogy nem is volt rossz. Margueritenak talán egészen jól is esett volna, ha az a borzasztó környezet nem zavarja. Egy kis idő múlva tört a kenyérből is és megízlelte a bort.

— Nézze, sir Andrew, — szólt kísérlőjéhez, — nem nézhetem, hogy ön itt álijon mögöttem. Önnek éppen úgy szüksége van az élelemre, mint nekem. Ez a népség legfőllebb azt fogja hinni, hogy valami hóbortos angol asszony vagyok, aki az inasával szökik meg, ha azt látják, hogy ön is leül velem együtt.

Az bizonyos, hogy Brogard nem sokat törődött többé velük. Az asszony kicsoszogott a szobából, a gazda meg csak ácsorgott, ödöngött a szobában, szakadatlanul szívja pipáját, néha jóformán egyenesen lady Blakeney orra alá fujva a füstöt

— Micsoda barom, — szitkozódott magában sir Andrew vérbeli brit felháborodással, mikor Brogard odatámaszkodott az asztalra, hogy kicsinylőleg tekintsen le az angol vendégekre.

— Az Isten szerelméért, — sugta Marguerite, mikor látta, hogy sir Andrew keze már ökölbe szorul, — gondolja meg, hogy Franciaországban van és hogy az Urnak ebben az esztendejében ez a nép hangulata.

Közben mindketten hősiiesen pr'bal koztak az evéssel, ivással, hogy egymással elhitessék, mintha ennének.

Rövid idő múlva újra lady Blakeney szólalt meg:

— Kérem, tartsa ezt az embert valamikép jó hangulatban, hogy hajlandó legyen a kérdéseinkre felelni.

— Megteszem, ami tőlem telik, de szavamra, inkább megöklözném, minthogy beszéljek hozzá.

Ezzel aztán vállon érintette Brogard gazdát és nyájasan kérdezte tőle franciául:

— Hallja, barátom! Mondja csak, sokakat látni mostanában erre miközülünk?

Brogard ránézett a vállán keresztül, aztán némi meggondolás után kivágott annyit, hogy:

— Hát itt-ott látni.

— Hja, az angol utasok tudják ám rendesen, hol kapni jó bort, ugy-e? De nézze csak, az én urnőm nagyon szeretné tudni, nem utazott-e erre éppen mostanában egy jó ismerőse, aki nagyon sokszor jön el ide üzleti dologban. Egy feltűnő magas angol ur; mylady azt remélte, hogy találkozni fog vele Calaisban.

Marguerite alig mert föltekinteni, nehogy Brogard meglássa, micsoda égető türelmetlenséggel lesi a választ.

Brogard azonban most is csak kényelmesen, idő vártatva felelt:

— Magas angol? Az ám! Ma volt itt.

— Láta? — kérdezte sir Andrew odavetőleg.

— Láttam, — felelt amaz, mialatt fölvette a szék-ről sir Andrew kalapját, föltette a fejére, majd huzkodni kezdte a kopott, piszkos zubbonya elejét, mintha csipkefodrokat igazgatna és így a mozdulatai révén akarta azt mutatni, hogy illető angol ur nagyon kacikásan volt öltözve.

Marguerite alig bírta megállni, hogy föl ne sikoltson. De utóbb a szemébe gyülő könnyeken keresztül is szinte mosolyognia kellett arra a gondolatra, hogy lám, «az uralkodó szenvedély még a halálban is erős», lám, Percy még akkor is az utolsó divat szerint szabott kabátban, kifogástalan csipkefodrokban jár, mikor a legvakmerőbb veszedelemnek megy neki.

— Gyorsan, kérdezze meg tőle, hova ment?

— Igaza van, barátom, — kezdte erre Foulkes az előbbi hanyag modorban; — mylord mindig diszesen öltözik; az a magas angol ur, akit látott, az lehet csakugyan, akit mylady gondol. És elutazott.

— El ... el ám ... de azt mondotta, hogy visszajön ... vacsorát is rendelt.

Sir Andrew észrevétlenül, de gyorsan rátette a kezét Marguerite karjára. Figyelmeztetnie kellett, hogy fel ne sikoltson. Az intés nem volt hiába, mert a fékezhetetlen, szilaj öröm csakugyan majdnem kitört belőle. Férje él tehát; él és nincs semmi baja; nem-sokára idejön; talán már néhány perc múlva látni fogja.

— Igazán azt mondta, hogy visszajön? — kérdezte Marguerite Brogard-tól, akit egyszerre valami mennyekből való hírnöknek látszott előtte. De a mennyekből küldött hírnök először is köpött megint egyet, mielőtt válaszolt volna és csak azután mondta:

— Vacsorát legalább is rendelt; nyilván, hogy visszajön hát ... Sacré Anglais, vetette utána mintegy, annak megrovásául, hogy mit lehet ennyit törődni olyannal, aki csak angol, semmi egyéb.

— De hol van most? Nem tudja? — kérdezte az asszony, finom fehér kis kezét a piszkos zubbony ujjára téve.

— Lovat, kocsit ment rendelni, — felelte Brogard, mialatt mogorván rázta le a karjáról azt a szép kis kezét, melyet hercegek is büszkén és örömmel csókoltak meg.

— Mikor ment el? — kérdezte Marguerite.

De Brogard már megelégette a kérdéseket. Nem tartotta egy szabad polgárhoz méltó dolognak, hogy így kivallassák az ilyen istenverte arisztokraták. Sokkal illőbbnek tartotta a maga méltóságához azt, hogy

mennél gorombább legyen, mintsem azt, hogy udvariasan feleljen meg.

— Tudom is én! Eleget beszéltem már róla. Ma jött ide. Vacsorát rendelt. Elment. Visszajön. Voilá! — És azzal a boldog önérzettel, hogy mint szabad embernek és polgárnak, olyan gorombának szabad lennie, amilyen csak lenni bír, kicsoszogott a szobából, bevágta maga után az ajtót.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET.

Remény.

Marguerite vissza akarta ugyan hívni, de sir Andrew biztosította, hogy ugyis hiába, mert abból ugyan többet most már ki nem vesznek.

— Csakhogy azt tudom legalább, hogy a férjem biztonságban van, — tört ki az öröm Marguerite lelkéből.

— Az istenért, asszonyom, ne olyan hangosan, Franciaországban a falnak is vannak fülei.

Ezt mondva, sir Andrew hirtelen fölkel s körülnézett a szoba minden sarkában, bekéncelelve a kékkockás függöny mögé is és hallgatózva az ajtó mellett, amelyen Brogard kiment, hogy vajjon nem áll-e valaki ott kívül.

Mindenütt Chauvelin kémeit gyanította.

— Nos, lakáj uram, egyedül vagyunk? — kérdezte Marguerite vidáman; — beszélhetek?

— Milyen komor arcot vág! Én meg táncolni szeretnék boldogságomban. Most már nincs mitől félni. A Hullámtarék itt van készen, alig két mérföldnyire künn a tengeren; férjem pedig itt lesz, itt, velünk, talán már egy félóra mulva. Semmi sem gátolhat ben-

nünket. Chauvelin és a szövetségesei még nem érkeztek meg.

— Attól félek, asszonyom, hogy ezt nem vehetjük olyan bizonyosra.

— Hogy érti ezt?

— Mikor mi Doverben voltunk, már ő is ott volt.

— De ugyanaz a vihar őt is hátráltatta.

— Igaz. De, noha eddig nem szóltam róla, nehogy önt nyugtalanítsam, az igazság az, hogy éppen, mikor hajóra akartunk szállni, ott láttam a parton. Álruhában volt, papnak volt öltözve, úgy hogy a védőszelleme, maga a sátán is alig ismerhetett volna rá. Hallottam, hogy erősen alkudozott egyik bárkára és bizonyos, hogy egy órával később mint mi, már ő is utban volt ide.

Marguerite arcáról egy pillanat alatt eltűnt a boldogság kifejezése. Most egyszerre tisztán állott előtte, milyen nagy veszedelem is környezi Percy-t azóta, hogy francia földre lépett.

Chauvelin a nyomában van!

Chauvelin, aki kézrekerítette a vezér összes legközelebbi terveit, mikor lord Antonyt és sir Andrew-t megtámadta a Halásztanyán. Azokban a tervekben úgy volt megírva, hogy De Tournay gróf, St. Just Armand és más menekülő royalisták ezen a napon október másodikán, egy olyan helyen találkozzanak a vezérrel, vagyis inkább két megbizottjával, amely úgy látszik ismeretes lehetett a szövetség tagjai előtt, mivel csak futólagosan volt említve ezen a néven: «Blanchard apó kunyhója.»

Armand, akiről honfitársai eddig még nem tudták, hogy összeköttetésben van a Vörös Pimpernellel, sem pedig azt, hogy elpártolt a forradalmi kormánytól ennek embertelen eljárása miatt, vagy egy héttel ezelőtt hagyta el Angliát, magával vive azokat az utasításokat, melyek birtokában elrendezhette a talál-

Kozást a többi menekültekkel és eljuttathatta őket biztos helyre.

Ennyit Marguerite tisztán értett mindjárt elejétől fogva és sir Andrew csak megerősítette a föltevésében. Azt is tudta, hogy mire sir Percy rájött arra, hogy saját terveit és a tisztjeinek adott utasításokat Chtuvelin mind ellopta, addigra már késő volt hirt adni Armandnak és új utasításokat küldeni a menekülőknél.

Ezek tehát természetesen ott lesznek a meghatározott helyen egész pontossággal, mitsem sejtve arról, micsoda veszedelem várja hős szabadítójukat.

Blakeney, aki, mint rendesen, most is maga tervezte ki az egész vállalkozást, nem akarta megengedni egyetlen egy fiatal bajtársának sem azt, hogy kitegyék magukat a jóformán biztosra vehető elfogatásnak. Ez volt a magyarázata annak a sebtében írt utasításnak ott lord Grenville bálján: «Holnap magam indulok utra egyedül.»

Most aztán lépésről lépésre fogják követni.

És nekik csak egy órányi előnyük van; csak anynyi, amennyivel az ellenség későbbben indult el a költőből. Ezalatt kell Precyt figyelmeztetniük arra, hogy hagyja abba ezt a vakmerő vállalkozást, ami máshoz nem vezethet, mint egyedül az ő halálához.

De ha csak egy órányi idő volt is ez, ez az egy óra rendelkezésükre állott.

— Chauvelinnek van tudomása erről a korcsmárról az ellopott papirosok révén, azért tehát valószínűleg egyenesen ide tart majd, — szolt sir Andrew komolyan.

— Igen, de még nem kötött ki, — felelte az aszszony; — egy órai előnyünk van és Percy rögtön itt lesz. Mielőtt Chtuvelin észrevehetné, hogy kisiklottunk a keze közül, már ott leszünk a csatorna közepén.

— Mig ilyen rózsás színben lát mindent, asszonyom, addig tudom, hogy a legfontosabb tényezőről megfeledekzik.

— És az? Nagy tényező?

— Nagy. Hat láb egynéhány hüvelyk. Sir Percy maga.

— Nem értem, mire gondol.

— Azt hiszi, hogy Blakeney elhagyná Calaist anélkül, hogy végrehajtsa azt, amiért ide indult?

— Azt hiszi? ...

— Gondoljon az öreg De Tournay grófra ...

— A grófra ...

— Meg St. Justre ... és a többiekre ...

— A bátyám! — tört ki most Margueriteből az aggodalom szinte zokogó hangon — ...Az ég bosszássa meg nekem, de egy percre csaknem megfeledektem róla.

— Ezek az emberek teljes bizalommal várják a vezér megérkezését, aki becsületszavát kötötte le nekik, hogy megmenti valamennyit.

Szegény Marguerite, annak a felsőbbbséges önzésével, aki egész szívéből szeret, egy időre csakugyan megfeledekzett minden olyanról, ami nem vonatkozott a férje személyére. Csak ő, egyedül ő volt az eszében; az ő nemes, drága élete, a szeretett, bálványozott hőse.

Most azután a könnyek lassan szivárogtak szemébe, amint gyermekorának hűséges társára, Armandra gondolt.

— Sir Percy nem volna egy csapat angol uriember tisztelt, bálványozott vezére, ha elhagyná azokat, akik minden bizalmukat belé vetették. Az pedig, hogy valaha is megszegje a szavát, csak gondolat gyanánt is rettenetes.

Marguerite zokogott csendesen, hangtalanul. Sir Andrew fájó szívvel nézte a gyönyörű asszony végtelen fájdalmát. Elejétől fogva tisztán látta, hogy Mar-

guerite elhamarkodott cselekedete borzasztó bajba hozta valamennyiüket s vezérét pedig sokkal jobban ismerte, semhogy ne tudta volna, mily szilárdan fog az a maga adott szavához ragaszkodni.

Marguerite erőt vett magán és letörölte a könnyeit.

— Szavamra mondom, sir Andrew, nem akarnék az önök hős vezéréhez méltatlan lenni azáltal, hogy feladatától eltántorítsam. Igaza van, mikor azt mondja, hogy ugysis hiába kérném. Azt azonban, remélem, nem fogja Percy visszautasítani, hogy ön is vele menjen s akkor önök ketten aztán, elmével és bátorsággal sokra lennének képesek. Óvja önöket az Isten! Addig azonban ne veszítsünk időt. Én most is csak azt hiszem, Percy biztonsága attól függ, ha tudathatjuk vele, hogy Chauvelin a nyomában van.

— Az bizonyos. Blakeney kifogyhatatlan a föltalálásban s amint a veszélyről tudomást szerez, bizonyosan még óvatosabb lesz: hisz a leleményessége igazán a csodával határos.

— Akkor hát mit mondana ahhoz a tervhez, hogy ön körülnézzen a faluban, én pedig megvárjam itt? Esetleg találkozhatik Percyvel és akkor figyelmezteti, hogy halálos ellensége mindenütt a nyomában van.

— De hogyan várakozhatik ön itt egyedül ebben a nyomorult fészekben?

— Az mindegy! De arra megkérhetné a mi mogorva házigazdánkat, hogy adjon nekem olyan szobát, ahol nagyobb biztonságban lehetek az esetleg betérő utasok kémlelő tekintetétől. Ajánljon neki pénzt, hogy tudassa velem rögtön, ha az a magas angol ur ideérkezik.

Sir Andrew engedelmeskedett. Ösztönszerűleg éreznie kellett, melyiküké volt kettőjük között a hatalmasabb lelkiere; szívesen vállalkozott arra, hogy ő legyen a tervet végrehajtó kéz, míg Marguerite a vezérlő és parancsoló élme.

Odement az ajtóhoz, amelyen Brogard meg a felesége távoztak és kopogott; a válasz most is dörmögő szitkozódás alakjában hangzott ki onnan.

— Hé, Brogard gazda, — kezdte sir Andrew; — urnóm pihenni szeretne, tudna-e neki olyan szobát adni, ahol egyedül lehet?

Ezalatt pénzt vett ki a zsebéből és jelentősen kezdte csörgetni. Brogard a maga rendes mogorvaságával jelent meg a küszöbön, de az arany láttára mégis fölengedett és kivéve szájából a pipát, így felelt sir Andrewnak:

— Ott meghuzódhatik, nil Ott a padlásszobában a függöny mögött. Jó hely; aztán egyéb szobám meg amugy sincs.

— Jobbat nem is kívánhatnék, — szólalt meg Marguerite angolul, hogy a gazda ne értse. Egyszerre átlátta, milyen előnyös lenne az, ha ott maradhatna a nagy szobában; ő látná, ki érkezik. de viszont azért őt senki sem látná.

Ezzel helyeslőleg intett Brogardnak, aki a pénz látára leereszkedett odáig, hogy a padláson sajátkezüleg rázza fel a fekvőhely gyanánt szolgáló szalmát.

— Szabad arra kérnem, asszonyom, — kezdte sir Andrew, — hogy ne tegyen semmi elhamarkodott lépést. Ez a hely tele lehet kémekkel és éppen azért könyörgök önnek, valamikép el ne árulja jelenlétét sir Percy előtt, ha csak teljesen nem bizonyos afelől, hogy egyedül vannak.

— Nem, — mondta Marguerite vidámságot erőltetve, — azt nyugodtan megígérhetem, hogy a férjem életét nem kockáztatom, de még a terveit sem hiúsítom meg azzal, hogy idegenek előtt szóba álljak vele. Ne féljen, ugy fogok eljárni, ahogy meggyőződésem szerint legjobban hasznára lesz neki.

Brogard ezalatt lejött ismét, Marguerite pedig készen volt arra, hogy föhnenjen.

— Nem merek önnek kezét csókolni, asszonyom, — szólt sir Andrew, — mert csak a lakája vagyok, de arra kérem, ne csüggedjen. Ha félóra alatt nem találkozik Blakeneyvel, visszajövök ide és akkor, remélem, itt látom viszont.

— Igen, az lesz a legjobb. Félórát rászánhatunk. Előbb Chauvelin sem lehet itt. Adja Isten, hogy vagy ön, vagy én láthassuk addig Percyt. Járjon szerencsével, barátom. Miattam pedig ne aggódjék.

Marguerite könnyü léptekkel haladt föl a padlás rozoga lépcsőin. Brogard semmit sem törődött vele többé; hogy kényelmesen érzi-e ott magát a vendég, az az ő dolga. Sir Andrew meglepődéssel látta, hogy a hely Marguerite szándékaira nézve a lehető legkedvezőbb, mert észrevétlenül mindent láthat.

Mielőtt kiment a szobából, még egyszer visszatérintett és látta, hogy Marguerite gyönyörű arca derülten, szinte mosolyogva tekint ki a függöny mögül. Még egyszer bucsut intett neki, azután kilépett a sötét éjszakába.

HUSZONHARMADIK FEJEZET.

A esel.

A következő negyedóra csendben és gyorsan telt el. Brogard odalenn a nagy szobában azzal volt elfoglalva, hogy az asztalt leszedje, aztán fölterítse más vendég számára.

Margueritera nézve az tette a percek mulását tűrhetően gyorsá, hogy az a készülődés odalenn mind Percyt illette, Brogardnak, úgy látszik, mégis lehetett valami respektusa a «magas angol ur» iránt, mert észre lehetett venni, hogy igyekszik a szobának valami kevéssel hivogatóbb jelleget adni.

Annyira ment, hogy valami rejtekhelyről még asztalterítőt is szedett elő; ezt aztán kiterítette, de mikor látta, hogy az olyan lyukas, akár a rosta, fejcsóválva tette le ismét, aztán hajtogatta, forgatta, hogy kitálja, mi módon tüntethetne el legalább néhány lyukat.

Asztalkendőt is vett elő; lyukas volt az is, de elég tiszta; ezzel aztán megtörölgette a poharat, tányért.

Marguerite nem állhatta meg mosolygás nélkül. A magas angol ur imponáló alakja, vagy talán a kemény ökle még a szabad francia polgárt is megfélemlítették tehát, mert különben bizonyosan nem vesződött volna ennyit egy ilyen sacré aristo miatt.

Amikor aztán az asztal úgy ahogy meg volt terítve, Brogard leporolt egy széket a zubbonya sarkával, majd kavart egyet a fazékon és ezzel kicsoszogott a szobából.

Marguerite ezalatt leterítette uti köpenyét a szalmazsákra, aztán leült és várt.

Mit törődött ő most ezzel a nyomorult környezettel? Hiszen valósággal boldognak érezte magát! Vagy nem biztatta-e a remény azzal, hogy Percyt bármely pillanatban megláthatja.

Igen, de hogy azután mi fog történni, azt most még csak elképzelni sem bírta. Abban bizonyos volt, hogy Percy végrehajtja mindazt, amiért elindult, neki csak az marad legfőljebb, hogy óvhasssa. Egyebet semmit sem tehet érte, mert hiszen, ime, Chauvelin már itt van a nyomában. Óh, pedig milyen szívesen meghalna érte. És mégis; esetleg ha látni fogja is onnan a rejtekhelyéből valami álruhában, szólnia nem szabad hozzá, nehogy éppen ő árulja el.

Ha szólnának is egymáshoz annyit, hogy figyelmeztetné, akkor sem tehetne ellenére semmit; ha Percy azt kívánná tőle, hogy maradjon néma és nézze ellenkezés nélkül, amíg ő talán egyenesen a halálba megy, azt is meg kellene tennie.

De talán még ez sem látszott oly rettenetesnek, mint az a gondolat, ha Percy sohasem tudná meg, mennyire szerette. Nem, nem, ettől a csapástól mégis meg fogja kimélni a sors, mert hiszen ime, még ez a rideg szoba is arról beszél, hogy Percy itt lesz nemsokára.

Nemsokára a feszült várakozástól megélesült hallással azt vette észre, hogy lépések közelednek. Még a szivdobogása is elállt. Ha Percy volna! De mintha a lépés nem olyan volna, mint az övé. Nem is olyan hosszú, nem is olyan szilárd. És ... és mintha két ember lépése közelednék. Igen, igen, ez az; kétféle lépés az, ami jön.

Talán két idegen, aki egy ital borra tér be, vagy ...

De tovább nem fűzhette a gondolatait, mert az ajtó kinyílt és kívülről egy nyers, parancsoló hang kiáltott be:

— Hé, Brogard polgártárs!

Marguerite az ujonnan érkezetteket ugyan nem láthatta, de a függönynek egy hasadékan keresztül mégis áttekinthette legalább egy részét a szobának.

Hallotta azt is, hogy amint Brogard ott állt meg, lenn, az ő rejtekhelyéhez közel s az idegenek láttára olyan hangon dörmögte, amelyben még az arisztokraták iránt érzett gyűlöletnél is égetőbb gyűlölet volt.

— Sacrrrée soutane!

Marguerite úgy érezte, hogy a vér is megfagy az ereiben.

Az ujonnan jött vendég a francia plébánosok reverendáját és szélesperemű kalapját viselte, de amint most megállt a mogorva korcsmáros előtt, hirtelen kinyitotta felső öltönyét, úgy, hogy a hivatalos mivoltát jelző nemzetiszínű szalag rögtön láthatóvá vált. E jelre Brogard gazda előbbi fennhéjázása egyszereinben szinte csuszó-mászó alázatossággá vált.

Ez a francia abbé volt az, akinek láttára Marguerite-ot úgy elfogta a rémület. Az arcát ugyan nem

láthatta tisztán, mert azt a szélesperemű kalap árnyékban tartotta, hanem ahelyet látta a keskeny, csontos kezét, a jellegzetes, meghajlott tartást... Chauvelin állott előtte...

A helyzet rettentő volta úgy hatott rá, mint valami fítés, szinte beleszédült és minden erejére szüksége volt, hogy össze ne essék.

— Adjon egy tányér levest, meg egy üveg bort, — parancsolta Chauvelin Brogardnak, aztán ki innen! Egyedül akarok lenni!

Brogard ez egyszer dörögés nélkül engedelmeskedett és buzgón merte ki a levest, töltötte ki a bort vendégének. Az a másik, aki Chauvelinnel együtt érkezett, künn várakozott, az ajtó előtt, de Chauvelin nemsokára behívatta.

Margueritenak egy pillanatnyi gondolkozásába sem került rájönni arra, hogy Desgas áll előtte, Chauvelin titkára és bizalmas embere, akit régen még Párisban oly gyakran látott. Desgas keresztülment a szobán, aztán egyideig hallgatózott Brogardék ajtaja előtt.

— Nincs ott senki? — kérdezte Chauvelin kurtán.

— Senki, polgár.

Margueritenak egy pillanatra a halálos rémület közben jutott eszébe az a kérdés, mi történnék akkor, ha Chauvelin arra adna parancsot, hogy Desgas az egész szobát átkutassa. De szerencsére Chauvelin türelmetlenebbnek látszott a tennivalókat illetőleg, semhogy a kémekre gondolt volna.

— Mi hir az angol hajóról? — kérdezte.

— Naplemente táján elvesztették szem elől, polgár, de akkor nyugatnak tartott, Cap Gris Nez felé...

— Ah! Helyes! Hát Jutley kapitány mit mond?

— Biztosított arról, hogy az ön parancsait szóról-szóra teljesítették. Ahány ut csak ide vezet, azt éjjel-

nappal örök tartják megszállva, a partot és a sziklákat pedig a legnagyobb részletességgel kutatják át.

— Tudja a kapitány, hol van a Blanchard apó kunyhója?

— Nem, polgár; azon a néven nem ismerl senki. Persze, van akárhány halászkunyhó, a part mentén, de ...

— Elég... És ma ese? — kérdezte Chauvelin türelmetlenül.

— Az utakat és a partvonalat csak úgy őrzik ma is, mint mindennap, Jutley kapitány pedig várja a további parancsokat.

— Akkor siess hozzá vissza rögtön. Mondd meg neki, hogy erősítse meg az őrséget mindenütt, különösen a part mentén. Megértettél?

Chauvelin minden szavának súlya volt s Marguerite-ra egy-egy erős ütés gyanánt hatott valamennyi.

— Az örök különösen figyeljenek ma, nem jön-e az, akit várunk. Leirnom nem szükséges újra. Bizonyos, hogy álöltözetben lesz, de a magasságát nem leplezheti el máskép, mint összegörnyedéssel. Megértették?

— Tökéletesen, polgár.

— Amint bármi idegent megpillantanak az örök, kető kövesse és tartsa szemmel. Az pedig, aki elveszti szem elől a magastermetű idegent, miután egyszer már meglátta, az az életével lakol. Amint azonban megpillantják, egy ember rögtön vágtasson ide, hogy nekem jelenthesse. Érted?

— Teljesen.

— Akkor eredj. Tíz perc múlva itt lehetsz újra..

Desgas tisztelgett és eltávozott.

Marguerite előtt most már kinzó világossággal állt a vezér elfogatásának terve. Chauvelin azt akarta, hogy a menekültek hadd maradjanak látszólagos biz-

tonságban a rejtekhelyükön, mindaddig, amig Percy nem csatlakozik hozzájuk. Akkor aztán körülkerítik és éppen akkor fogják el, amikor már vinni akarja magával a köztársaság ellenségeit a szabadulás útjára. Így aztán, még ha a gyilkosság tudatára jut is az angol kormánynak, nem lesz belőle baj, mert bebizonyítható, hogy a vakmerő vezér a francia kormány ellenségeivel tartott és ez utóbbinak joga volt őt halálra ítélni.

És menekvés nincs semmerrel

Desgas már indulni akart, amikor Chauvelin hirtelen visszahívta.

Marguerite elrémülve hallgatta, hogy milyen részlete lehet még hátra ennek az ördögi tervnek, amikor Chauvelin így szólalt meg a maga sima, gunyos, hangján:

— Azt az egyet elfeledtem, hogy esetleg az illető talán küzdeni találna! Lőni nem szabad rá, csakis a legvégső esetben. Élve akarom kézrekeríteni... ha csak lehetséges.

Ó micsoda feneketlen mélységű gyűlölet hangzott ki ezekből a szavakból.

Nevetett is hozzá, úgy, ahogy Dante írja le, ahogy az ördögök nevetnek a kárhozottak kinjainak láttára. Marguerite eddig azt hitte, hogy most már minden változatát végigszenvedte annak a gyötremnek, amit az emberi lélek kiállhat, de most, amikor Desgas távozása után egyedül maradt a rideg, visszataszító szobában, egyedül azzal a sátáni ellenséggel, akkor úgy tetszett neki, mintha az eddig kiállott szenvedés semmi sem lett volna ahhoz képest.

Chauvelin, egyedül maradván, tovább is csak kacagott magában és dörzsölte sovány kezeit a diadal előérzetében.

Mindent kitűnően rendezett el. Az áldozatra csakis

a halál várhat ... vagy annál is rosszabb. Az az ember ott a szent, papi öltönyben sokkal ördögibb lélek volt, semhogy annak a hősnek a kötelesség mezején való tisztas és gyors halált szánja.

Mindenekelőtt azt akarta, hogy a leleményes ellenfél, aki annyiszor kimenekült a körmei közül, hatalmában legyen, hogy gyönyörködhessek a legyőzetésében és alávethesse mindannak a lelki és erkölcsi gyötrelmeknek, amit a halálos gyűlölet csak ki bír eszelni.

A nemes, királyi sas, majd ha elfogják, szárnyát megnyirbálják, tünni lesz kénytelen a patkány harapását. És a felesége, aki úgy szerette s aki mégis belevitte ebbe a bajba, nem tehet a megmentésére semmit.

Semmit! Egyedül az a reménye maradt, hogy vele halhat meg és hogy az utolsó pillanatban bevallhatja neki szerelmét; amely az övé egyedül a maga nagy, forró, végtelen voltában.

Chauvelin most ott ült az asztal mellett; levette a kalapját és Marguerite láthatta hegyes állának, arcának körvonalait, amint odahajolt ösztövérc vacsorája fölé. Teljesen nyugodt volt, tudta, hogy rendben van minden és úgy látszott, mintha még élvezné is Brogard apó vacsoráját.

Marguerite elámulva látta, hogyan rejtőzhetik annyira gyűlölet egyik ember lelkében a másik iránt.

De most hirtelen, amint Chauvelin arcát vizsgálva, egyszerre egy hang ütötte meg a fülét, amelyre a vére is jéggé fagyot. Pedig hiszen az a hang éppen nem olyan volt, ami más körülmények között bárkit is megrémíthetett volna, mert friss, érces, fiatalos hang volt, amely jókedvűen énekelt az angol himnusz; tisztán behallatszott a szobába a közeledő ének: «God save the King!»

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET.

A sas és a róka.

Marguerite halálra vált arccal meredt a hang irányába. Férje hangja volt az, amely közeledett. Ugy látszik, Chauvelin is ráismerhetett, mert hirtelen az ajtó felé pillantott, aztán fölkapta szélesperemű kalapját és fejére tette, mélyen a szemébe huzva azt.

Marguerite egy pillanatra csaknem legyőzhetetlen vágyat érzett, hogy lerohanjon onnan a rejtekhelyről, ki, a gyanutlan, vidám jövevény elé és föltartóztassa, kerüljön bár az életébe. De le kellett magát győznie. Hisz Chauvelin elébe kerülhetne, mielőtt az ajtóhoz ér, azonkívül katonák is lehetnek a ház körül, úgy, hogy ez a meggondolatlan heveskedés egyenesen a halálát okozhatná annak, akit meg szeretne menteni.

Az ének egyre közelebből hangzott.

Most aztán kitérült az ajtó és néhány másodpercig halálos csönd honolt a szobában.

Marguerite nem láthatott rá buvóhelyéről az ajtóra, nem tudhatta hát, mi megy ott végbe.

Sir Percy természetesen azonnal észrevette a papot, de meglepetése csak egy pillanatig tartott mindössze, azután rögtön ura volt magának ismét és így kiáltott fel hangosan, vidáman:

— Hél Hát itt mindenki alszik, vagy meghaltak? Hol a gazda?

Marguerite most már láthatta jól. Sir Percy ugyanazt a pompás lovaglőöltönyt és felsőkabátot viselte, amelyben Richmondból távozott. Haja most is oly kifogástalanul fényesre, hullámosra volt kefélve, csipkéje csak olyan hófehér, habszerű volt, mint mindig. Akár egyenesen a walesi herceg valami kertünnepélyéről jöhetett volna.

Marguerite elfulladt lélegzettel várta, hogy szökik

majd föl Chauvelin a helyéről, hogy a katonáit hívja, de ehelyett az történt, hogy sir Percy nyugodtan odalépett az asztalhoz, kedélyesen a vállára ütött Chauvelinnek és így szólalt meg a maga vontatott, nyeglés-kedő modorában:

— Nézze meg az ember!... Izé!... Hisz ez... Chauvelin ur... Ezt sem hittem volna ám, hogy itt találkozunk.

Chauvelin, aki éppen most vitt egy kanál levest a szájához, majd megfulladt belé. Beesett, sovány arca szinte elkékült a heves köhögéstől s csakis ez óvta meg a francia kormány teljhatalmu megbizottját attól, hogy a legnagyobb zavart kelljen elárulnia. Az ellenfélnek ez a váratlan hadmozdulata teljesen kihozta sodrából. Sir Percy rögtön kitalálta, hogy katonákat bizonyosan nem hozott Chauvelin magával és a maga fáradhatatlan leleményességével máris azon gondolkozott, hogyan vehetné hasznát ennek a nyert előnynek legjobban.

Marguerite nem mozdult. Sir Andrewnak azt ígérte, hogy bármi történjék is, nem fog férjéhez idegenek előtt szólni; és volt ereje arra, hogy szavának álljon. Tudta, hogy az utakat Chauvelin parancsa szerint örök szállották meg és bármerre menekülne Percy, mindenütt Jutley kapitány embereivel találkozónék. Igen, de viszont ha meg itt marad, akkor Desgasnak elég ideje lesz arra, hogy visszajöjjön azzal a hat emberrel, akiket Chauvelin iderendelt.

A tőr, amelybe sir Percynek bele kellett esnie, jól volt elkészítve, nagyon jól. Margueritenak nem maradt egyéb hátra, mint az, hogy várjon némán. A két férfi odalenn oly sajátságosan ellentétes két alak volt, de kettőjük közül Chauvelin volt az, akin félelem volt észrevehető. Marguerite sokkal jobban ismerte, sem-hogy ne tudta volna, mi megy végbe annak a lelkében.

Magáért nem remegett Chauvelin, noha egyedül

volt egy elhagyatott korcsmában egy hatalmasan megtermett emberrel, akinek az elszánt vakmerősége föllülmult jóformán minden képzeletet. Marguerite jól tudta, hogy Chauvelin szives örömet szembeszállt volna minden veszedelemmel annak az ügynek érdekében, amelyet úgy a szivén viselt; — hanem ami igazán félelemmel 'öltötte el, az volt, hogy ez a vakmerő angol azzal, ha őt esetleg leüti itt, egy csapással megint nagyon valószínűvé teszi a maga menekülését, mert Chauvelin fölbérelt emberei bizonyára nem hajtanák végre a Vörös Pimpernel elfogását olyan jól, ha az a ravasz elme és furfangos kéz nem vezeti őket ebben a munkában.

Szemelláthatólag azonban most, egyelőre a francia kormány megbizottjának nem kellett tartania hatalmas ellenfelétől. Blakeney a maga nyájas, jóindulatu modorában, nevetve, nyeglén ment oda hozzá és a vállára ütött.

— Rettentően sajnálom ... rettentően ... úgy látszik megzavartam a levesevésben ... és éppen levesnek kellett lennie ... pedig a leves veszedelmes egy portéka ... Szavamral ... egy barátom éppen úgy halt meg ... hogy ... izé ... levest evett és abban fulladt meg szegény ... amint egy kanál levest akart lenyelni ... akár csak ön.

És mialatt ezt mondotta, zavartalan, nyájas jóindulattal tekintett Chauvelinre.

— Teringettét, — kiáltott föl aztán, amikor a másik egy kicsit összeszedte magát, — átkozott toprongyos fészek ez itt! Izé ... remélem megengedi, — tette hozzá, letelepedve az asztal mellé és egyenesen maga közelébe huzva a leveses tálat. — Az a haszontalan Brogard tán alszik vagy mi?

Mivel az asztalon két leveses tányér volt, Blakeney nyugodtan telemerte levessel a magáét, aztán bort is töltött.

Marguerite meg nem foghatta, mit csinál majd most Chauvelin.

Az álöltözete olyan jó volt, hogy jóformán akár tagadhatta volna is, hogy az, akinek sir Percy szólította, de Chauvelin sokkal eszesebb volt és sokkal ravaszabb, semhogy ilyen gyermekes hadmozdulatot tegyen, azért rögtön odanyújtotta a kezét a jövevény elé.

— Igazán végtelenül örvendek, sir Percy, — szólalt meg. — Bocsánat, hogy nem köszöntöttem azonnal, de azt hittem, hogy a csatorna tulsó partján van valahol és ... és a váratlan meglepetéstől csaknem lélegzetem is elakadt.

— Azám, csaknem, — felelte Blakeney jólelkű mosolygással. — Igaza van ... izé ... hadd lám csak ... Chaubertin ur.

— Bocsánat, Chauvelin ...

— Ó, ezer bocsánatot kérek. Persze, hogy Chauvelin ... Már én csak nem boldogulok az idegen nevekkel.

Sir Percy ezalatt nyugodtan ette a levesét és olyan derült arccal, mintha egyenesen azért jött volna ide Calaisba, hogy egy rongyos kis utszéli korcsmában levest egyék a halálos ellenségével szemközt ülve.

Marguerite azon csodálkozott, hogy ugyan miért nem üti le sir Percy azt a vézna kis embert egy csapással és úgy lehet, hogy magának sir Percynek is megfordult az eszében ilyesmi, mert szeme megvillant néha, amint Chauvelinre tekintett. Ez most már teljesen összeszedte magát és szintén nyugodtan kanalazta a levesét tovább.

De az az éles elme, amely annyi vakmerő tervet eszelt ki eddig is, sokkal távolabbra látott, semhogy ilyen fölösleges dolgokat kockáztatott volna meg.

Végre is, ez a hely tele lehet kémekkel, a korcsáros is Chauvelin szolgálatában állhat, úgy, hogy

ennek egy szavára rögtön elfoghatják sir Percyt, mielőtt ez csak hirt is küldhetne a menekülőkhöz.

Ezt nem akarta kockáztatni. Hisz főcélja az volt, hogy azokon segítsen, azokat mentse meg, mert adott szavát kötötte volt le nekik.

És mialatt ott ült nyugodtan kanalazva és fecsegve, az a boldogtalan asszony odafenn a padláson majd beleőrült abba, hogy mit kellene tenni férje megmentésére. Mozdulni sem mert, nehogy talán elhamarkodott cselekedet egyszerre meghiusítsa azokat a terveket, amelyek férje agyában forrongtak.

— Nem is tudtam, — szólalt meg most Blakeney vidáman, — hogy ön... izé... hogy ön szerzetbe lépett.

— Hát ... azaz ... ami azt illeti, — hebegett Chauvelin zavartan, mert ellenfelének vakmerő nvulgálma igazán teljesen kikökkentette a kerékvágásból,

— De én azért bárhol is megismertem volna, — felelt sir Percy vidáman, mialatt újra bort töltött magának, — meg én, noha a kalap meg a paróka egy kicsit elváltottatták, az igaz.

— Ugy gondolja?

— Hogyne. No, de remélem, nem veszi rossz néven, hogy megjegyzéseket tettem; az igaz, átkozottul rossz izlésre vall bármilyen megjegyzéseket is tenni. Nem haragszik, ugy-e?

— Ó, dehogy, dehogy. Remélem, lady Blakeney jól érzi magát, — felelte Chauvelin azon igyekezve, hogy a beszédet másra terelje.

Blakeney nyugodtan ette meg az utolsó kanál levest, aztán a poharát is kiürítette és ekkor Marguerite-nak úgy tetszett, mintha hirtelen körülnézett volna a szobában.

— Köszönöm, egészen jól, — felelte aztán szárazon.

Most szünet állott be, mialatt Marguerite jól meg-

figyelhette a két ellenfelet, amin szóltanul szinte mérkőzni látszottak egymással. Rejtekhelyéről jól láthatta Percy arcát s annak az arcnak fegyelmezett nyugalma azt értette meg vele, hogy aki oly tisztán látja a helyzetet, mint az az ember ott lenn, annak ugyancsak nem lesz szüksége senki beavatkozására vagy tanácsára.

Marguerite élvezhette annak a gyönyörűségét, ami minden gyöngéd szívű asszony előtt olyan drága: nézhetette észrevétlenül azt, akit szeretett. Kitekintett a szakadozott függöny mögül és egyenesen odalátott arra a szép arcra, amelyen most már a ráerőszakolt lélektelen kifejezés ellenére is olyan tisztán látta a rajongva bámult hős vezér lelkierését, találékonyságát.

«Tizenkilencen vagyunk olyanok, akik az ön férjeért minden percben készek volnánk meghalni.» Ezek voltak sir Andrew szavai és amint Marguerite most elnézte azt az arcot, a nem magas, de nyílt, széles homlokot, a mélyenfekvő, átható pillantású kék szemet, és egész egyéniségét annak az embernek, aki e tökéletesen játszott jelentéktelen szerep alá rejti a maga rettenthetetlen bátorságát és szinte emberfölötti akaraterejét: akkor egyszerre megértette, miért viseltetik iránta minden követője olyan rajongással, mert hiszen, ime magának Margueritenak szívét és képzeletét is varázsa alá hajtotta már.

Chauvelin, aki szerette volna türelmetlenségét szokott, sima modora alá rejteni, hirtelen megnézte a zsebóráját. Desgas már nem maradhat el sokáig. Még csak néhány perc és akkor ez a vakmerő angol biztonságban lesz Jutley kapitány embereinek az őrizete alatt.

— Páris felé tart, sir Percy? — kérdezte Chauvelin könnyedén.

— Tart az ördög, — nevetett sir Percy. — Én bizony csak Lillebe készülök; Párisból nem kérek mos-

tanában... Átkozottul kényelmetlen hely lehet; nem igaz Chaubertin ur, bocsánat, Chauvelin...

— Az önhöz hasonló angol urak számára miért volna kényelmetlen, sir Percy, hiszen önök nem érdeklődnek az iránt, ami most ott tombol, — szólt Chauvelin gúnyosan.

— Hja, lássa, az egész nem az én dolgom, a mi átkozott kormányunk pedig határozottan az önök pártján van. Szegény kis Pitt mukkanni sem mer. De lám, önnek bizonyosan sietős dolga van, — tette hozzá, mert Chauvelin ezuttal megint az óráját nézte. — Kérem, ha talán dolga van, velem ne törődjék.

Ezzel fölemelt egy széket és odahuzta a tűz elé. Marguerite-on most újra csaknem erőt vett a kísértés, hogy lerohanjon hozzá és figyelmeztesse, mert az idő haladt, Desgas ott lehetett minden pillanatban.

— Én nem sietek máskülönben, — szólt Percy nyájasan, — mindössze, hogy nem akarnék több időt tölteni ebben a nyomorult fészekben, mint éppen szükséges. Hanem szavamra, uram, — tette hozzá, amikor Chauvelin harmadszor is kihuzta az óráját, — az az óra igazán nem fog ám jobban sietni, ha mégannyiszor nézegeti is. Bizonyosan valami jó ismerősre vár.

— Arra. Igen arra.

— Remélem, nem hölgy az illető, — főtisztelendő ur, — nevetett Blakeney. — A szent egyház azt semmi esetre sem engedné meg... ugy-e?... De nézze, jön-jön közelebb a tűzhöz, mert igazán gyalázatos hideg kezd lenni.

Erre a csizmasarkával megrugdosta egy kicsit a tűzhely nagy fahasábjait, hogy a szikrák csak úgy pattogtak. Látszott rajta, hogy egyáltalán nem siet és hogy a küszöbön levő veszedelemről nincsen fogalma. Percy egy másik széket is odahuzott a tűz mellé és Chauvelinnek, akinek a türelmetlensége most már

csakugyan nem ismert határt, le kellett ülnie sir Percy mellé. De legalább úgy fordította a széket, hogy egyenesen ráláthasson az ajtóra.

Most már egy negyedórája is meglehetett annak, hogy Desgas elindult és Marguerite sajtó agyveleje tisztán átértette a helyzetet, hogy ha Desgas megérkezik, akkor Chauvelin aztán bizonyosan minden más tervét abbahagyja; a menekültekkel sem fog törődni inkább, csakhogy a vakmerő vezért magát elfoghassa.

— Mondja csak Chauvelin ur, — kezdte most Blakeney könnyedén, — aztán szép az az illető «ismerős», akire vár? Mert ezek a kis francia leányok átkozottul csinosak néha. No, de különben fogadok, hogy ezt fölösleges is kérdezniem, mert hiszen az egyház mindig ugyancsak megbízható volt izlés dolgában... Nem?

De Chauvelin rá sem hallgatott.

Minden figyelmét arra az ajtóra irányozta, amelyen Desgasnak már legközelebb be kellett lépnie. De odairányult ezalatt már Marguerite egész figyelme is, mert az éj csendjében fülét egyszerre távolról jövő léptek zaja üütötte meg.

Desgas közeledett az embereivel.

Még vagy három-négy perc és akkor itt vannak. Még három perc és akkor megtörténik az a rettentő dolog, hogy a nemes sasmadár behull a hálóba. Marguerite most már szeretett volna megmozdulni; sikoltani szeretett volna és még sem mert, mert mialatt a katonák közelgő lépteire ügyelt, szemével Percy arcának kifejezéseit leste. Sir Percy ott állt az asztal mellett, amelyen a vacsorához odakészített tányérok, poharak álltak, meg a kanalak, kések, só- és bors-tartó. Sir Percy háttal állt Chauvelinnek és mialatt még egyre beszélt a maga vontatott nyegle hangján, kivette zsebéből a burnótszelencéjét és hirtelen beleöntötte a borstartó egész tartalmát.

Aztán megint nevetve fordult oda Chauvelinhez:

— Tessék? Mondott valamit?

Chauvelin sokkal feszültebben figyelt a közelgő lépésekre, semhogy annak szentelhetett volna egy pillanatot, hogy ellenfele vajjon mit csinál ott az asztal mellett. Azért most, sir Percy kérdésére, hirtelen összeszedte magát és igyekezett a közelgő diadal érzetét is legyőzve, közömbös hangon felelni:

— Nem; nem szóltam. Talán inkább ön szólt, sir Percy...

— Csak azt mondtam, — felelte emez, odalépve a tűzhöz Chauvelin mellé, — hogy a Piccadillyn az a zsidó soha életében finomabb burnótot nem adott, mint amikor ezt vettem nála. Szolgálhatok, főtisztelendő ur?

Mialatt ezt mondtotta, a maga kissé hánya-veti módorában hajolt oda Chauvelin felé, hogy burnóttal kínálja meg.

Chauvelin, aki maga mondtotta Marguerite-nak, hogy már látott életében egy-két agyafurt csselfogást, most mégis álmában sem gondolta, hogy itt szintén csselfogással áll szemben. Félszeggel most is az ajtót lesve, amelyen Desgasnak és embereinek igazán a legközelebbi pillanatban be kellett már lépniök és teljesen megnyugodva annak láttára, hogy ez a vakmerő angol milyen tökéletesen gyanutlan, minden gondolkozás nélkül vett egy csipet port a szelencéből.

Csak az, aki véletlenül maga is szippantott már fel teljes erejéből egy jó nagy csipet törött borsot, az tudhatja, mivé teszi az embert az ilyen véletlen.

Chauvelin azt hitte, hogy a koponyája most menten ketté reped; egyik tüszentés a másikat érte; majd megfulladt belé; — vak volt, süket és néma egyszerre; se látott, se hallott; — Blakeney pedig ezalatt minden kapkodó sietség nélkül feltette a kalapját, zsebéből pénzt vett ki és azt az asztalra tette, aztán pedig nyugodt léptekkel ment ki a szobából.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.

A zsidó.

Margueritenak idő kellett hozzá, amig zilált gondolatait valamennyire összeszedhette, mert hisz a legutóbbi fordulat igazán néhány szempillantás alatt ment végbe. A katonák még mindig vagy háromszáz lépésnyire lehettek a Cirnos macskától.

Amikor lassanként aztán világosan látta, hogy voltaképp mi is történt, szívét az örömnél és csodálkozásnak valami sajátságos keveréke foglalta el. Az egész oly egyszerűnek, mégis oly leleményesnek látszott. Chauvelin még mindig tehetetlenül vergődött, kapkodott; sokkal jobban csuffá volt téve, mintha valami hatalmas ütés érte volna.

Blakeney elment tehát, valószínűleg azért, hogy a menekültekhez csatlakozzék Blanchard apó kunyhójában.

Az igaz, hogy Chauvelin ebben a pillanatban nem volt ura egyetlen egy érzékének sem, és igaz, hogy a vakmerő vezért még eddig nem fogták el. Igen, csak-hogy az utcák köröskörül őrséggel voltak megrakva, ugyan meddig mehet innen Percy a maga feltűnő, fényes öltözetében, anélkül, hogy a figyelmet magára vonná?

Marguerite most egyszerre keserűen vádolta magát, hogy miért nem ment le hozzá, miért nem szólt vele az óvó, védelmező szerelem nevében, annak a szavával, amire talán mégis szüksége volt minden találékonysága ellenére is? Hiszen Percy végre sem tudhatott arról, hogy Chauvelin micsoda parancsot adott a katonáinak és talán most, amig...

De mielőtt még Marguerite idáig juthatott volna a maga kínzó gondolatairan, már hallotta, amint oda-

künn az ajtó előtt néhány fegyver a földhöz ütődött és Desgas «megállj»-t vezényelt embereinek.

Chauvelin ezalatt valamennyire már összeszedte magát; a tüsszögés már nem kizozta olyan örületesen és valahogy talpra is tudott állni. Nagynehezen elvergődött az ajtóig, mire Desgas kopogását meghallotta.

Chauvelin hirtelen kitérta az ajtót és mielőtt titkárja csak egy szót is szólhatott volna, Chauvelin va-hogy ki tudott mondani ennyit:

— Az a magas idegen! Gyorsan! Látjátok?

— Hol, polgártárs?

— Itt, szerencsétlen, a ház körül. Öt perce sincs, hogy kiment innen.

— Semmit se láttunk, polgár. A hold még nincs fenn ... és ...

— És ti meg éppen öt perccel később jöttök, mint kellene, — felelte Chauvelin elfojtott haraggal.

— De polgártárs ... én ...

— Tudom. Azt tetted, amit parancsoltam, — felelt Chauvelin türelmetlenül. — Tudom. Hanem ugyancsak soká elmaradtatok. Szerencse, hogy még nem történt valami pótolhatatlan mulasztás, különben rosszul járhattál volna, Desgas polgártárs.

Desgas elsápadt.

Chauvelin szavából igazi harag és gyűlölet hangzott ki, míg így beszélt:

— Egy magas idegen tehát? — hebegett Desgas.

— Öt perccel ezelőtt még itt volt ebben a szobában és ott vacsorált annál az asztalnál. Átkozott vakmerőség! Érthető okból nem akartam megtámadni, míg egyedül voltam vele. Brogard bolond, az az átkozott angol meg olyan erős, mint valami bivaly; nem mertem vele kikezdeni, így aztán az orrunk elől szökött el.

— De nem mehet messze anélkül, hogy meg ne lássák, polgár.

— Ah!

— Jutley kapitány negyven embert küldött segédsapat gyanánt, hanem a tengerpartra mentek le. Biztosított, hogy egész nap örködtek és hogy egyetlen egy idegen sem juthatott a partra vagy a csónakokba anélkül, hogy észre ne vették volna.

— Derék. És tudják az emberek, mit kell tenniök?

— Nagyon világos parancsokat kaptak, polgár. Azokkal, akik éppen indulófélben voltak, magam beszéltem. Követniök kell minden idegennek látszó embert, különösen, ha az illető vagy nagyon magas, vagy ha meghajolva jár, hogy a magasságát leplezze.

— De feltartóztatni természetesen nem szabad, — vágott közbe Chauvelin. — Az a vakmerő Vörös Pimpernel az ujjai közül is kisiklanék. Jobb, ha engedik, hogy csak hadd jusson el a Blanchard apó kunyhójába; azután, ha a menekültek mind együtt vannak, ott fogjuk el őket.

— Az emberek mind megértették ezt a parancsot, polgár; azt is, hogy ha valami magastermetű idegent látnak, azt követniök kell és azt is, hogy az esetre egyik azután haladéktalanul jöjjön ide vissza hirt adni.

— Helyes, — felelte Chauvelin, boldogan dörzsölve kezét.

— De egyéb mondanivalóm is van, polgár

— Mi az?

— Egy magastermetű angol ur hosszasan beszélgetett vagy háromnegyed órával ezelőtt egy Ruben nevű zsidóval, aki itt lakik a szomszédban, vagy tiz lépésnyire. Lóról és kocsiról beszéltek, az angol bérbe akarta venni és azt kívánta, hogy tizenegy órára minden készen legyen.

— Tizenegy már elmúlt. Hol lakik az a Ruben?

— Néhány lépéssel odább az ajtótól.

— Küldj át egy embert, kérdezze meg, elhajtott-e már az az idegen?

— Azonnal, polgár.

Marguerite minden szót hallott és mindegyik szó tőr gyanánt járta át a szívét. Ezért jött tebát ide, hogy tehetetlen kétségbeeséssel nézze, hogyan szorul egyre szűkebbre a háló az ő hőse körül.

Most már csakugyan nyomában vannak, ezek elől még az ő számára sincs menekülés.

Marguerite érezte, hogy most már neki sem marad egyéb, mint az a remény, hogy meghalhat vele egyszerre. E pillanatban még az a remény is elhagyta, hogy valaha még csak láthassa is a férjét. De azért csak várt, a kétségbeesés makacosságával. Valami babonás érzés azt sugta neki, hogy Percy sorsa addig nem dőlhet el végzetes fordulattal, amíg ő itt Chauvelint szemmel tartja.

Perc perc után mult; Desgas kiment a szobából és Chauvelin egyedül maradván, nyugtalanul járt fel s alá. Látszott rajta, hogy mindenikében megrendült a bizalma. Mióta a Vörös Pimpernel ezt az utolsó csel-fogást használta ellene, azóta igazán kételkedni kezdett, elfoghatja-e azt a vakmerő embert valaki is a kirendelt katonák közül, ha csak ő maga nincs ott köztük.

Vagy öt perc múlva Desgas csakugyan visszatért egy koros zsidó kíséretében, akinek szennyes, keskedtkelméjű kaftánja szinte fénylett a kopottságtól. Vörös haját a lengyel zsidóknál szokásos dugóhúzó-alaku fürtökben viselte, de a vörös haj éppen ott a halánték körül erősen őszbe csavarodott már.

Arcán, állán olyan mosdatlan volt a bőr színe, hogy ez valósággal visszataszítóvá tette az egész arcot. Azzal a szokásos meghajlott tartással közeledett, amelyet egész faja az alázatosság színlelésére használt a mult századokban, mielőtt egyenlőkké lettek

volna másokkal a vallásszabadság folytán. Azzal a sajtóságos, vontatott, csoszogó lépéssel járt, ami az európai kontinensen máig megmaradt a zsidó kalmár jellemző járásának.

Chauvelin, aki teljes mértékben osztotta francia honfitársának előítéletét, amellyel a lenézett faj iránt viseltettek, intett a zsidónak, hogy maradjon tiszteletteljes távolban. A három férfi éppen a függő lámpa alatt állott, úgyhogy Marguerite jól láthatta valamennyiöket.

— Ez az az ember? — kérdezte Chauvelin.

— Nem, polgár, — felelt Desgas — Rubent nem tudtuk megtalálni, valószínű tehát, hogy elment a kocsin az idegennel együtt, de ugylátszik, hogy ez az ember itt tud valamit, amit kész lenne nekünk jó pénzért elárulni.

— Ah, — kiáltott fel Chauvelin, mialatt megvetéssel fordult el az undorító jelenségtől.

A zsidó jellemzetes türelemmel állt, alázatosan meghajolva és görcsös botjára támaszkodva. Szélesperemű kalapja mély árnyékot vetett mozdulatlan arcára; így állt ott, várva, míg az előkelő urnak majd méltóztatik kérdést intézni hozzá.

— Polgártársam itt azt mondja, — kezdte Chauvelin, — hogy te tudsz valamit arról a magas angol urról, akit keresünk... Parbleu! ott maradj, ahol vagy, ember, — tette hozzá hirtelen, amikor a zsidó gyors mozdulattal közelebb lépett hozzá.

— Igenis, kegyelmes ur, — felelt a zsidó, azzal a sajtóságos selypítéssel, amely a keleti eredetre vall, — Goldstein Ruben meg én találkoztunk egy magas angol urral nem messze innen; éppen ma este.

— Ő szölt hozzánk, kegyelmes ur. Azt akarta tudni, kaphatna-e lovat és kocsit, hogy elmehessen a St. Martin-uton valahova, ahol még ma este ott kell lennie.

— Mit feleltetek neki?

— Én egy árva szót sem szóltam, — felelt a zsidó sértődötten, — hanem Goldstein Ruben, az a gaz áruló, az a Beliál fia...

— Csak röviden, röviden, — vágott közbe Chauvelin.

— Goldstein a számból vette ki a szót, uram. Amikor én már föl akartam ajánlani jó pénzért a kocsimat-lovamat a gazdag angol urnak, Ruben már megelőzött és rákötötte az idegenre a maga kiéhezett gebéjét és ütött-kopott szekerét.

— És az angol?

— Goldstein Rubenre hallgatott. Minden késedelem nélkül belenyult a zsebébe, kivett egy egész maré karanyat, odatartotta az elé a Belzebub ivadéka elé és azt mondotta, hogy az mind az övé lesz, ha a kocsii készen áll tizenegy órára.

— Nos és persze készen volt.

— Hát készen is, nem is, kegyelmes ur! Ruben gebéje most is sántított, mint rendszeren és eleinte mozdulni sem akart. Csak alig lehetett rugással, mivel mozdulásra birni, — tette hozzá a zsidó rosszakaratu nevetéssel.

— Aztán elindultak?

— El. Vagy öt perccel ezelőtt. Engem az idegen meggondolatlansága egészen felháborított. Még hozzá angol volt. Annak csak tudnia kellett volna, hogy Ruben lova nem arra való, hogy elinduljanak vele.

— De ha nem volt más válaszlásal?

— Nem volt, kegyelmes ur, — csattant fel a zsidó éles hangon, — hát én tán nem mondtam neki tizszer is, hogy az én lovam-kocsim sokkal többet érő. Rám sem hallgatott. Ruben olyan simanyelvű hazug, hogy annak nincs párja. Befonta az idegent. Pedig, ha annak sietős volt az utja, az én lovanommal ugyan-csak jobban járt volna.

— Hát neked is van lovad, kocsid?

— Van, bizony, kegyelmes ur, hogyne volna. És ha talán...

— Nem tudod véletlenül, merre ment el az az ur a Goldstein Ruben kocsiján?

A zsidó elgondolkozva dörzsölte meg az állát.

Margueritenak majd megrepedt a szive a visszafojtott indulattól. Hallotta a kérdést jól és aggodalmasan leste a zsidó minden mozdulatát, de az arcát nem láthatta a széleskarimájú kalaptól, csak azt érezte, mintha Percy sorsa most abba a hosszú, mosdatlan kézbe volna letéve.

Hosszu szünet következett, mialatt Chauvelin türelmetlenül, homlokát ráncolva nézett az előtte álló, meggörnyedt alakra.

Nagy lassan végre megmozdult a zsidó, belenyúlt a kaftánja zsebébe és kihuzott annak a mélyéből néhány ezüstpénzt, amit elgondolkozva forgatott meg a markában és így szólt:

— Ez az a pénz, amit az idegen ur azért adott, hogy hallgassak felőle.

— Mennyi az?

— Husz frank, kegyelmes ur, — felelt a zsidó, — és én becsületes ember voltam teljes életemben.

Chauvelin minden gondolkozás nélkül kivett a zsebéből néhány aranyat és megcsörgette a pénzt a zsidó előtt.

— Hány arany van a kezemben? — kérdezte csaknem nyájasan, mert látszott rajta, hogy nem akarja a zsidót megijeszteni.

Ez felvillanó tekintettel nézett oda a pénzre, aztán így felelt alázkodva:

— Legalább is öt, azt hiszem, kegyelmes ur.

— Nos, és elég lenne öt arany arra, hogy a te becsületes nyelved megoldja?

— Mit kíván tudni, kegyelmes ur?

— Azt, hogy a te lovad és kocsid elvihetne-e engem oda, ahova az az angol ur ment Goldstein Ruben kocsiján?

— Az én lovam és kocsim oda viszi a kegyelmes urat, ahova parancsolni méltóztatik.

— A Blanchard apó kunyhójához is?

— Hogyan találta ki a kegyelmes ur, hova mentek? — kiáltott fel a zsidó nagy meglepetéssel.

— Ismét red azt a helyet?

— Ismerem, kegyelmes ur.

— Melyik ut vezet oda?

— Előbb a St. Martin-uton kell menni, aztán onnan egy keskeny ösvény vezet a szikláig.

— Tudod az utat?

— Minden kövét, minden fűszálát ismerem.

Chauvelin szó nélkül dobta oda az öt aranyat a zsidónak, aki térdre ereszkedett, hogy összeszedje a pénzt a földről. Az egyiket nehezen tudta megkeríteni, mert az a ... árszék alá gurult. Chauvelin nyugodtan várt, míg az öreg ember térdencsuszva összeszedte az aranyakat.

Mikor felállt, Chauvelin így szólította meg:

— Mennyi időbe telik, míg a kocsi elállhat?

— Készen áll most is.

— Hol?

— Tíz méternyire sincs a kaputól. Méltóztatik megtekinteni?

— Szükségtelen. Meddig vihetsz el benne?

— Blanchard apó kunyhójáig is, kegyelmes ur, és bizony messzebb, mint ahova a Ruben gebéje el tudta vinni azt az idegen urat. Két mérföldnyire innen, tudom, ott találjuk őket valahol az ut közepén.

— Mennyire van innen a legközelebbi falu?

— Azon az uton, amelyiken az idegen ur ment el, Miquelon a legközelebbi falu, alig két mérföldnyire innen.

— De akkor más kocsit kaphat ott, ha tovább akar menni?

— Kaphat, ha ugyan eljutnak odáig.

— És a tiedben eljutunk oda?

— Tegyen próbát a kegyelmes ur.

— Azt akarom. De ide hallgass. Ha rászedsz, akkor a két legmarkosabb katonámmal úgy elveretlek, hogy egy hajítófát sem fog érni az élet, ami benned marad. De ha az angol urat megtaláljuk, akár az uton, akár a Blanchard apó kunyhójában, akkor még tiz arany üti a markodat. Áll az alku?

A zsidó megint elkezdte dörzsölni az állát.

Előbb a kezében tartott pénzre nézett, aztán Chauvelint, majd Desgast vette szemügyre, végre nagy lassan mégis kimondotta azt, hogy:

— Áll.

— Akkor eredj és várj meg ott künt. De azt megmondom, szavadnak állj, különben én váltom be azt, amit ígértem.

Az öreg zsidó csuszó-mászó alázatossággal hagyta el a szobát. Chauvelin pedig boldogan dörzsölte a kezét a diadal előérzetében.

— Köpenyemet és csizmámat, — parancsolta aztán Desgasnak, mire ez kiszólt egy katonának s az hozta is mindazt, amit Chauvelin kívánt.

Chauvelin erre ledobta magáról a reverendát s ekkor látszott, hogy nyakig érő posztó-mellényt, szük térdnađrágot visel alatta.

Miközben átöltözködött, ezt a parancsot adta Desgasnak:

— Te meg addig menj el Jutley kapitányhoz és mondd neki, hogy küldjön veled még tizenkét embert. Azokat lozd magaddal a St. Martin-uton, ahol bizonyosan utólérsz beannünket a zsidó kocsijában. Azt hiszem, a Blanchard apó kunyhójában aztán ke-

mény munka vár reánk. Ott csakugyan célunkhoz érünk, mert ez az átkozott Vörös Pimpernel elég vakmerő, vagy elég ostoba volt, nem is tudom, melyik a kettő közül, hogy fenntartsa az eredeti tervét. Elment, hogy találkozzék De Tournayval, St. Justtal és a többiekkel, pedig azt igazat megvallva, azt hittem, hogy majd most eláll ettől a tervétől. Ott, a kunyhóban bizonyosan kétségbeesetten elszánt emberekkel állunk szemben. Számítanom kell arra is, hogy bizonyosan nem egy emberem lesz harcképtelen rövid idő alatt, mert azok a royalisták értik a fegyverforgatást, az angol vezér meg éppen olyan ügyes, mint amilyen erős. De mindegy! Legalább is öten leszünk egy ellen. Embereiddel mindenütt csak a kocsit kövesd a St. Martin-uton egész Miquelon-on keresztül. Az angol előttünk van és nem valószínű, hogy nagyon sokat tekintessen vissza.

Chauvelin ezalatt elkészült és csak a kalapját kellett feltennie.

— Érdekes foglyot bizok rátok nemsokára, — szólalt meg elégedett nevetéssel, mialatt szokatlanul bizalmasan fogta karon Desgast, hogy az ajtó felé induljon vele. — Nem fogjuk megölni egyszerre, hamarosan, Desgas bajtárs; ugy-e, hogy nem? Tudod, a Blanchard apó kunyhója, ha nem csalódom, bizonyosan valami félreeső, magános hely a part mentén és az embereinknek akad majd egy kis mulatsága, ha a róka a kezük közt lesz. Jól kiválogasd az embereidet, Desgas barátom; olyanokat keress ki, akikről gondolod, hogy élvezni tudják majd azt a mulatságot. Érted? Látjuk mi majd még azt a híres Vörös Pimpernel virágot egy kicsit lelankadtan, összezsgorodva, reszketve, mielőtt végleg... — itt csak mozdulattal fejezte ki azt, amit jelezni akart, de Marguerite lelkét a rémület egészen elfogta a mozdulat láttára.

— Jól kiválaszd az embereidet, Desgas, — mondta Chauvelin mégegyszer, aztán kilépett a szobából, a titkár pedig követte.

HUSZONHATODIK FEJEZET.

Lady Blakeney egy pillanatig sem habozott.

A beszéd utolsó szavai most hangzottak el a kocsmá ajtaja előtt. Hallotta, amint Desgas parancsot adott az embereinek, hallotta azt is, hogy azok aztán elindultak a segédcsapatot elhívni; mert úgy látszott, hat ember sem volt elegendő a vakmerő angol elfogására, akinek az ördögös leleményessége még veszedelmesebbnek látszott, mint a bátorsága és erje.

Néhány perc múlva aztán a zsidó fátyolozott hangja hallatszott a ház előtt, aki valószínűleg a lovat biztatta, mert nyomban utána kerekek nyikorgása hangzott fel és egy zötyögős kocszi lárma, amit a rossz uton ütött.

Benn a kocsmában csöndes volt minden. Brogard meg a felesége úgy meghunyászkodtak Chauvelin előtt, hogy a hangjukat sem lehetett hallani, sőt még az előbb olyan gyakori dörögő szitkozódásnak sem volt nyoma az egész házban.

Marguerite csak egy pillanatig várt még, aztán le-sietett a rozoga lépcsőn, hosszú, sötét köpenyét szorosán maga köré csavarta és kiosont az épületből.

Az éjszaka elég sötét volt arra, hogy az óvatosan tovasikló sötét alakot ne lehessen észrevenni. Éles hallásával folyton csak a szekér zörgését követte, amely ott haladt előtte. Arra számított, hogy ha óvatosan mindenütt az árnyékban tartózkodik és az ut

mentén huzódó árok sötéttségét is hasznára fordítja, akkor sem Desgas emberei, sem az utat rovó őrszemek nem veszik majd észre.

Igy indult el Marguerite hosszú, fárasztó útjának erre az utolsó részére éjjel, gyalog, egyedül. Miquelónig vagy három mérföldnyi utat kellett megtenni, onnan meg még a Blanchard apó kunyhójához vitt az ut; az is bizonyosan valami elhagyatott helyen lesz, gondolta, ahová járatlan, rossz ut vezet; de hát mit törődött Marguerite mindezzel.

Az ut közepére nem mert kimenni, de a gyepes utszélen meg lépten-nyomon megcsuszott és a sikos sár miatt nem birt elég gyorsan haladni.

Előtte pedig szakadatlanul hallatszott a szekér csikorgása, amely halálos ellenségét vitte egyenesen a diadal felé.

Marguerite azon gondolkozott, vajjon hol lehet most Percy, melyik partján ennek az elhagyatott tengerparti vidéknek. Messzire, nem, az bizonyos, mert hiszen csak egy negyedórával előzte meg Chauvelint az indulásban.

Ugyan tudja-e mennyi kém leselkedik rá?

Chauvelin ezalatt a küszöbön álló diadal kellemes gondolatai között haladt előbbre a zsidó kocsiján ülve.

A titokzatos vezér elfogása a legdicsőbb levél lesz a koszorujában, azt tudta Chauvelin jól. Ha ezt a vakmerő angolt most itt fogja el, a tett színhelyén, éppen, amikor újra egész csapattal akarja megmenteni a francia köztársaság ellenségeit, akkor még saját hazájától sem követelhet védelmet. Chauvelin legalább is el volt tökéelve, hogy majd mindent aszerint igazítanak el, hogy Anglia közbelépése okvetlenül későn érkezzék már.

Az egy pillanatra sem fordult meg az elméjében, micsoda iszonyu helyzetbe is sodorta azt a boldogtalan asszonyt, aki akaratlanul vált férjének árulójává

Az igazság az volt, hogy Chauvelin egyszerűen nem is gondolt Margueritera többé; eddigelé hasznos eszköz volt a kezében: azzal vége!

A zsidó lova jóformán csak lépésben haladt most már.

— Messze vagyunk még Miquelontól? — kérdezte Chauvelin időről-időre.

— Nem igen messze, kegyelmes ur, — volt a változatlan nyugalommal adott válasz.

— Eddig ugyan még nem értük utól a te barátodat, meg az enyémet, elakadva az ut közepén — jegyezte meg Chauvelin, gunyosan célozva a zsidó szavaira.

— Türelem, nemes uram, — felelt Mózes ivadéka, — azért a nyomukban vagyunk. Látom annak az árulónak a kocsija nyomát mindenütt.

— Bizonyos vagy benne, hogy jó uton haladunk?

— Akár abban, hogy a tiz arany nemsokára az enyém lesz.

— Ha egyszer kezet szorítottam a barátommal, akinek a nyomában vagyunk, a tied lesz bizonynal.

— Csitt, mi volt az? — kérdezte most hirtelen a zsidó.

Az előbb még oly hangtalanul csendes éjszakában, most lódobogás volt hallható.

— Katonák, — szólta a zsidó megrémült hangon.

— Állj meg, hadd hallgatózzam! — parancsolta Chauvelin.

Marguerite szintén hallotta a lódobogást, amely közeledett a kocsihoz is, hozzá is. Már jó ideje gondolkozott azon, vajjon Desgas és az emberei mikor érik őket utól, csak hogy meglepetésére ez a lódobogás nem mögöttük hangzott, hanem az ellenkező irányból jött, Miquelon felől.

A sötétség elég védelmet adott neki most is.

Azt észrevette, hogy a kocsi megállt; de Margue-

rite azért csak ment tovább, nagy óvatossággal haladva a puha talajon, hogy egy kissé közelebb érjen a kocsihoz.

Szive örült hevességgel vert ;egész teste remegett a félelemtől; szinte hallotta már előre, mi hirt hoznak a közelgő lovasok.

Vagy nem emlékezette most is tisztán Chauvelin parancsára: „Szemmel kell tartani az ut mentén minden idegent, különösen, ha az illető magastermetű vagy ha meghajolva jár, hogy magasságát leplezze. Ha azután megpillantja valaki, egyik lovas vágtasson vissza hirt adni“.

Látták tehát már a magastermetű idegent és aki most itt vágtat az uton, az a küldött volna már, aki azt a hirt hozza, hogy az üldözött vad belerohant a csapatába?

Marguerite ezalatt már oly közel jutott a szekérhez, hogy meghallhatta a váltott szavakat is.

— Szabadság, testvériség, egyenlőség. — hangzott a jelszó a lovas ajkáról.

— Mi hir? — szólta vissza Chauvelin.

Ezalatt két lovas állt meg a kocsi mellett.

Látni nem láthatta őket Marguerite, mert az ég is sötét háttérrel képezett a sötét alakok mögött, de szavukat, azt hallhatta, valamint hallotta a lovak horkantását is. Most pedig egyszerre neszt hallott a háta mögött is; ütemre haladó emberek csapatjának a lépteit: Desgas jött katonáival.

Hosszu szünet következett, mialatt ott a kocsiban Chauvelin bizonyára megnyugtatta a lovasokat a maga azonosságára nézve, mert azután kérdések és feleletek következtek gyors egymásutánban.

— Láttátok az idegent? — kérdezte Chauvelin mohón.

— Nem, polgár: semmiféle magastermetű idegent nem láttunk, a sziklák mentén jöttünk.

— Nos és?

— Hanem Miquelontól vagy egy negyed mérföldnyire valami durva deszkaalkotmányra bukkantunk, amely olyan, mintha valami halász kunyhója lenne, ahol hálókat, szerszámokat tartanak. Leszálltam és oda mentem. Eleinte üresnek látszott és nem is vetünk észre semmi gyanus jelet, de nemsokára mégis szemünkbe tünt, hogy egy oldalt levő nyíláson füst tódul ki. A kunyhó üres volt, de az egyik sarokban szénrakás égett a tűzön és néhány szék is volt a szobában. Azt határoztuk, hogy társaim a lovakkal együtt félrehúzódnak némi távolságra az árnyékba, én pedig ott maradok őrt állni.

— Nos és?

— Mintegy félóra múlva hangokat hallottam, polgár és nemsokára két ember jelent meg. Lille felől jöhettek. Az egyik fiatal volt, a másik öreg, suttogva beszéltek és én nem értettem egy szavukat sem.

Az egyik fiatal volt, a másik öreg. Margueritenak még a szívdobogása is elállott. Kik lehettek? A fiatalabb talán Armand, az öregebbik De Tournay gróf. Talán az a két menekülő volt, akiket tudtukon kívül arra használtak, hogy ők csalják törbe hőslékü mentőjüket.

— A két férfi bement a kunyhóba, — folytatta a katona, mia'att tulfeszített idegei Chauvelin elégedett halk nevetését is hallani vélték; — én pedig közelebb lopóztam. A kunyhó olyan durván van összetákolva, hogy a réseken keresztül minden hangot hallottam.

— Nos?

— Az öreg ember azt kérdezte a másiktól, bizonyos-e abban, hogy igazán ez az a hely. „Hogyne, — felelt emez, — egészen bizonyos vagyok benne.“ És ekkor a szénrakás tűzénél tervrajzot mutatott e szókkal: Itt a terv, ezt még akkor adta át, mielőtt Londonban elváltam volna tőle. Azt mondotta, ragaszkod-

junk mindenben szorosán ehhez a tervhez, ha csak közben valami ellenkező parancsot nem kapok. De nem kaptam. Ime, itt az út, amelyen végigjöttünk; itt ketté válik; itt vágunk át a St. Martin-utra... itt megvan a gyalogösvény, amelyik a sziklákhoz vezet, — Eddig mondotta; de ekkor én talán valami halk neszt okozhattam, mert a fiatalember hirtelen az ajtóhoz lépett és aggódva nézett körül. Amikor aztán ismét visszament a társához, oly halkan suttogtak, hogy attól kezdve egy szavukat sem értettem.

— És aztán?

— Hatan voltunk a partnak azon a részén; tanácskoztunk tehát, mitévők legyünk és legjobbnak gondoltuk, ha négyen közülünk ott maradnak, mi megketten ide siettünk hirt adni.

— A magastermetű idegent nem láttátok?

— Nyomát sem, polgár.

— Ha társaitok látnák, mit tennétek?

— Szemmel tartanak és ha menekülni akar, vagy ha csónak mutatkoznék a közelben, akkor körül fogják az idegent, sőt szükség esetére lönek is; a lövés azután odahozza majd az őrség többi tagjait is. Elmenekülni nem engedik semmi esetre sem.

— Az ám, csakhogy én nem akarom, hogy az idegennek bántódása legyen; még most nel — tette hozzá Chauvelin kegyellenül, — de az bizonyos, hogy mindent a legjobban végeztetek. Adja a jó sors, hogy ne érkezzem későn!

— Éppen most találkoztunk vagy hat társunkkal, akik már órák hosszat róják az utat.

— És?

— Az idegennek azok sem látták a nyomát sem.

— Pedig előttünk kell lennie vagy szekéren vagy másképp... Nincs veszteni való időnk... Milyen messze van az a kunyhó innen?

— Lesz vagy két mérföldnyire...

— Odatalálnál ismét? Habozás nélkül?

— Egészen könnyen.

— A gyalogosösvényre is? Sötétben is?

— Az éjszaka nem nagyon sötét, polgár és azt tudom, hogy megtalálom az utat, — felelt a katona habozás nélkül.

— Akkor csatlakozzál! Társad visszaviheti Calaisba mind a két lovat. Neked nem lesz lóra szükséged. Tartózkodjál a koci közelében és utasítsd a zsidót, hogy hajtson egyenest előre az uton; akkor aztán ha vagy egy negyedmér földnyire van a gyalogosösvénytől, állítsd meg, de gondod legyen, hogy a legegyszerűbb utat válassza.

Mialatt Chauvelin így beszélt, Desgas és csapata gyorsan közeledtek s Marguerite tudta, hogy már alig lehetnek hatvan-hetven lépésnyire mögötte. Nem volt tanácsos tovább is ott maradnia, ahol állott és szükséges sem volt, mert hiszen eleget hallott. Most, mintha egyszerre elvesztette volna minden képességét arra, hogy még szenvedni tudjon; szive, agya, idegei, mintha megbénultak volna a szakadatlan gyötrelmek óráiban, amely most aztán ebben a kétségbeesésben érte el a tetőpontját.

Mert most már aztán igazán nem volt többé semmi remény.

Vagy két mér földnyire innen a menekülők ott várak a meghatározott helyen hősies megmentőjükre.

Az a megmentő uton is van feléjük és nemsokára odaér; de akkor azután a csapda is összezárul; tizenkét ember üt rajtuk s azoknak a vezére az, akinek a gyűlölete éppen oly halálos, mint amilyen végtelen a ravaszsága.

Körülzárják a menekülők kis csapatát és azok foglyul esnek valamennyien. Igaz, Armandnak nem lesz bántódása, hiszen Chauvelin szavát adta erre Margueritenak; igen, de Percy, gondolta Marguerite,

Percy, akit pillanatról-pillanatra jobban szeretett, jobban imádott, az menthetetlenül a kezébe kerül annak az ellenségnek, akiben nem lesz szájalom a hőszívü vezér számára; aki nem tudja bámulni annak csodás nagy lelkét; aki nem érez most egyebet, mint gyűlöletet a vakmerő ellenfél iránt, aki oly sokáig kijátszotta minden tervét.

Azt még hallotta Marguerite, hogy a katona néhány utasítást adott a zsidónak, de ekkor sietve kellett visszavonulnia az utszéli bokrok közé, mert Desgas és csapata már a nyomában voltak.

Mindnyájan odasorakoztak a kocsi mögé, azután megindultak s mentek a sötét uton tovább. Marguerite várt addig, amig gondolta, hogy már nem hallják a lépteit, akkor azután szintén megindult a sötétségben, amely most egyszerre sokkal sűrűbbnek tetszett előtte és halkán lopózkodott a csapat után.

HUSZONHETEDIK FEJEZET.

Blanchard apó kunyhója.

Ugy érezte, mintha álomban haladna előbbre. Csak arra birt gondolni, hogy a háló most már minden pillanattal szorosabbra zárul össze a körül, akinek drága élete most nagyobb kincs volt előtte mindenmel a világon. Most már csak az lehetett az egyedüli célja, hogy még csak egyszer láthassa a férjét; elmondhassa neki, mit szenvedett, mit hibázott és mily kevéssé értette meg azt a ritka embert eddig. Arra, hogy megmenthesse, most már igazán nem gondolhatott többé.

A hullámok távoli moraja most borzongással töltötte el; ha néha-néha egy sirály vagy bagoly rikoltása verte föl a csendet, az a hang is kimondhatatlan félelmet keltett abban a megkinzott lélekben. Irtózza gon-

dolt azokra az emberalakba öltözött vadállatokra, akik oly feszülten várnak most a prédájukra és akik oly könyörtelenül tudnák áldozataikat elpusztítani, akár az éhes farkas, csupán azért, hogy a gyűlölségüknek eleget tegyenek.

A sötétségtől nem félt Marguerite, csak attól az embertől, aki ott haladt előtte egy rozoga kocsin és aki a pokoli bosszuállás gondolatait forgatta elméjében.

Az asszony csak ment megállás nélkül. Lába sajgott; térde remegett a leirhatatlan testi fáradtságtól. Most már napok óta élt szakadatlan nyugtalanságban; három éjszaka egymás után alig aludt; most vagy két álló órája ment, ment már a sikos, fárasztó uton, de elszántsága azért nem rendült meg egy pillanatra sem. Csak arra gondolt, hogy látni fogja a férjét és ha ez még képes neki megbocsátani, amit elvakult tudatlanságában ellene vétett, akkor még mindig fennmarad számára az a boldogság, hogy Percyvel együtt halhasson meg.

Célhoz érhetnek.

Bizonyos, hogy nem messze, tőlük jobbra valahol ott lehetett az a gyalogősvény, amely a sziklákhoz vezetett és a keresve keresett kunyhóhoz.

Alig törődve most már bármi veszedelemmel is, Marguerite egyre közelebb huzódott a kocsihoz. Chauvelin ezalatt leszállt róla és emberei közé lépve parancsokat osztott nekik. Marguerite hallani akarta, mit mond, mert tudta, hogy ha van még valami halvány remény arra, hogy Percynek az életben némi módon hasznára legyen, akkor csak az történhetik, ha apróra tudja, hogy a rettentő ellenség mit tervez.

Ekkor vagy nyolcszáz méternyire lehettek már a tengertől, úgy, hogy a hullámok moraja alig volt hallható. Chauvelin és Desgas ezalatt megindultak, hirtelen jobbra kanyarodva be. Katonáik követték őket. Valószínűleg a gyalogősvénynek indultak, mely a

sziklákhöz vezetett. A zsidó ott maradt szekérével az uton.

Marguerite végtelen óvatossággal, igazán térden-csuszva haladt tovább, szintén jobbra tartva. Hogy észrevétlenül kanyarodhassék be abba az irányba, az alacsony bokrok között kellett keresztülcusznia. A száraz, tar gallyak megsebeztek arcát, kezét, de ő csak arra figyelt, mit beszélnek azok, akik ott haladnak előtte. Szerencsére a gyalogősvényt itt is sövény szegélyezte, mint Franciaország e részében ugyszólván mindenütt; a sövényen túl pedig árok huzódott durva fűvel benőve. Ez a magas fű jó menedéket adott Margueritének; észrevétlenül odajuthatott három méternyi közelségbe s így tisztán hallotta Chauvelin parancsait.

— Nos, — kezdte ez, — hol van hát a Blanchard apó kunyhója?

— Vagy nyolcszáz méternyire innen, a gyalog-ősvény mentén, — mondta az egyik katona, aki a csapatot vezette, — feleuton a szikla irányában.

— Jó. Vezess! Mielőtt lemennénk a szikla felé, lopózz oda a kunyhóhoz, amilyen halkan csak lehet és győződjél meg, ott vannak-e még az árulók. Megértettél?

— Meg, polgár.

— Most pedig nagyon figyeljete, — szólt Chauvelin, — mert úgy lehet, hogy e perctől fogva egyetlen egy szót sem válthatunk többé, azért ügyeljete minden szóra, mintha csak az életetek függne attól, hogy emlékezetben tartjátok-e, amit mondok. Talán csakugyan az függ tőle, — tette hozzá szárazon.

— Figyelünk, polgár, — felelt Desgas, — és a köztársaság katonái sohasem felejtik el a kapott parancsot.

— Te, aki az előbb már odalopóztál a kunyhóhoz, próbáld meg, be tudnál-e látni az ablakon ismét? Ha az árulókkal együtt egy angol is van benn, aki na-

gyon magas termetű, vagy aki hajlott tartásban áll, hogy magasságát leplezze, akkor füttyens röviden, élesen és így adj jelt a társaidnak. Ti pedig akkor mind berohantok a kunyhóba; mindegyitek megragad közülök egyet-egyet, mielőtt még a fegyvereiket használhatnák. Ha valamelyikük ellenkeznék, löjjétek meg a karján, vagy a lábán, de a fő az, hogy a magas angolt meg ne ölje senki. Értettétek?

— Értettük, polgár.

— Az az ember, aki oly szokatlanul magas, valószínűleg szokatlan erejű is egyszersmind; négyen, öten is kellett talán ahhoz, hogy legyűrhesétek.

Itt némi szünet állott be, azután Chauvelin így folytatta:

— Ha pedig a royalisták még maguk vannak, ami sokkal inkább valószínű, akkor figyelmeztessétek társaitokat, akik várakoznak rátok és rejtőzettek mindannyian a sziklák mögé. Ott várjatok, míg a magas angol megjelenik; engedjétek bemenni a kunyhóba és csak akkor rohanjátok meg aztán.

— Engedelmeskedünk, polgár.

— Akkor induljatok zaj nélkül; én is követlek!

— Hát a zsidóval mi lesz, polgár? — kérdezte Desgas.

— Az igaz! Arról csaknem megfeledkeztem! Hé, Áron, Mózes, Ábrahám, vagy minek hívnak, — kiáltott rá az öregre, aki ott állt a lova mellett, olyan messzire elhúzódva a katonáktól, amily messzire csak lehetett.

— Rosenbaum Benjámín, szolgálatára, — szólalt meg erre alázatosan.

— Hallgass! Itt fogsz maradni a kocsival, amíg mi visszatérünk. Zajt ne csapj; még lélekzeni se merj hangosan; ezt a helyet pedig el ne hagyd semmi áron. Értetted?

— De kegyelmes nagy uram, — kezdte a zsidó panaszos hangon.

— Mit del! Hogy mersz ellenkezni? — vágott közbe Chauvelin olyan hangon, hogy arra a félénk öreg ember egész testében remegni kezdett. — Ha innen elmozdulsz, rejtőzzél bár akárhová, rád találok és akkor nem köszönöd meg azt a büntetést, amit az engedetlenségédért kapsz. Hallottad?

— De uram!

— Azt kérdeztem, hallottad-e?

A katonák ezalatt ellopóztak onnan; a három férfi magára maradt a magányos ut közepén, csak Marguerite volt még ott kívülök, úgy hallgatva Chauvelin szavait, mintha a saját halálos ítéletét hallgatná.

— Hallottam, amit mondani méltóztatott — felelt a zsidó, valamivel közelebb huzódva, — és esküszöm Ábrahám, Izsák és Jákob neveire, hogy engedelmessékedném is a leghivebben és nem mozdulnék erről a helyről, míg csak kegyelmes nagy uram rá nem fordítaná a fényes arcukatát újból szegény szolgájára, de hát a baj az, hogy szegény öreg ember vagyok, én már nem bírok annyit, mint a fiatal katonák ott! Félek. Hátha utonállók jönnek és megtámadnak? Akkor nem állhatok jót arról, hogy vagy nem kiáltok, vagy el nem szaladok.

Mialatt ezt mondta, látszott rajta, hogy igazat beszélt, mert már csak az elképzelt veszedelemtől is remegett, mint a nyárfalevél. És akkor hátha egy olyan kiáltás figyelmeztetésül szolgál esetleg a vakmerő kalandornak?

Chauvelin gondolkozott egy pillanatig.

— Hátha magára hagynád a lovat, biztonságban volna úgy?

— Azt hiszem, polgár, — szólt közbe Desgas, — hogy enélkül a gyáva, nyomorult zsidó nélkül nagyobb biztonságban lenne, mintha ő is itt van. Ha

megijesztik, vagy lármát fog ütni, vagy elragadja a ló a kocsit.

— De mit csináljak a vén bolonddal?

— Nem jó volna visszaküldeni Calaisba, polgár?

— Nem, mert nemsokára szükségünk lehet rá, hogy majd a sebesülteket szállítsa el, — felelt Chauvelin komor jelentőséggel.

— No, te tehetetlen gyáva vén bolond, — fordult Chauvelin a zsidóhoz, — akkor hát nem marad más hátra, mint hogy csoszogj utánunk. Megállj! Desgas polgár, kösd be a száját ezzel a kendővel!

Rosenbaum ellenkezés nélkül tűrte, hogy Desgas engedelmeskedjék a parancsnak, ugylátszott, ezt is inkább kiállja, semhogy ott maradjon a sötét uton egyedül.

Megindultak.

Marguerite egyetlen egy szót sem vesztett el abból, amit Chauvelin mondott. Minden idegét megszilárdította, hogy először is tisztán átláthassa a helyzetet, azután pedig hasznára fordítsa azt. Annak az éles elménck, amelyet annyian magasztaltak, most kellett tehát kitennie magáért.

Az bizonyos, hogy a helyzet kétségbeejtő volt egészen.

Egy kis csapat gyanutlan menekülő, akik mind a megmentőjükre várnak olyankor, mikor az a megmentő maga sem sejti, hogy neki szintén tört vettek.

És ez a tör olyan rettenetesnek tetszett!

Kivette egy csapat védtelen ember ellen éjnek éjszakáján, a rideg, magányos tengerparton. Védtelenek voltak csakugyan, mert nem volt sejtelmük sem a veszedelemről, amely fenyegette. És Margueritenak még azt is végig kellett gondolnia, hogy a menekülők közül egyik a bálványozott férj, a másik a szeretett testvér.

Hát a többiek?

Most egyelőre csakugyan nem tehetett semmi egyebet, minthogy kövesse a csapatot, ahova az megy. Ha attól nem fél, hogy eltéveszti az utat, talán előre rohant volna a kunyhóhoz, hogy óvja a veszedelemtől a menekülőket és hős szabadítójukat.

Egy pillanatra az is megfordult az eszében, hátha éles sikoltással hívhatná fel a menekülők figyelmét arra, hogy valaki közeledik. Uglátszik, Chauvelin végzetesnek tartott minden ilyen váratlan lármát a terveire nézve; éppen ezért vajjon nem volna-e jó ehhez folyamodni, — gondolta magában Marguerite?

De azután csakhamar végig kellett gondolnia azt is; igen ám, de ki tudja, éppen azok, akiknek a figyelmeztetés szánva van, ugyan meghallanák-e; hiszen azt sem tudta, mennyire van onnan a kunyhó. Hanem, hogy Chauvelin meghallaná a sikoltását, az bizonyos és akkor azután nem is kiálthatna még egyet; bekötöznék a száját, ugyanugy, mint a zsidóét és ő maga is tehetetlen rab lenne Chauvelin kezében.

Marguerite úgy suhant egyre tovább és tovább a sövény mentén, mint valami kísértet. Cipőjét is levette, hogy zajtalanabbul léphessen, így aztán harisnyája mihamar rongyokká volt tépve. Nem érezte sem a sebeket, sem a fáradságot; az a törhetetlen akarat, hogy férjéhez eljuthasson, a balsors minden akadály ellenére, elölt benne minden fájdalmat, lelke működését pedig kétszeresen élessé tette.

Képzeteiben csak azt az egy embert látta, azt a hőst, aki most vakon halad iszonyu végzete felé.

Egyszerre azonban meg kellett állnia.

A hold, amely eddig kedvezett vakmerő vállalkozásának azzal, hogy ki sem tekintett a felhők közül, most egyszerre előtűnt a kora őszi esték ragyogó pompájában és ezüstfénnel árasztotta el az egész tájat.

Ekkor látta Marguerite, hogy vagy kétszáz méter-

nyire ott van előttük a sziklás partvonal, az alatt pedig lenn, a tenger hullámai hömpölyögtek simán és békésen. Marguerite tekintete akaratlanul is megpihent egy pillanatra a csillogó, ezüstös vízfelületen és amint azt elnézte, szíve, amely eddig szinte a kábult érzéketlenség állapotában volt a félelem következtében, most egyszerre ellágyult; szeme megtelt forró könnyekkel: mert azt látta, hogy ott lenn, alig három mérföldnyire, egy gyönyörű bárka fehér vitorlái inganak a vizen.

Marguerite kitalálta, hogy ez csakis a Sellő lehet, Sir Percy kedvelt bárkája; azon pedig ott van az öreg Briggs, a kormányosok gyöngye és az egész legénység, brit hajósok valamennyien.

Azok a fehér vitorlák, melyek úgy csillogtak a holdfényben, mintha integettek volna Marguerite felé, örömről és reményről adva hirt, amelyben neki azonban már nem volt szabad hinnie.

A hajó ott várakozott a tengeren; urára várt, olyan volt, mint valami szép fehér madár, amely minden pillanatban kész elrepülni; — és Margueritenak szinte a szívébe vágott az a gondolat, hogy az, akire a hajó vár, nem fogja azt elérni soha, nem érinti annak sima fődélzetét, nem látja meg a fehér sziklákat Angliának, a szabadság és remény hazájának áldott partjain.

A hajó látása a kétségbeesésnek valami emberfölötti erejével ruházta föl a szegény, halálra fáradt asszonyt.

A sziklapart tehát előtte van már; csak csekély távolságra lehet onnan az a kunyhó, ahol férjét a végveszedelem, a halál várja. De a hold most már megvilágította az utat, a kunyhó messziről is láthatóvá lesz majd; odaszaladhat, figyelmeztetheti a menekülőket, hogy legalább is az ellenállásra legyenek készen; legalább drágán adják el az életüket, ahelyett, hogy

bevárnák, míg az ellenség úgy fogja el őket, mint patkányokat az oduban.

Marguerite csak haladt, meg-megcsuszva, néha térdre esve az árok sűrű, rövidnövésű fűvében. Nagyon gyorsan kellett haladnia, mert nemsokára elébe került Chauvelinnek és Desgasnak, úgyhogy lépésüket határozottan maga mögött hallotta. Az igaz, hogy csak néhány méternyivel lehetett mögötte és hogy a veszedelem még nagyobb legyen, a holdvilág erős fénnel öntötte el egész alakját, úgyhogy ez élesen rajzolódott le a tenger ezüstös felszínére.

De csak egy pillanatig volt látható, mert Marguerite egyszerre összezsugorodva huzódott le a fűbe, mint valami megriadt állat.

Rejtekhelyéből azután letekintett a durva, irdatlan sziklák között oda, ahova le akart jutni. Az ut lefelé nem lett volna nagyon nehéz, mert meredek sem volt, azonkívül pedig a kőszálak jó támasztékot nyújtottak majdnem lépésről-lépésre.

Egyszerre azután, amint nézett mereven maga elé az utra, azt vette észre, hogy a holdfényben egy durva faépület áll előtte, amelynek oldalán keresztül gyöngyvörös fény szűrődött át, mint valami jeltűz.

Azt nem tudta jól kiszámítani, milyen messzire lehet a kunyhó, hanem az öröm olyan fojtogató, örületes erővel rohanta meg a rég keresett kunyhó váratlan megpillantásakor, hogy habozás nélkül, mivel sem törődve sietett szikláról-sziklára.

Tudta, hogy háta mögött ott az ellenség, köröskörül pedig a katonák vannak elrejtőzve, de azért csak ment.

Ekkor azonban egyszerre az egyik szikladarabon, amely élesebb is, sikosabb is volt a többinél, megcsuszott és elesett. Nagy erőfeszítéssel talpra állott ismét, de mire újból indulni akart, azt vette észre,

Hogy mögötte is lépések hallatszanak, sokkal gyorsabbak, mint az ő léptei.

Követik tehát!

Néhány pillanat múlva egy kéz megragadta a ruháját, úgy, hogy Marguerite térdre bukott ismét, mire azután valaki hirtelen bekötözte a száját, úgy, hogy egy hangot sem tudott hallatni többé.

Kétségbeesve, csaknem magánkívül, a csalódás íszonyu keserűségétől, felvetette szemét és ekkor azt látta, hogy egészen közlelről egy éles, gonosztékintetű szempár néz rá, amely Marguerite előtt most, ez önkivülethez hasonló állapotban szinte természetellenesnek látszott a maga zöldes csillogásával.

Amint Marguerite ott hevert a földön, a kiálló szikla árnyéka reávetődött, úgy, hogy vonásait Chauvelin nem ismerhette föl, hanem ez ekkor vékony fehér kezét óvatosan végighuzta a földön heverő alak arcán.

— Minden szentekre, szólalt meg ekkor Chauvelin halkán, — egy asszony! — Nem bocsáthatjuk szabadon, az bizonyos, — dörmögte aztán magában, — de vajjon...

Itt hirtelen elhallgatott, de rövid szünet után valami halk, szinte hangtalan nevetést hallatott, azután pedig, Marguerite rémületére a vékony ujjak még egyszer végigsimították az arcát.

— Lám, lám, — szólalt meg ekkor Chauvelin gúnyos udvariassággal; ez aztán igazán kellemes meglepetés!

Mialatt ezt mondotta, Marguerite érezte, hogy Chauvelin ajkához emeli az ő tehetetlen, erőtlen kezét.

Volt az egész helyzetben valami kimondhatatlanul groteszk, ha ugyan nem lett volna az egész egyszerűsmind oly végtelenül tragikus is; egy szegény, meggyötrött, összezuzott lelkű asszony, akit a csalódás csaknem az eszétől fosztott meg; és aki ott, a földre

ledobva, térden állva fogadja halálos ellenségétől az udvariasságnak ezt a banális jelét.

Chauvelin bizonyára adhatott valakinek valami utasítást, amelyet Marguerite a reá nehezedő kábultság folytán nem hallott, mert egyszerre csak azt vette észre, hogy valaki felkapja a földről; száján a köteleket még szorosabbra huzzák; aztán az, aki fölvette, erős karral viszi afelé a gyöngé, rőt világosság felé, amelyre még néhány perccel ezelőtt is úgy nézett, mint a remény sugarára.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET.

Az ellenség hatalmában.

Hogy medig vihették így, nem tudta; egészen elvesztette az idő és tér ismeretét és egy rövid időre az irgalmas természet meg is fosztotta öntudatától a halálosan kimerült asszonyt.

Amikor ismét magához tért, az volt az első benyomás, aminek tudatára jutott, hogy némi csekély kényelmet olyan módon adtak meg neki, hogy valaki egy vastag köpönyeget terithetett le, arra tették aztán le, úgy, hogy hátával egy szikladarabnak támaszkodhassék.

A hold ismét a felhők mögé rejtőzött ezalatt, a tenger ott zúgott vagy százlábnyi mélységben a szikla alatt; az előbbi gyöngé vörösés fényt azonban most már nem látta többé.

Hogy elértek utazásuk céljához, azt abból következtette, mert hallhatta, hogy közel hozzá halk hangon, de gyors egymásutánban váltanak szót néhányan.

— Négyen vannak odabenn, polgár; a tűz körül ülnek és úgy látszik, mintha nyugodtan várnának valakire.

— Hány óra?

— Kettő lesz.

— Hogy áll a tenger?

— Az ár gyorsan közeledik.

— És a hajó?

— Minden bizonnyal angol hajó, néhány kilométernyire künn van a tengerben. De a csónakját nem látni.

— A katonák elrejtőztek?

— El.

— Nem fogják a dolgot elhibázni?

— Nem mozdulok addig, amíg az idegent nem látják; akkor aztán egyszerre körülveszik a kunyhót és lefegyverzik a bennlévő öt embert.

— Helyes. És az a hölgy?

— Azt hiszem, még mindig magánkívül van. Ott van ön mellett, polgár.

— Hát a zsidó?

— A száját betömtük, a lábát összekötöttük. Nem tud sem mozdulni, sem beszélni.

— Jó. Akkor tartsd készen a fegyvered és húzdj közelebb a kunyhóhoz; erre a hölgyre majd én vigyázok.

Desgas bizonyára engedelmeskedett, mert Marguerite hallotta, hogy valaki halk léptekkel tovább csuszik a sziklák között; akkor aztán érezte, hogy két keskeny, meleg kéz megfogja az ő két kezét és megszorítja, mintha acélkapcsok tartanák fogva.

— Mielőtt a kendőt eltávolítanánk az ön bájos ajkáról, szép hölgy, — sugta a fülébe Chauvelin, — azt hiszem, jó lesz, ha bátor leszek valamire figyelmeztetni. Hogy minek köszönhetem azt a szerencsét, hogy ilyen bájos kísérő követett a csatornán tulról egészen idáig, azt elképzelni sem tudom, csak azt sejtem, hogy az ok nem az volt, amiben személyes hiúságom hizelgést láthatna. Azt is sejtem, hogy ha most levennem

ezt a kendőt, valószínűleg az első hang, amelyet ezek a bájos ajkak kiejtenének, arra szolgálna, hogy figyelmeztesse a menekülésre azt a ravasz rókát, amelyet én ugyancsak sok fáradsággal üldöztem az odujáig.

Itt elhallgatott, mialatt kezének acélkemény szorítása mintha még erősebbre vált volna Marguerite csuklóján; azián rövid szünet után így folytatta:

— Abban a kunyhóban, ha ugyan nem csalódom, az ön bátyja, Armand is ott van az áruló De Tournay gróffal és két másik emberrel, akiket ön nem ismer. Ott várakoznak titokzatos megmentőjükre, aki eddig oly vakmerő módon mindig kicsuszott a jóléti bizottság keze közül. Ha ön elsikoltja magát, ha itt a környékben nesz támad, lövés dördül el, akkor nagyon valószínű, hogy az a szabadító a maga hosszú lábán, amely ide elhozta, gyorsan biztos helyre menekül innen. Az a cél akkor, amelyért én ide fáradtam, nem volna elérve. Ellenkezőleg egyedül öntől függ, hogy Armand még ma szabad legyen és mehessen önnel Angliába, vagy bármely biztos révbe.

Marguerite egy szót sem tudott volna kiejteni, a kötelék jóformán a lélekzetét is visszafojtotta.

— Az, amit én Armand szabadsága érdekében kívánok, nagyon kevés.

— Mi az? — igyekezett Marguerite kérdeni arcki-fejezéssel és kézmozdulattal.

— Az, hogy ön itt maradjon egy szó, egy hang nélkül mindaddig, amíg én nem adok engedelmet a beszédre. — Ugy látszott, észrevette, hogy e szóra Marguerite egész alakja szinte megmerevedett a dacos ellenkezés érzésétől, mert e percben így folytatta a maga jellemzetes, gunyolódó száraz nevetésével: — Ó, de igen, tudom, hogy engedelmeskedni fog nekem, drága hölgy, mert bátor leszek hozzátenni azt is, hogy ha csak egy árva hangot is kiejt, akkor az embereim — vannak vagy harmincan — azonnal idehurcolják

Armand-t, De Tournayt, meg a másik kettőt és parancsomra itt, az ön szeme láttára lövik agyon.

Marguerite növekvő irtózáttal hallgatta ellensége újabb «vagy — vagy» értelmű követelését.

Ez alkalommal még rettentőbb volt az, mint a másik, amelyet a bálon tárt elébe.

Mert azt kavánta tőle, hogy engedje a bálványozásig szeretett férjét egyenesen belerohanni a végveszedelembé, anélkül, hogy jelt próbálna adni, mert az a jel, amely még amellettt úgy lehet, el sem jutna hozzá, jel lenne a könyörtelen ellenségnek arra is, hogy Armand-t és még három ártatlan, mit sem sejtő embert kivégeztessen.

Látni nem látta Chauvelin arcát, de a szuró tekintetű szempár hatalmát szinte érezte és az utolsó szavak úgy hatottak rá, mintha legutolsó reménységének halálos ítélete hangzott volna a fülébe.

— Lássa, drága hölgy, önt végre is az egész csoportból senki sem érdekelheti Armandon kívül, — kezdte Chauvelin újra; — nos és az ő biztonságáért a világon semmi egyebet nem kell tenni azonkívül, hogy ott maradjon, ahol most van és csöndesen viselkedjék. Embereimnek szigorú parancsa van arra nézve, hogy Armand-t mindenképpen kiméeljék. Ami pedig a titokzatos Vörös Pimpernelről illeti, — hát ugyan kicsoda-micsoda az önre nézve? Most pedig hadd szabadítsam meg önt ettől a kellemetlen köteléktől. Láthatja, szabadságot akarok adni arra nézve, hogy a cselekvésben melyik utat választja.

Órúltan kergetőző gondolatok közt, lüktető, sajgó halálátékkal, kimerült, meggyötört testtel dőlt oda Marguerite a szikla oldalához. A sűrű sötétségben nem láthatta a tengert sem, csak a part felé közelgő ár növekvő erejű zúgását hallhatta, amelynek bánatos szava mintha a szétfoslott reményekről beszélt volna,

meg az ő elveszett szerelméről, arról, akit maga árult el, maga küldött a halálba.

Chauvelin levette Marguerite szájáról a kendőt.

A boldogtalan asszony nem sikoltott; ereje sem volt reá; hiszen arra is csak alig tudta magát rákényszeríteni, hogy gondolkozzék.

Gondolkoznit Mikor az látszott a legnehezebbnek minden más között.

Nem álom volt-e hát az, hogy ő, Blakeney báróné, a londoni előkelő világ királynője, itt hever a földön, éjnek éjszakáján, a sivár, elhagyatott tengerparton és hogy alig száz lépésnyire van tőle az az ember, akit egyszer kicsinyléssel nézett, de aki most e vad, álomképszerűleg rohanó események változataiban percről-percre drágább lett előtte; — hogy az most, ebben a percben egyenesen a végveszedelem felé haladjon, míg ő csak nem is mozdul, hogy valamit tegyen a megmentésére.

Miért nem törhetett ki félelmes, egetverő sikoltozásba; hogy annak a gyanutlan hősnek a figyelmét fölkeltesse? Egyszer-kétszer, szinte öntudatlanul már meg is nyílt az ajka, hogy fölsikoltson, de akkor megint a másik kép lépett elébe: ha bátyját és a másik három embert megölnék, ott előtte és ő lenne a gyilkosuk!

Marguerite nem adhatta meg azt a jelt, mert gyöngő volt; — nő volt. Hogyan tehetett volna olyant, ami annak drága vére az ő fejére szálljon, hogy halála percében talán őt átkozza. És a kis Suzanne atyja is; — az az ősz, öreg ember! Meg a többiek! Ó, irtózatos, irtózatos!

Várni, várni kellett. Meddig? Az órák multak és mégsem hajnalodott; a tenger csak mormolt tovább, az őszi szellő halkán sóhajtva suhant át fölöttük; — a parton minden csendes volt köröskörül, akár a sir.

És ebben a csöndben egyszerre valahol, nem is messze, egy érces, vidám hang rákezdte az angol himnuszot és hangzott cséngően, derülten: «God save the King.»

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET.

A hajó.

Margueritének elakadt a szive dobogása is. Halani nem is hallotta talán, csak megsejtette, hogy az őrtálló katonák támadásra készülnek.

A hang pedig egyre közeledett, azt a kérést küldte fel az ének szárnyán Istenhez, hogy a királyt tartsa meg, mikor ő maga pedig halálos veszedelemben volt az egész idő alatt.

Marguerite úgy érezte a közeledő ének hallatára, mintha az élet lassanként egészen elhagyná...

Nem! Nem! Az Isten szent nevére! Ennek nem szabad megtörténnie. Szálljon inkább Armand vére az ő fejére! Bélyegezzék bátyja gyilkosának. Gyülölje, sujtsa megvetéssel ezért, ha kell, még az is, akit szeret, ő csak az maga meneküljön meg a haláltól bármilyen áron.

Velőkgig ható éles sikoltással ugrott fel Marguerite a helyéről: most ismét láthatta a gyöngye vörös fényt a konyhó oldalán áthatolni a gerendák réseiből; odarohant és döngetni kezdte két öklével a konyhót, mielőtt így kiáltott be:

— Armand! Armand! Lőjj az Istenért. A vezér közel van! Jön! De elárulták! Lesik! Armand! Lőj!

E pillanatban valaki megragadta és letaszította a földre. Ott feküdt sajnó, felhorzsolts tagokkal, de még fájdalma, zokogása közben is ezt kiáltotta:

— Percyl! Férjem! Menekülj! Armand! Miért nem lössz?

— Hallgattassátok el azt az asszonyt, — sziszegte Chauvelin fogait összeszorítva, mialatt alig tudta megállni, hogy meg ne üsse.

Erre hirtelen az arcára borítottak valamit, úgy, hogy lélekzeni is alig birt, nemhogy szólni tudott volna.

A vakmerő énekes is elhallgatott ezalatt, mert úgy látszott, hogy a velőtrázó sikoltozás csakugyan felhívta figyelmét a veszedelemre.

A katonák is talpra ugrottak.

Most már nem volt ok többé a némaságra, hisz a sziklák is ezerszeresen verték vissza a boldogtalan asszony sikoltozását.

Chauvelin elfojtott szitkot mormogott, ami nem sok jót jelentett arra nézve, aki fényesnek ígérkező sikerét így tönkre tette; azután pedig ezzel a paranccsal fordult embereihez:

— Rajta! Be a kunyhóba. Senki se meneküljön el élve.

Marguerite ekkor láthatta a hold fényénél, hogy az egész csapat eszeveszett futással rohan a kunyhó felé, egyedül egy maradt ott az ő őrizetére.

Chauvelin, aki arra volt elkészülve, hogy belülről heves lesz majd az ellenállás, ha a katonák rátörnek a menekülőkre, azért most valósággal elámulva állott annak a láttára, hogy a katonák mozdulatlanul maradnak ott a küszöbön, míg belülről egyetlen egy hang sem hallatszik.

Olyan aggodalom lopózott a szívébe, hogy szinte akaratlanul közelebb lépett a kunyhó ajtajához a szókkal:

— Mit jelentsen ez?

— Azt hiszem, polgár, hogy most már senki sincs odabenn, — szólt az egyik katona rendületlen nyugalommal.

— Csak nem hagyátok elszökni azt a négy em-

bert? — mennydörgött Chauvelin. — Hát nem azt parancsoltam, hogy egyetlen egyet se engedjétek menekülni? Gyorsan, utánuk, minden irányban!

Az emberek, akik gépiesen engedelmeskedtek Chauvelin minden szavának, most is szinte vakon rohantak ki jobbra, ki balra.

— Te és az embereid az életekkel fogtok fizetni ezért a hibáért, őrmester polgártárs, — szólott Chauvelin gonosz arckifejezéssel a csapat vezetőjéhez; — és te is, — fordult aztán Desgashoz, — azért, hogy nem engedelmeskedtél a parancsomnak.

— A parancs az volt, polgár, hogy várjunk addig, amíg az idegen megérkezik, de senki sem jött, — felelt az őrmester.

— De éppen az imént meg azt parancsoltam, mikor az az asszony sikoltani kezdett, hogy rohanjatok be és ne hagyjatok elmenekülni senkit.

— De az a négy ember, aki azelőtt odabenn volt, polgár, már van egy kis ideje, hogy eltávozott, legalább úgy gondolom.

— Ugy gondolod, te? — kiáltott Chauvelin szinte elfulladva dühében; — és engedted, hogy elmeneküljenek...

— Az volt a parancs, hogy várakozzunk, — ismételte az őrmester; — és hogy engedelmeskedjünk halálbüntetés terhe alatt. Vártunk tehát.

Mikor látta, hogy Chauvelin egészen elveszti a szavát tehetetlen dühében, ezt tette hozzá:

— Én hallottam, amint az emberek kiosontak a kunyhóból, nem sokkal azután, hogy mi elrejtőztünk és jóval az előtt, hogy az az asszony sikoltani kezdett.

— Csitt, — szólott most közbe hirtelen Desgas.

A távolból lövések zaja hallatszott.

Chauvelin megpróbálta, leláthatna-e a tengerpartra a sziklák alá, de a sors úgy akarta, hogy a hold ismét

elbujt egy sötét felhőtömeg mögé és semmit sem lehetett látni.

— Egyik menjen be a konyhába és gyújtson világot, — mondta végre.

A katona kedvetlenül engedelmeskedett; a konyhába lépve, a széntüznél meggyújtotta az övébe dugott kis lámpát.

— Merre mentek? — kérdezte Chauvelin.

— Azt nem tudom, polgár, — felelt az őrmester; — először lefelé tartottak a sziklák között, azután csakhamar eltakarta őket néhány kiálló kőszál.

— Csitt, mi volt az?

Mindhárman figyeltek. Messziről, nagyon messziről és még onnan is egyre távolodólag hangzott nagyon halkán néhány evező csapása.

Chauvelin kivette a zsebkendőjét és megtörölte a homlokát, melyet kivert a hideg veriték.

— A csónak! — Ez volt minden, amit mondani birt.

Armand és társai bizonyosan lejutottak tehát a sziklák között a tengerig, míg a csapat, min a köztársaság erősen fegyelmezett katonáihoz volt illő, várt az idegenre, akit el kellett fogniok.

Valószínűleg valamelyik parti szikla mögé volt elrejtve a Sellő vitorlás bárka kis csónakja. Eddig már bizonyosan ott vannak a hajó fedélzetén.

Mintegy feleletül Chauvelin gyanújára, egyszerre csak tompa ágyulövés reszkettette meg a levegőt.

— A bárka, — szólt Desgas nyugodtan, — most indul el éppen.

Chauvelinnek minden önuralmára szüksége volt, hogy valami, önmagához méltatlan módon ki ne törjön dühében.

Az a vakmerő kalandor tehát megint csak kijátszotlat De hogy juthatott oda a konyhához? Hogy előbb kellett odaérnie, semmint a katonák elfoglalták

helyüket, az világos volt teljesen, de az már megfoghatatlan volt csakugyan, hogyan jöhetett Calaisból idáig a Goldstein Ruben kocsijában anélkül, hogy az őrzőjárat az utnak bármelyik pontján is észrevette volna.

Azután meg hát ez hogy lehetett? Chauvelin és a harminc embere saját fülükkel hallották, hogy az az átkozott kalandor vagy husz perccel azután kezdte az angol himnuszt énekelni, mikor mindryájan elrejtöztek a kunyhó körül: addigra a négy menekülő leérhetett a csónakhoz, már pedig a legközelebbi ut is a tengerpartig lehetett vagy egy mérföldnyire a kunyhótól.

— De hát hova tűnt akkor az a vakmerő énekes?

Ha csak az ördög nem kölcsönzött neki szárnyakat, akkor most is itt kell valahol lennie. Igen, igen, a katonának előbb-utóbb meg kell látniok! Chauvelin újra reménykedni kezdett.

Ezalatt a katonák is kezdtek visszaszállingózni, akik a menekülők után mentek, de csak annak a részleteit tudták elmondani, hogyan érkeztek elkésve a partra, ahonnan a csónak már utban volt a hajó felé.

— Igen, igen, — erősítette az egyik, már elindulhatott valamivel azelőtt, hogy az az asszony sikoltozni kezdett.

Azelőtt!

Akkor a remény tehát nem csalta meg, gondolta Chauvelin, mert akkor lehet, hogy a Vörös Pimpernelnek a menekülőket sikerült a csónakra juttatni, de maga még ittmaradt a parton és akkor el is lehet fogniok, mert hisz az összes utak meg vannak rakva őrzőjáratokkal.

Még nem volt minden veszve!

— Hozd ide a lámpát, — parancsolta Chauvelin.

A katona engedelmességedett, mire Chauvelin kuta-

főlag tekintett körül a konyhóban. A tüzhelyen a szénrakásból már csak az utolsó néhány zsarátnok hamvadozott; az a néhány szék, amely a tüzhely körül állott azelőtt, most felborulva hevert szanaszét, azok gyors távozásáról beszélve, akik nemrégén még itt voltak. Egyik sarokban halászszerszámok, mellettük pedig a földön valami kis fehérség hevert.

— Vedd föl azt ott, — mutatott rá Chauvelin az őrmesterhez fordulva, — és hozd ide.

A katona fölemelte a gyűrött papírdarabot és oda vitte hozzá.

— Olvasd! — szólta Chauvelin kurtán.

— Csaknem olvashatatlan az egész.

— Azt parancsolom, hogy olvasd, — ismételte az őrmesterhez fordulva, és hozd ide.

Az őrmester erre elkezdte betűzni a sebtében irt sorokat a lámpa világánál.

«Nem juthatok el egészen hozzátok anélkül, hogy életeteket és szabadulástokat ne veszélyeztetném. Mikor ezt megkaptátok, várjatok két percig, azután oszlatok ki a konyhából egyenként, forduljatok egyenesen balra és ereszkedjete le a sziklák közt a tengerig; — az egész idő alatt mindig balra tartsatok, míg csak el nem éritek az első parti sziklát, amely messze be nyulik a tengerbe; a mögött van elrejtve a reátok várakozó csónak; ott füttyentsetek hosszan és élesen arra a bárka odaér, ti beszálltok, embereim pedig elszállítanak angol partra, a biztonság honába; ha aztán ott vagytok a Selő fedélzetén, küldjétek vissza a csónakot értem; az embereimnek mondjátok meg, hogy ott leszek abban a sziklaöbölben, amely éppen szemben van a Cirnos Macska fogadóval Calais mellett. Ismerik azt a helyet. Ott leszek, mihelyt csak lehet; várjanak rám jó távolságra künn a nyílt tengeren, míg meghallják az ismert jeladást. Ne késsetek; ezt az utasítást pedig kövessétek szóról-szóra.»

— Itt az aláírás is polgár, — tette hozzá az őrmester, amint a papírt átadta Chauvelinnek.

De ez nem várt egy pillanatig sem. A levélnek különösen egy mondása ragadta meg a figyelmét. «Ott leszek abban a sziklaöbölben, amely éppen szemben van a Cirmos Macska fogadóval Calais mellett.»

Ez a néhány szó még diadalukat jelentheti.

Az egyik katona calais-i születésű volt; ismert jól minden sziklát, az vállalkozott, hogy odavezeti társait és megelőzik az angol.

— Először a Vörös Pimpernel nem ismerhet minden sziklát, — szólt Chauvelin, — azután meg bizonyosan nagyon óvatosan is lépked majd; meg lehet tehát előzni. Ezer frank lesz a jutalom minden embernek, aki előbb jut oda a sziklaöbölbe, mint az a hosszulábu angol.

— Én tudok egy rövid utat, amelyiken át lehet vágni, — kiáltott fel a katona felélénkülve az ígéret hallatára és azzal futvást indult meg, társai pedig követték.

Lépteik csakhamar elhangzottak; Chauvelin pedig a diadal előérzetében még gonoszabb arckifejezéssel tekintett maga elé, mint azelőtt.

Mellette ott állott Desgas, parancsra várva. Chauvelin azonban szinte gyűlölettel tekintett rá, mert végre is a lehetőség még mindig megvolt arra, hogy a Vörös Pimpernel elmenekülhet s akkor az ő emberei lesznek benne hibásak. Az az oktalan harag vett rajta erőt, amely mindenáron ki akarja önteni a mérget valakire.

A katonák még most is a földhöz szegezve tartották Margueriteot a ruhájánál fogva, noha szegény a legkisebb ellenállást sem kísérelte meg. A sokáig legyőzött természet végre követelte a maga jogát és Marguerite mély ájulásba esett, amely csaknem a halálhoz volt hasonló; szeme körül mély, szederjes színű

karikák húzódtak, amelyek az álmatlanul töltött éjszakai kákról látszottak beszélni; haja összecsapzottan, nyirkosan tapadt a homlokára; ajka körül minden vonás fájdalomról, szenvedésről szólt.

A ragyogó elmésségü, kényeztetett, gyönyörű lady, Blakeney ugyancsak szomorú látványt nyújtott e percben; meghathatta volna mindenki szívét, csak az a kudarcot vallott, elkeseredett ellenség ott mellette, az nézte megindulás nélkül.

— No hiszen, örködhetek is egy asszony fölött, aki félholtan fekszik itt, — szólt Chauvelin gunyosan a katonákhoz, — mikor ott olyan embert meg el hagytak szökni, akik ugyancsak elevenek voltak valamennyien. Jobb lesz, ha megkeresitek, hol az a gyalog-ösvény, amelyiken végigjöttünk és utánanéztek annak a rozoga szekérnek is.

Ekkor egyszerre eszébe ötlött valami.

— De igaz! Hát a zsidó hol van?

— Közel ide, polgár, — felelt Desgas; — megkötöttem, ahogy ön parancsolta.

Éppen e percben közvetlen közelből panaszos jajgatás ütötte meg Chauvelin fülét. Ez követte titkárját, aki a kunyhó felé indult és ott csakugyan megtalálták összeesve, megkötözött lábbal, betömött szájjal Izrael szerencsétlen ivadékát.

Arca valósággal félelmesnek látszott a hold fehér fényében; szeme megüvesedve dülledt ki üregéből; olyan rémült kifejezés volt abban a szemben, hogy azt is megijesztette, aki reátekintett. A kötél, amely eredetileg a vállán volt átvetve, hogy karjait lekötözze, úgy látszik, kibomolhatott, mert kuszált tömegben hevert mellette a földön, de valószínűleg észre sem vette, mert a legkisebb erőfeszítést sem tett arra, hogy elmenekülhessen; olyan volt, mint amikor a csirke megrémülve nézi az asztalon a krétával húzott fehér vonalat, mert azt hiszi, hogy az

zsinag, ami a mozdulatait teljesen megakadályozza.
— Hozd ide a gyáva kutyát, — parancsolta Chauvelin.

Mivel érezte, hogy a katonákon végre csakugyan nem igen tölthetné a bosszuját, mivel azok teljesen a parancsa szerint jártak el, arra gondolt, hogy annak a megvetett fajnak egyik fia is elég jó lesz, amelyre francia honfitársainak ismeretes előítéletével tekintett le.

Mikor a zsidót odahozták elébe, így szólította meg:

— Mint zsidónak, remélem, jó emlékezőtehetséged van minden alkura.

A zsidó nem felelt mindjárt.

— Feleljl — rivalt rá Chauvelin.

— Van, uram, — hebegte ez rémülten.

— Akkor tudod, hogy ugy alkudtunk, hogy neked től kell érned Goldstein Rubent és az én barátomat. Nos?

— De.... de... ke... ke... kegyelmes uram...

— Semmi, de. Nem így volt?

— I... i... így volt uram.

Csend állt be.

A boldogtalan ember ijedten nézett körül; a katonák pedig mozdulatlan arccal állottak Chauvelin mellett. Végignézett mindenen, az égen, a szikláson, az ájultan fekvő asszonyon is.

— Felelsz-e hát vagy sem? — dörgött rá Chauvelin.

Hiszen próbált volna felelni a nyomorult, de mikor nem birt.

— Ha a rémület úgy megbénította az emlékezéseket, akkor, úgy látszik, föl kell frissítenem, — szólott ekkor Chauvelin gonosz tekintettel. — Az volt az alkú, hogy ha utólérjük a másik kocsit, tiz aranyat kapsz.

A zsidó csak halk jajgatással válaszolt

— Ha azonban rászednél, akkor úgy elveretlek, hogy egész életedre megemlegeted, hogyan merj más-kép is hazudni.

— Nem hazudtam uram! Esküszöm. Ábrahám...

— Meg az összes többi patriarcha nevére, tudom már.

A zsidó iszonyu jajkiáltást hallatott.

— Remélem, polgártársak, — mondotta Chauvelin, — bizhatom bennetek, hogy emberségre tanítjátok ezt a vén hazugot. Meg éppen ne öljétek azért, — vetette utána szárazon.

— Engedelmeskedünk, polgár, — feleltek a katonák.

Chauvelin nem maradt ott, hogy a büntetést végignézze; tudta, hogy az ilyent mindig bátran rábizhatják a katonáira.

Csak az nyujtott neki valami örömet a tehetetlen dühnek e sötét perceiben, mikor meghallotta a zsidó keserves jajgatását, üvöltését.

Mégegyszer körülnézett a teljesen csuffá tett ellenség keserű érzésével azon a tájon, ahol a jóléti bizottság vezérembere a legnagyobb kudarcok egyikét szenvedte. Amint körülnézett, az ájultan fekvő Marguerite tünt szemébe. Ez is szenved tehát; ez is le van győzve. Csekély távolból meg a zsidó egetverő jajgatása hangzott.

Nem ő maga áll tehát ki egyedül keserű pillanatok, gondolta Chauvelin a vigasztalódás érzésével.

— No most már elég lesz a büntetésből, — szolt végre, mikor a zsidó jajgatása egyre bágyadtabban hangzott; — azt nem akarom, hogy megöljék.

A katonák erre ismét felcsatolták az öveiket, de az egyik jónak látta, hogy még rugjon egyet a zsidón.

— Hagyjátok ott, — szolt Chauvelin, — és vezessetek gyorsan a kocsihoz.

Előbb azonban odament Margueritehoz és tekintett rá.

[Ez az utolsó néhány perc alatt visszanyerte az eszméletét félig-meddig és megpróbált fölemelkedni. Nagy kék szeme révedező, ijedt tekintettel nézett körül a holdfényes tájon; mikor a zsidóra esett pillantása, ebbe rémület és szánalom is vegyült; majd Chauvelinre emelte szemét, aki a maga egyszerű, kifogástalan sötét ruhájában most is olyan hibátlanul reudesnek látszott, mintha a lemúlt éj eseményeiből semmi sem történt volna meg igazán.

Chauvelin most is gunyosan mosolygott, majd lehajolva ismét ajkához emelte Marguerite jéghideg kezét, akinek erre egész testén valóságos iszonyat futott végig.

Margueritenak csak annyi ereje volt, hogy a fejét elfordíthatta Chauvelintől. Szive tele volt gyöttrő aggodalommal. Hova lett Percy? Hát Armand?

Arról, hogy mi történt azóta, mióta az angol himnuszt meghallotta, fogalma sem volt s méltán hihette, hogy az volt Percy halálának közvetlen oka.

— Nekem magamnak, — szólalt meg ismét Chauvelin, — legnagyobb sajnálatomra távoznom kell. A viszontlátásra! Remélem. Londonban nemsokára találkozunk. Fogom önt látni a walesi herceg kerti ünnepélyén? Nem? — Nos, a viszontlátással Kérem, adja át tiszteletemet Sir Percynek!

Ezzel mélyen meghajolva eltávozott Desgas és a katonák nyomában.

HARMINCADIK FEJEZET.

A menekülés.

Marguerite félig-meddig volt csak eszméletnél, de azért hallgatta figyelmesen a távolodó lépteket. Amint ott feküdt, füle jóformán a puszta földön nyugodott

• így jól meghalhatta a léptek neszt is, majd egy idő múlva a kocsikerekek robogását.

Ellensége elment tehát.

A tenger erősítő, üde levegője valóságos gyógyszer volt számára, valamint a sziklás part nagy, végtelen nyugalma és némasága is.

Gondolatainak zürzavarából csak az az egy vált ki tisztán: Hol lehet Percy?

Vajjon a köztársaság embereinek hatalmában van-e, akik talán gunyolják, sérelmekkel illetik? De hát Armand? Hátha annak véres teteme most ott hever a kunyhóban, Percy pedig elmenekült, de csak azért, hogy hallhassa, miképpen vezette nyomra ő, Marguerite, azokat a vérebekeket, hogy Armandnak és társainak halálát okozhassák?

A testi kimerültség és szenvedés oly nagy volt, hogy Marguerite lelke előtt szinte kecsegtető reménynek látszott az, hogy innen talán sohasem kell többé elmozdulnia. Hogy itt maradhat örökre, örökre a tiszta, végtelen ég alatt, itt, ahol minden olyan hangtalanul néma, mióta a kocsizörgés utolsó nesze is elhangzott.

De ekkor egyszerre... egy hang verte föl a csendet... egy hang, aminek mását ezek a francia partí sziklák sohasem hallották.

Olyan különös volt az a hang, hogy hallatára mintha még a szellő is megszűnt volna susogni; a part mentén legördülő kis kavicsok meg mintha az utjukban is megálltak volna. Olyan különös volt, hogy Marguerite, aki csaknem a halál közeledtét érezte, most egyszerre úgy találta, mintha félig megbénult érzékei valami sajátos furcsa játékot üznének vele.

Az a hang ugyanis nem volt egyéb, mint egy jó, alapos, töről metszett brit fölkiáltás: „A teremtésit!”

A sirályok fölriadtak a fészkeikről, egy bagoly

nagyot rikoltott, a sziklák pedig fenséges komorsággal tekintettek le oda, ahonnan ez a szentségtörő hang fölhangzott.

Marguerite hallgatózott.

Néhány pillanatig csend volt ismét, de aztán újra hangzott az előbbi hang úgy, hogy Margueritenak a szívdobogása is elállt, mialatt tágra nyílt szemmel nézett körül, mert a látásán kívül egyéb érzékének nem akart hinni.

— Tyüh, az áldóját! Kellett azoknak a fickóknak éppen ilyen erővel ütni?

Most már nem lehetett több kétsége Marguerite-nak. Valamennyi angol között is csak egyetlenegy ejthette ki ezeket a szavakat ezen a vontatott, álmos hangon.

— A teremtésit! — ismételte ugyanez a hang még több kifejezéssel. — Ejnye, de csuffá tettek!

Marguerite talpon termett egy pillanat alatt.

Álmodott? Vagy a paradicsom kapuja előtt állott volna? A szellő talán nem is egyéb, mint az angyalok szárnyának lendülése, amely itt, a boldogság, az üdvösség honában fogadja. Vagy önkivületben lenne még mindig?

Hallgatózott újra s ekkor megint hallotta ugyanazt a jó, erőteljes, becsületes brit szójarást, ami bizony egyáltalán nem hasonlított a paradicsomi fuvalmak vagy az angyalszárnyuhogás hangjához.

Körülnézett.

Valahol itt közel, a sziklák között, vagy a bokrok alatt ott kell hogy rejtőzzék annak a hangnak a tulajdonosa; az, akinek nem régen még a látása is szinte ingerelte, de akinek most egyetlen pillantása a világ legboldogabb asszonyává tudná tenni.

— Percyl Percyl! — sikoltott fel átható erővel. — Itt vagyok. Jöjj ide hozzám! Hol vagy? Percyl Percyl!

— Hiszen jönnek én, kedvesem, — felelt erre visz-

sza az előbbi vontatott, álmos hang, — de akármilyen legyenek, ha mozdulni is tudok. Ezek a békahuson táplált, átkozott franciák úgy kipécézték, mintha nyársra vont liba lennének; aztán meg hozzá jártányi erőm sincs.

Marguerite még mindig nem tudta, hányadán van,

Beletelt vagy tíz perc is és még mindig nem tudta, honnan jön ez a hang, amely most már olyan drága volt előtte, de amely, fájdalom, most olyan gyengének tetszett.

Honnan jöhet? Hisz nincs itt senki... csak ott a sziklánál... Uristen!... A zsidó... Megörült-e vagy álmodik, nem tudta maga sem.

A zsidó odatámaszkodott háttal a sziklának; félig fekvő, félig ülő helyzetben. Most éppen nagy erőfeszítéssel igyekezett fölemelkedni, két kezére támaszkodva. Marguerite odarohant hozzá; fejét tenyerébe fogta és úgy nézett mélyen egy nyílt, becsületes, nyájas, szinte mosolygó kék szempárba, amely a zsidó bozontos ősz haja alul tekintett ki rá.

— Percy! Férjem! — sikoltotta az asszony ismét, tuláradó boldogsággal. — Ó, hálát adok az Istennek,

— Azt mindjárt mindaketten megtehetjük, kedvesem, — felelt sir Percy mosolyogva, — ha előbb lesz olyan jó és megpróbálja, ki tudná-e bontani ezeket az átkozott köteleket, hogy kiszabadulhassak ebből a nem nagyon elegáns helyzetből.

Kés nem volt Margueritenál, ujjai csaknem bénák voltak a gyöngeségtől, de azért neki esett hát a fogával a köteleknek és úgy tépte azokat, mialatt enyhülő, nagy, nehéz, forró könnyecseppek eredtek meg szeméből.

— Hanem hiszen az is először történt ám ez életben, hogy egy angol uriember eltűrje a verést egy jött-ment külfölditől úgy, hogy még csak meg se próbálja neki a kölcsönt visszaadni.

Látszott szavának minden hangjából, mennyire ki van merülve a teste a fájdalomtól és mikor a kötelek végre lehullottak, sir Percy egyszerre odaomlott a szikla mellé.

Marguerite kétségbeesve tekintett körül.

— Ó, csak egy csepp vizet lehetne kapni, sikoltott aztán, mikor látta, hogy Percy csaknem az ájuláshoz van közel.

— Ami engem illet, kedvesem, — felelt erre Percy a maga jóindulatu mosolygásával, — én bizony jobban szeretnék egy csepp jó francia konyakot. Ha beleayul ennek a piszkos vén kaftánnak a zsebébe, talál is benne egy üveggel. Akármi legyenek, ha csak mozdulni is bírok.

Amikor aztán ivott egy kortyot, rávette Marguerite-ot, hogy igyék ő is.

— Ugy nil Mindjárt erősebb az ember. Nem igaz, kicsikém? — szólalt meg mély, de elégült sóhajtással. — Hanem ez ugyancsak furcsa öltözet Blakeney Percy báró számára, kivált amikor a felesége öméltósága látja. Teringettél Van husz órája, hogy nem borotválkoztam. Rettentő lehetek! Ami pedig ezeket a fürtöket illeti...

Ezzel nevetve vette le az eltorzító parókát, majd ledobva azt a földre, kinyújtózkodott teljes hosszában, mert a sokáig tartó összezsugorodott, meghajlott tartástól el volt zsibbadva minden tagja. Rövid szünet után pedig előre hajlott és hamarosan, kutató tekintettel nézett felesége kék szemébe.

— Percy, — szólalt meg emez e tekintet hatása alatt, mialatt finom arcát és fehér nyakát lángoló pirosság öntötte el... Ha tudná...

— Tudom, kedvesem. Mindent tudok, — felelt amaz leirhatatlan gyöngédséggel.

— És megbocsáthat nekem valaha?

— Nincs semmi megbocsátani valóm, édes szívem:

a maga hősiessége, hű odaadása, amelyet, fájdalom, oly kevéssé érdemeltem meg, bőségesen jóvá tették azt a szerencsétlen epizódot, ami a bálban történt.

— Hát tudta? Az egész idő alatt?

— Tudtam, — felelt emez gyengéden. — Az egész idő alatt. De Istenemre, ha azt is tudtam volna, milyen nemes szive van magának, édes Marguerite-om, biztam volna úgy, ahogyan megérdemelte volna, hogy bizzam magában és akkor nem kellett volna kiállnia azt a szenvedést, amit a lemúlt órák mértek magára, mikor utánament tüzön-vizen keresztül a férjének, aki olyan sok olyant tett, amiért rászorult a maga bocsánatára. — Olyan eset ez is, mint amikor a vak vezette a bénát; nem igaz, drágám? — kérdezte Percy azzal a mosolygással, amilyent Marguerite csak a «rég» időkben látott azon az arcon. — Hanem, teringettét, — folytatta Percy, — nem tudom ám, mi van jobban meggyötörve, az én hátam-e, vagy a maga kis lába?

Ezzel előrehajolt, hogy megcsókolja azt a két kis lábat, amely kikandikált a ronggyá tépett harisnyából, arra vallva, hogy a lemúlt órák áldozata nehéz szenvedéssel járt valóban.

— De hát Armand? — szólalt meg most Marguerite, amint feltámadt emlékezetében a szeretett testvér képe, akinek kedvéért olyan nagyot vétkezett.

— Armand-t ne féltse, drágám! Hát nem adtam-e a szavamat arra, hogy megmentem? Armand is, de Tournay is, valamint a többiek már biztonsággal vannak a Sellő fedélzetén.

— De hogy lehet az? Nem értem.

— Pedig nagyon egyszerű, — nevetett Percy. — Amikor észrevettem, hogy az az átkozott Chauvelin úgy ragaszkodik hozzám, mint a pióca, azt gondoltam, ha már le nem rázhatom, legjobb, ha magam-

mal viszem. Valami módon el kellett jutnom a menekülőkhöz, azt pedig tudtam, hogy az utak mindenütt katonákkal vannak megrakva. Tudtam azt is, hogy mikor a Cirmos Macskában olyan váratlan kisiklottam Chauvelin kezéből, attól a perctől fogva itt fog rám lesni, bármelyik uton jöjjenek is ide. Szemmel akartam tartani őt is, a tetteit is; — nos és egy angol embernek csak helyén van az esze úgy, mint egy franciáé.

Marguerite gyönyörködve hallgatta a vakmerő kaland részleteit.

— Tudtam, — folytatta Percy, — hogy ebben a ruhában meg nem ismer. Goldstein Rubennel már előbb találkoztam az este. Néhány aranyért nekem adta ezt az öltözéket és megígérte, hogy elrejtőzik mindenki elől arra az időre, míg a kocsiját, lovát én használom.

— Ha Chauvelin megismerte volna! — szólta Marguerite összerézzenve. — Igaz, kitűnő volt ez az öltözet, de Chauvelinnek oly éles szeme van.

— Nos, akkor csakugyan bevégeztem volna a komédiát még ma, — felelte Percy. — De hát nem tehettem mást, mint hogy vállaljam a próbát. Aztán meg, ismerem is már az emberi természetet valamennyire, — tette hozzá, mialatt derült, jókedvű hangjába az elkomolyodás vegyült bele; — és ismerem ezeket a franciákat keresztül-kasul. Ugy irtóznak a zsidótól, hogy mindig csak néhány lépésnyi távolságról beszélnek vele. Már pedig én ugyancsak megtettem a magamét, hogy visszataszító legyek.

— És aztán hogy történt?

— Eleinte ugyan mindent a sorsra bízom, de mikor hallottam, milyen parancsot ad Chauvelin a katonáinak, akkor azt gondoltam, hogy lám, a jó szerencse meg én mégis csak egy kézre dolgozunk hát.

K

Számitottam a katonák vak engedelmességére. Chauvelin halálbüntetés terhe alatt azt parancsolta, hogy ne mozduljanak, míg az angol meg nem jön, Desgas ledobott a kunyhó közelében összekötözve, a katonák mit sem törődtek a zsidóval, aki Chauvelin polgárt idálg hozta. A két kezemet valahogy, nagynehezen kiszabadítottam a kötelékekből; papirost és írónt mindig hordok magamnál, bárhova menjek is; sietve néhány sornyi utasítást vetettem papírra, aztán pedig körülnéztem. A katonák orra előtt lopóztam oda a kunyhóhoz; azok mozdulatlanul heverték elrejtözve a bokrok között, ahogy Chauvelin parancsolta nekik; én aztán az írást becsusztattam a kunyhó egyik nyílásán és vártam. Abban az írásban megadtam nekik minden utasítást, hogyan juthatnak le a tengerig; hogyan találhatnak rá a csónakra. Engedelmeskedtek. A katonák szintén, csakhogy Chauvelinnek. Látták is, hogyan lopóznak ki a menekülők a kunyhóból, de hát nekik nem volt szabad mozdulniok, mert az idegenre vártak. Félórai időt engedtem a menekülőeknek; mikor aztán tudtam, hogy biztonságban vannak, akkor adtam meg azt a jelet, ami azt a nagy fölindulást okozta.

Ez volt az egész.

Milyen egyszerűnek látszott!

Marguerite csak bámulni tudott némán a leírhatatlan vakmerőségen, ami az egész tervet sikerrel koronázta.

Némi szünet után azonban felháborodva szólalt meg:

— De azok a nyomorultak megverték téged!

— Nos, azon nem lehetett segíteni, — felelt Percy gyöngéden. — Amíg az én kis feleségem sorsa olyan bizonytalan volt, addig itt volt az én helyem is az ő közelében. No, hanem hiszen nem baj! Chauvelin

nem veszt semmit azzal, ha vár egy kicsit a visszafizetésre, — tette hozzá vidáman. — Csak addig várjunk, amíg egyszer megint ott kapom Angliában! Megfizet ezért kamatostul, annyi szent!

Marguerite nevetve hallgatta.

Olyan jó is volt ott lenni mellette; hallani vidám hangját, látni azt a tréfás csillogást kék szemében és elnézni, amint hatalmas karját kinyújtja, mintha máris megragadná az ellenséget, hogy a jól megérdemelt büntetést megadja neki.

De egyszerre halálos rémület szállta meg Marguerite-ot.

Lépteket hallott, amelyek egyre közeledtek.

— Mi az? — suttogta remegve.

— Ó, semmi, kedvesem, — felelt Percy jókedvű kacagással, — mindössze csak egy csekélység, amelyről megfeledkezett: a barátom, Ffoulkes.

— Sir Andrew!

Az ám, arról bizony csakugyan megfeledkezett. Pedig milyen hü barátoknak bizonyult a bajban.

— Ugy-e, hogy megfeledkeztünk róla? — nevetett Percy, — szerencse, hogy én találkoztam vele nem messze a Cirmos Macskától, egy kicsivel előbb, semmint azt az élvezetes vacsorát végigettük Chauvelin barátommal... De egyelőre olyan hosszú, kerülő utat ajánlottam neki az idejövételre, hogy azt ugyan Chauvelin meg az emberei ki nem találják. Most azután éppen akkortájtban érkezik, mikor készen is vagyunk a fogadásra. Igaz, asszonykám?

— És engedelmeskedett? — kérdezte Marguerite.

— Minden ellenvetés nélkül. Nézd, ott jön!... Akkor nem volt utamban, amikor nem volt rá szükségem, de a kellő pillanatban megjön. Ah, előre látom, hogy a szép kis Suzanne bámulatraméltó és tökéletes férjet fog benne nyerni.

Ezalatt sir Andrew óvatosan közeledett a megbeszélthely felé.

— Blakeney! — szólalt meg végre óvatosan, — itt vagy?

Ezzel elébe került a sziklának, amely mellett azok ültek. Amikor azután megállt előttük és megpillantotta sir Percyt a zsidó kaftánjában, egészen elképedve hőkölt vissza.

— Itt vagyok, barátom, — felelte Percy nevetve, — még pedig életben. Hanem madárijesztőnek is elég rut volnék ebben az átkozott gunyában.

— Tyűh, hogy a... — kezdte erre sir Andrew, de szerencsére meglátta Marguerite-ot is és még idejében visszafojtott valami nagyon is erőteljes kifejezést.

— Az ám, — nevetett Percy, — hogy a... és így tovább... Hanem pajtás! Mit csináltál te Franciaországban, mikor én Londonba rendellek vissza? Fegyelemsértés? Mi? Csak várj, míg a hátam beheged, aztán majd meglátod, mit kapsz ezért az engedtlenségért.

— Kiállom, Isten engem, — nevetett sir Andrew. — Ki én, örömben és azért, hogy élsz. De hát csak nem engedhettem volna, hogy lady Blakeney egyedül tegye meg azt az utat. Hanem ember! Hogy tettél szert erre a köntösre?

— Furcsa egy kicsit, mi? — nevetett Percy, hanem aztán hirtelen elkomolyodva folytatta: — Most azonban, hogy már itt vagy, Ffoulkes, nem szabad több időt veszítenünk, az a gaz Chauvelin még ide küldhet valakit, hogy gondot viseljen ránk.

Marguerite mindezideig oly boldog volt, hogy akár örökre is itt maradt volna Percy mellett, boldogan, hogy a hangját hallhatja, — most azonban Chauve-

lin nevére hirtelen félelem szállta meg azért, akit oly szívesen mentett volna meg az élete árán is.

— De hogy juthatunk el innen? Az utakon mindenütt katonák kémkednek, egészen Calaisig.

— Csakhogy mi nem megyünk Calaisba, édes, hanem Gris Nez másik oldalára, ami alig félmérföldnyire van innen. A Sellő csónakja ott fog ránk várni...

— A Sellő csónakja?

— Az ám. Ez egy másik kis cselleg volt a rézszeréről. Azt nem mondtam az előbb, hogy mikor azt a papírszeletet becsuszaltam a kunyhóba, egy másikat is adtam Armandnak azzal az utasítással, hogy azt dobja el és hagyja ott a kunyhóban. Az a levél aztán szépen utnak indította Chauvelint a Cirmos Macska felé, hogy engem ottkaphasson; hanem az igazi utasításaim az első levélben voltak és abban az öreg Briggsnek is szólt néhány. Annak azt hagytam meg, hogy menjen ki távolabbra a tengerbe, azután tartson nyugat felé! Amikor aztán Calaisból már jó messzire jutott, akkor odaküldi a hajót egy kis sziklaöbölbe, amit ő is, én is jól ismerünk, éppen Gris Nez mellett. Az emberek várni fognak rám, én megadok nekik egy előre megbeszélt jelet és arra csakhamar a földélzeten leszünk, teljes biztonságban, míg Chauvelin és az emberei buzgón várnak rám abban az öbölben, amely éppen szemközt van a Cirmos Macska fogadóval.

— Gris Nez-n tul van az a hely? — kérdezte Marguerite. — De... de én nem tudok tovább menni, Percy, — sóhajtott fel Marguerite panaszosan, amint helyéből felállva azt vette észre, hogy igazán mozdulni is alig bír.

— Majd vizlek én, édes, — felelt Percy egyszerűen. — ugy-e, az előbb mondtuk éppen, hogy mint a vak, meg a béna, vezetjük egymást.

Sir Andrew is kész volt, hogy segítsen, csak hogy Percy a világon senkire rá nem bízta volna azt a kincset.

— Majd ha mindketten biztonságban lesztek a Sellő fődélzetén és ha bizhatom abban, hogy Suzanne kisasszony nem fogad engem szemrehányó tekintettel, amikor angol földre lépek, akkor jön majd el az az idő, hogy én is pihenhetek.

És erre karjával, amely a szenvedés és fáradalom ellenére is erős volt és szilárd, mint az acél, átfogta Marguerite-ot és fölemelte a földről, oly könnyedén, mintha valami pehely lett volna.

És mivel sir Andrew elég diszkréten elég távol maradt tőlük, sok olyant mondtak, talán inkább csak suttogtak, utközben, amit még a hajnali szellő sem mert kihallgatni, inkább elpihent tehát.

Sir Percy a fáradtságról is, a fájdalomról is megfeledkezett; csak ment, ment szilárd léptekkel, a közel félmérföldnyi utat könnyü szerrel téve meg.

Marguerite amint ott pihent a karjaiban, néha elszunnyadt egy-egy percre, máskor meg ébren volt és mosolyogva tekintett abba a kék szempárba és ilyenkor sok olyant mondott neki halkán, ami sir Percyvel igazán feledtette minden fájdalmát, minden fáradtságát.

Kelet felől a hajnal változó szinei kezdték megfesteni az égboltot. Ekkor értek oda a kis sziklaöbölbe. A gálya csakugyan ott várt rájuk, sir Percy jelt adott, a hajót erre közelebb kormányozták és ekkor két izmos angol hajóst az a szerencse ért, hogy myladyt a fedélzetre vihették.

A legénység, amely szükségképpen be volt avatva ura titkaiba, de amely a rajongó ragaszkodásnál fogva meg is őrizte azokat a titkokat hiven, nem volt meglepetve most sem, amikor sir Percy ily különös öltözetben jelent meg előttük.

St. Just Armand és a többiek ott a födélzeten türelmetlenül várták bátor megmentőjüket, de ez nem maradt közöttük, hogy köszönő szavaikat meghallgassa, hanem sietett, ahogy csak birt a maga kabinjába, a boldog Marguerite-ot otthagya egyidőre bátyja mellett.

A Sellő egész felszerelése azt a nagyuri fényt mutatta, amely olyan kedves volt sir Percy előtt és mire Doverben kikötöttek, addigra már ismét pompás ruhába volt öltözve, mert a fényes öltözékekből, amelyeket úgy szeretett, mindig gazdag készletet tartott a hajóján.

Marguerite számára is kellett volna azonban egy pár cipőt találni és ugyancsak nagy volt a kis hajóskadét öröme, amikor mylady azt találta, hogy annak az ünneplő cipője jó lesz neki arra, hogy benne angol partra lépjen.

A további eseményekről nincs mit szólnunk. Szent azoknak az öröme is, a némasága is, akik sokat szenvedtek, de utána állandó, tiszta boldogságra találtak.

Arról azonban beszélt a hir a világnak, hogy azon a fényes ünnepélyen, amikor Ffoulkes Andrew báró a menyegzőjét tartotta Tournay de Basserive Suzanne grófkisasszonnyal, s amikor a walesi herceg öfensége és a londoni előkelő világ színe-java jelen volt, a legragyogóbb jelenség a hölgyek között lady,

Weekendre, csónakkirándulásra
alkoholszegény, dús extrakttartalmu hűsítő és üdítő

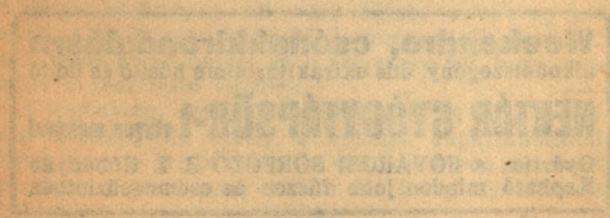
NEKTÁR GYÓGYTÁPSÜR-t vigyen magával

Gyártja: a FŐVÁROSI SÖRFŐZŐ R. T. Kőbányán
Kapható minden jobb fűszer- és csemegeüzletben

Blakeney volt kétségkívül; sir Percy pompás öltözéke pedig, amelyet ott viselt, sokáig foglalkoztatták London aranyifjuságát.

Valóság az is, hogy Chauvelin urat, a francia köztársasági kormány megbízottját, a lord Grenville emlékezetes bálja óta soha senki sem látta többé Londonban.

VÉGE.

A III. betü pályázat eredménye:

Ennél a fordulónál különösen sokan találták el a bori-tékbarejtett szót. Tíz olvasónk akadt, aki rájött, hogy a közölt betükből formált szó:

lap

s csak ezt az egyetlen szót küldötte be.

A pályázat szabályainak értelmében a díjakat egyesítettük és aztán 10 részre osztottuk. Ilyenformán a következők kaptak 10—10 pengőt:

1. Dr. Dávid Lajos, Berettyóujfalú.
2. Kohut Katalin, Dévaványa.
3. Janka Ilona, Debrecen, Rothermere-utca 5.
4. Madarász Józsefné, Debrecen, Vámospércsi-ut XXII. 1., 6., 9. sz. posta.
5. Erendits Margit, Rákospalota, Imre-utca 33.
6. Csüllög Imre, Békés, I. ker., Tátra-utca 16.
7. Hegedüs József, Budapest, VII., Angol-utca 3/b.
8. Holl Sándor, Gyula, kórház.
9. Herczeg Zoltánné, Kiskunfélegyháza, Jókai-utca 19.
10. Tólos Ede, Kaposvár, Jókai-utca 6.

Sok szerencsét kíván a IV. fordulóban

A MILLIÓK KÖNYVE SZERKESZTŐSÉGE.

Az 1934. 344. szám első keresztrejtvénye.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11					12				
13				14		15			
16			17			18		19	
20			21		22			23	
		24				25	26		
		27			28				
29	30				31			32	
33						34	35		
36			37	38		39			
40			41		42			43	
44		45			46			47	
48									
49							50		51
52							53		

Megfejtésül beküldendő: vízszintes 11, 44, 48 és függőleges 1, 10, 30.

Az 1934. 344. szám első keresztrejtvénye.

VIZSZINTES:

1. Ilyen a rossz diák
11. Trója másik neve
12. Fiunév
13. Legendáshirű magyar
huszárezredes Mária
Terézia korában
15. Fokozó szócska
16. Fánk része
17. Női név
19. Sir mássalhangzói
20. Római rézpénz
21. Abc része
22. Névelő
23. Zátony része
24. Vissza: női név
25. Város
27. Megtagadott — fran-
ciául
28. Állatok védőeszköze
29. Kenyeret a pék
32. Eredményhatározórag
33. A budai királyi pa-
lota építészze
34. Vissza: Győr — néme-
tül
36. Vissza: disznóvénny
39. Kutya
40. Vissza: hez, hez →
németül
41. Idegen területmérték
42. Vissza: az Aral is az
44. Az Angyalvár
48. Milano
49. Capek drámája
50. A mozdony is az
52. Isten ostora
53. Ilyen medve is van

FÜGGŐLEGES:

1. A magyar vigjáték
megalapítója s lapjá-
nak címe
2. Próféta
3. Vissza: más ikerszó-
társa
4. Állattan
5. Alkalmi tiszteletnyil-
vánítás
6. Elbeszélő költeszet
7. Tantal vegyjele
8. Azonos betűk
9. Mezőgazdasági eszköz
része
10. Festői régi emlék
Nógrádban
14. Vissza: mássalhangzó
18. Azonosság megállapi-
tása
24. Angol — összetételek-
ben
26. Rádium vegyjele
28. Abc része
30. Föltétlen
31. Vissza: a medve cso-
megéje
34. Begyűr
35. Abc része
37. Francia folyó
38. Szívárványszint játszik
42. Ékkő
43. Pompás
45. Leánynév
46. 365 nap
47. Dologkerülő
51. Felsőolaszország fő-
folyója

IV. forduló.

MINÉL KEVESEBB, ANNÁL TÖBB.

— A Milliók Könyve negyedik betűpályázata. —

A Milliók Könyvének ebben a számában, a 115. oldalon egy betűt közlünk. A 340. számtól a 349. számig minden számban találnak olvasóink egy ilyen betűt. Összesen tehát tiz betűt közlünk. E betűk közül három különböző betűből a szerkesztőség összeállított

egy szót.

Ezt a szót lepecsételt borítékban letétbe helyezzük.

Például: a következő tiz betűt közöljük: u, i, e, m, k, r, a, t, v, á. S e tiz betű közül háromból ezt a szót formáljuk; más. Ezt kell eltalálni.

Mindenkinek jogában áll, hogy levelezőlapon annyi hárombetűs értelmes magyar szót küldjön be, amennyit ebből a tiz betűből formálni tud.

A pályázat nyertesei maguk állapítják meg a nyeresé sorrendet.

A megfejtés és jutalmazás feltételei ugyanis a következők:

Bárki, akármennyi hárombetűs, értelmes magyar szót küld be, okvetlenül jutalmat kap, ha a beküldött szavak között előfordul az a szó is, amelyet mi letétbe helyeztünk. Annál értékesebb díjat kap, minél kevesebb szót küldött be, köztük természetesen a letétbe helyezett szót is.

Az első díjat tehát az kapja, aki csak egy szót küld be, de ez az egy szó azonos a letétbe helyezett szóval.

Egyforma pályázatok beérkezése esetén a díjakat úgy osztjuk fel, hogy például, ha hárman találják el egy szó beküldésével a helyes szót, akkor az első, második és harmadik díjat egyesítjük és a három díjat egyenlő részekre felosztva adjuk ki a nyerteseknek. A megfejtés beküldésénél a Milliók Könyve megfelelő szelvényei a levelezőlapra felragasztandók.

A pályázat díjai a következők:

- I. díj: 50 pengő
II. díj: 30   "
III. díj: 20   "

Beküldési határidő: 1935 január 20.

Az eredményt 1935 február 15-iki 354. számunkban közöljük.

A MILLIÓK KÖNYVE SZERKESZTŐSÉGE

**Az őszi keresztrefjtvény-olimpiász nyertesel
a következők:**

- I. díj:** 50 pengő boltiáru Singer és Wolfner-kiadvány. *Vén Géza* százados, Nagyatád.
- II. díj:** 30 pengő boltiáru Singer és Wolfner-kiadvány. *Sebeők* Augusztá, Budapest, VI., Szinyeyei Merse-utca 3.
- III. díj:** 20 pengő boltiáru Singer és Wolfner-kiadvány. *Dankó József*, Ózd, Velence 39. szám.
- IV—X. díj:** 10—10 pengő boltiáru Singer és Wolfner-kiadvány. *Garam Arisztid*, Budapest, VIII., Madách-utca 34, földszint 10; dr. *Szeverényi Gyula*, Debrecen, kir. törvényszék, I. emelet; *Preis Zsigmondné*, Vasvár, Petőfi-utca 30; *Nagy József*, Budapest, V., Személynök-utca 16, sütőde; *Goldstein Mór*, Budapest, VI., Eötvös-utca 48; *György Árpád*, Hévízgyörk; *Nádas Éva*, Budapest, V., Garam-utca 23.

Kérjük a nyerteseket, írják meg, hogy milyen könyveket óhajtának s mi valamennyit postán elküldjük.

A helyes megfejtéseket 346. számunkban közöljük.

A MILLIÓK KÖNYVE SZERKESZTŐSÉGE.

második keresztrejtvénye

Megfejtésül beküldendő:
vizzintes 1, 18, 34 és függőleges 1, 7, 14.

VIZZINTES:

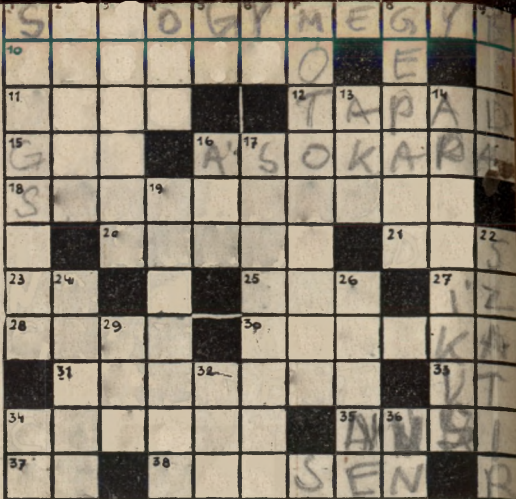
1. Dunántul egy része
10. Állatokat tanít be
11. Zola Emil regénye
12. Majdnem ragad
15. Gágogás eleje
16. Ez választja el a jó hitveseket
18. Versenyeken mérik vele az időt
20. Ilyen állomás van Lakihegyen
21. D. T. S.
23. Indulatszó
25. Ilonka
- Lekvár
28. Zalaszent . . . (község)
30. Népszerű primadonna

- keresztneve
31. Nem az alja
33. Minden . . Rómába vezet
34. «Csífpös» növény
35. Becézett Anna
37. Rész
38. Könnyet se . . . . . (nótasor)

FÜGGŐLEGES:

1. Óriási fegyház
2. A másik oldalon
3. Ázsiai nép
4. Vissza: szeretek — latinul
5. Régi része
6. Y. T.

7. Technikai üzemanyag
8. A macskával rokon indiai vad
9. Ó-izlandi frászmű
13. Ūrmérték
14. Levert, egykedvű
16. P-vel: XI. Pius
17. Ūledék (pl. kőzet) más nyelven
19. Dunamenti község
22. Rémalak
24. Kéznel levő hossz-mérték
26. Irén — más nyelven
29. Időhatározó
32. Ilyen kép is van
34. Római 101
36. Nem érdekli

OSAKA

OSZK

